

Liahona

**Jezus' gave van
gemoedsrust en
vreugde voor ons,
p. 18**

**Uit de nevel in zijn licht,
p. 42**

**Hoe Nephi mijn vader en
mij hielp, p. 56**

**Zuster Uchtdorfs
kerstherinnering, p. 66**

Het Kindje Jezus, Phyllis Luch

In Matteüs 2:9–11 lezen we dat de wijzen geschenken gaven aan het Kindje Jezus, en dat ze geleid werden door de nieuwe ster die bij zijn geboorte verscheen.

‘De ster, die [de wijzen] hadden gezien in het Oosten, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven de plaats, waar het kind was.

‘Toen zij de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde.

‘En zij gingen het huis binnen en zagen het kind met Maria, zijn moeder, en zij vielen neder en bewezen hem hulde. En zij ontsloten hun kostbaarheden en boden hem geschenken aan: goud en wierook en mirre.’

BOODSCHAPPEN

- 4 Boodschap van het Eerste Presidium: De keuze om dankbaar te zijn**
President Henry B. Eyring
- 7 Huisbezoekboodschap: Een uitgebreid werkterrein**

HOOFDARTIKELEN

- 18 Weten dat de Heiland leeft, geeft ons gemoedsrust en vreugde**
Ouderling Russell M. Nelson
De goddelijke Zoon van de levende God zal u liefhebben, opbeuren en Zich aan u openbaren als u Hem liefhebt en zijn geboden onderhoudt.
- 24 De weg naar de tempel**
Chad E. Phares
Hoewel de leden verschillende wegen zijn ingeslagen, merken de heiligen der laatste dagen in Oekraïne dat alle rechtschappen wegen naar de tempel leiden.
- 28 De sleutel tot het scheppen van kansen: tienjarig jubileum van het permanent studiefonds**
Rebekah Atkin
Het permanent studiefonds, aangekondigd in 2001, is duizenden kerkleden tot zegen.

- 34 Verloren en gevonden**
Adam C. Olson
Hoe een echtpaar verband legde tussen hun dagelijkse beslissingen en een perspectief op hun eeuwige bestemming.

RUBRIEKEN

- 8 Kleine en eenvoudige dingen**
- 11 Ons gezin, ons thuis: Uit de toon maar treffend**
JaNeal B. Freeman

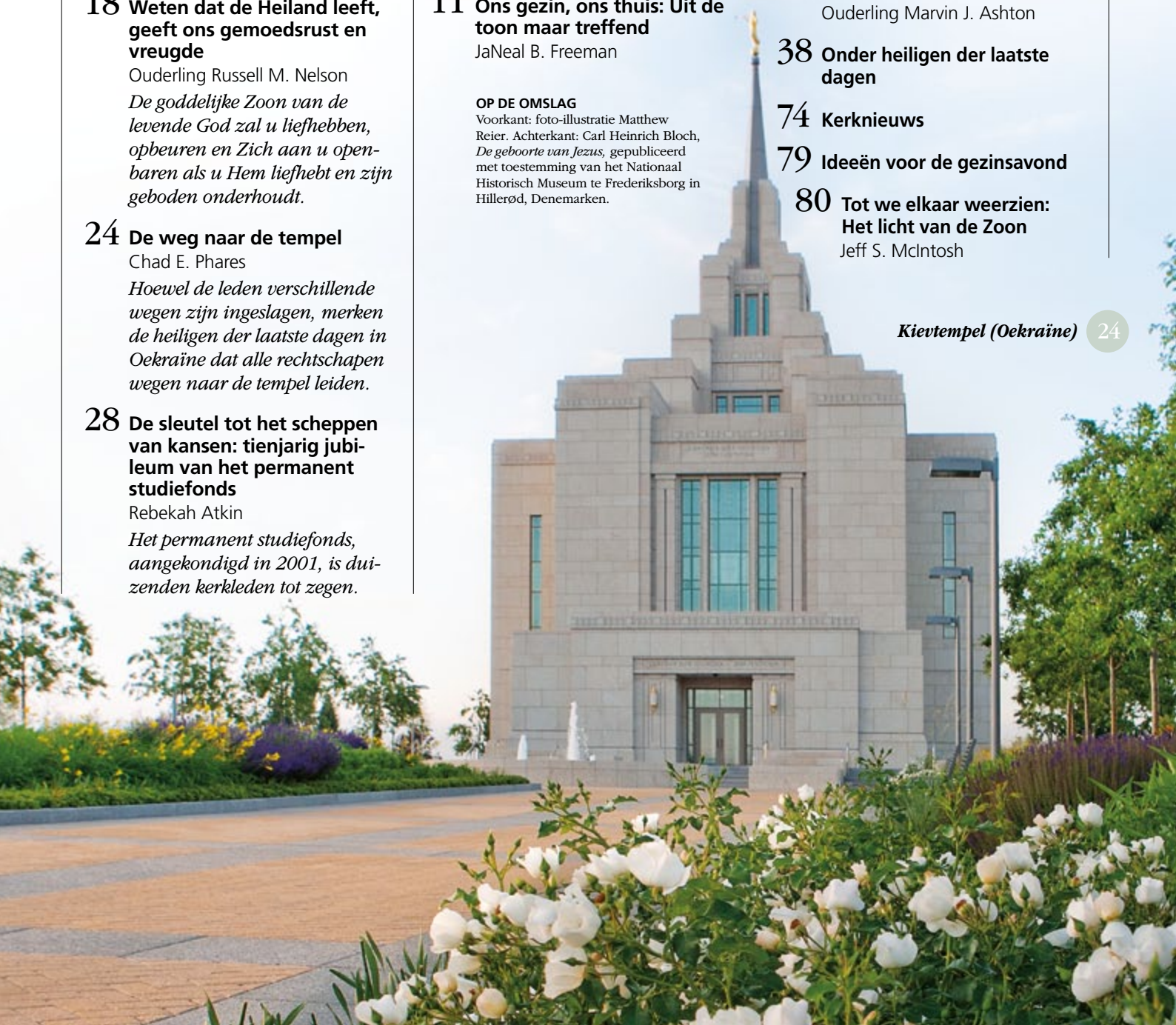
OP DE OMSLAG

Voorkant: foto-illustratie Matthew Reier. Achterkant: Carl Heinrich Bloch, *De geboorte van Jezus*, gepubliceerd met toestemming van het Nationaal Historisch Museum te Frederiksborg in Hillerød, Denemarken.

- 12 Dienen in de kerk: Mijn kerkroeping als alleenstaand lid**
Julie Burdett
- 14 Wij spreken over Christus: Een antwoord op elk 'Als je nou eens...?'**
Michael D. Woodbury
- 16 Evangelieparels: Lessen van de Meester**
Ouderling Marvin J. Ashton
- 38 Onder heiligen der laatste dagen**
- 74 Kerknieuws**
- 79 Ideeën voor de gezinsavond**
- 80 Tot we elkaar weerzien: Het licht van de Zoon**
Jeff S. McIntosh

Kievtempel (Oekraïne)

24

42

- 42 Ze hebben tot ons gesproken: O, laten wij aanbidden**
Ouderling Patrick Kearon

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstopt. Tip: een cadeautje onder

- 46 Vragen en antwoorden**
Hoe kan ik positief blijven over de toekomst?
- 48 Poster: Je bent nooit alleen**
- 49 Hoe ik het weet: De Heer stortte zegeningen uit**
Kim Koung
- 50 Een zeker getuigenis**
Ouderling Carl B. Pratt
Slaat de belofte van Moroni ook op u?
- 52 Dit zij u het teken**
Whitney Hinckley
Hoe de profetieën over Christus' geboorte wonderbaarlijk in vervulling gingen.
- 55 Attente geschenken**
De betekenis van het goud, de wierook en de mirre die het Kindje Jezus kreeg.
- 56 Zij moeten veranderen**
Francisco Javier Lara Hernández
Ik was het enige lid van mijn familie dat het evangelie aanvaardde. Nu moest ik bedenken hoe ik zou reageren als hun levenswijze in strijd was met de evangeliebeginselen.
- 58 Leer broeder Joseph kennen**
Hier zijn enkele feiten over de profet Joseph Smith die je misschien niet wist.

50

72

- 59 Bijzondere getuige: Hoe kan ik de Heiland volgen?**
Ouderling Quentin L. Cook
- 60 Die woorden**
Angie Bergstrom Miller
Wat kon Shelby doen als ze haar vriendinnetjes hoorde vloeken?
- 62 Ons prikbord**
- 63 Tempelkaarten**
- 64 Jeugdwerk thuis: De Schriften vertellen me over de geboorte en de wederkomst van de Heiland**
Jennifer Maddy
- 66 De kerstboom**
Harriet R. Uchtdorf
Een kerstherinnering aan mijn jeugd in Duitsland.
- 68 Mijn zendingsfonds**
Spencer S.
Je kunt nu al gaan sparen voor je zending.
- 69 De geloofsartikelen**
Dertien belangrijke geloofspunten.
- 70 Voor jonge kinderen**

Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Paul B. Pieper
Adviseurs: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr., Per G. Malm

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Vincent A. Vaughn
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofddirecteurs: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Assistent-redacteurs: Susan Barrett, Ryan Carr
Redactiemedewerkers: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Leidend Art-director: J. Scott Knudsen
Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Hoofdontwerpers: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy

Medewerkers ontwerp en productie: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Voordruk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Evan Larsen

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement:

Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis) of 0049 6172 492833 (of 34).
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org, of per brief aan: Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de kerk of talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallies, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

December 2011 Vol. 111 No. 12. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431) POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Meer online

Liahona.lds.org

VOOR VOLWASSENEN

Het **permanent studiefonds** gedijt sinds president Gordon B. Hinckley het tien jaar geleden aankondigde (zie pagina 28). Zie pef.lds.org voor meer succesverhalen en aanwijzingen voor het aanvragen van een studiefondslening.

VOOR JONGEREN

Lees hoe de Kievtempel gezinnen heeft gesterkt (zie pagina 24) en hoe de **culturele jongerenvering** voorafgaand aan de tempelinwijding het getuigenis van de betrokken tieners heeft gesterkt. Bekijk de inspirerende video op youth.lds.org (zoekwoorden 'Kyiv Ukraine Temple').

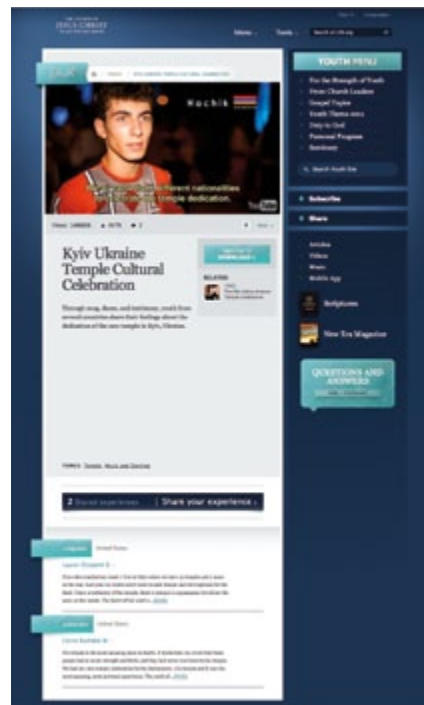
VOOR KINDEREN

Geniet van de kerstverhalen op de pagina's 64, 66 en 70. Kijk vervolgens **naar een video van de eerste Kerstmis uit Lucas 2**. Ga naar lds.org/new-testament-videos.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

- Bekering**, 49, 50, 56, 42, 52, 55, 66, 70,
- Bekering**, 24, 34, 42, 72, 73
- Dankbaarheid**, 4 **Muziek**, 11
- Dienstbetoon**, 4, 7, **Normen**, 60
- 12, 28, 38, 39, 40, **Onderwijs**, 11, 16
- 41, 68 **Opleiding**, 28
- Familie**, 11, 34, 56 **Permanent studiefonds**, 28
- Geloof**, 69 **Profeten**, 52, 58
- Genezing**, 14 **Roepingen**, 12
- Getuigenis**, 50 **Smith, Joseph**, 58
- Heilige Geest**, 50 **Snow, Lorenzo**, 10
- Heractivering**, 34 **Spraak**, 60
- Hoop**, 42, 46 **Tempelwerk**, 24, 63
- Houding**, 46 **Verzoening**, 4, 14
- Jezus Christus**, 4, 14, 16, 18, 42, 48, **Voorbeeld**, 7, 11, 60
- 52, 55, 59, 64, 70, **Zegeningen**, 4
- 80 **Zendingen**, 4
- Kerkgeschiedenis**, 8 **Zendingen**, 39,
- Kerstmis**, 4, 9, 12, 49, 50, 56, 68
- 18, 38, 39, 40, 41, **Zustershulpverlening**, 7

IN UW TAAL

De *Liahona* en ander materiaal van de kerk is in veel talen op www.languages.lds.org te vinden.

**President
Henry B. Eyring**
Eerste raadgever in het
Eerste Presidium

DE KEUZE OM dankbaar TE ZIJN

Onze Vader in de hemel gebiedt ons om in alles dankbaar te zijn (zie 1 Tessalonicenzen 5:18) en Hij wil dat wij dankzeggen voor de zegeningen die we ontvangen (zie LV 46:32). Wij weten dat al zijn geboden er zijn voor ons geluk. En we weten ook dat geboden overtreden tot ellende leidt.

Om dus gelukkig te zijn en ellende te vermijden, moeten we een dankbaar hart hebben. We hebben vast wel gezien dat er een verband is tussen dankbaarheid en geluk. Wij willen graag dankbaar zijn, maar het is niet zo makkelijk om te midden van beproevingen in alles dankbaar te zijn. Soms krijgen we te maken met ziekte, teleurstelling of verlies van dierbaren. Verdriet kan het moeilijk maken om onze zegeningen in te zien en de zegeningen die God nog voor ons in petto heeft naar waarde te schatten.

Onze zegeningen tellen is moeilijk omdat we de neiging hebben om het goede als vanzelfsprekend te beschouwen. Als we geen dak meer boven ons hoofd hebben, geen eten, geen hartelijkheid van vrienden of familie, dan beseffen we pas hoe dankbaar we ervoor hadden moeten zijn toen we het hadden.

Maar boven alles is het soms moeilijk voor ons om voldoende dankbaar te zijn voor de grootste gaven die we hebben gekregen: de geboorte van Jezus Christus, zijn verzoening, de belofte van de opstanding, de kans op een eeuwig leven met onze familieleden, de herstelling van het evangelie en de priesterschapssleutels. Alleen met de hulp van de Heilige Geest kunnen we beginnen aan te voelen wat die zegeningen voor ons en onze dierbaren betekenen. En dan kunnen we pas hopen in alles dankbaar te zijn, en God niet te mishagen met onze ondankbaarheid.

We moeten in gebed vragen of God ons door de kracht van de Heilige Geest onze zegeningen in wil laten zien, zelfs te midden van onze beproevingen. Hij kan ons door de kracht van de Geest laten inzien welke zegeningen we als vanzelfsprekend aannemen en ons helpen om er dankbaar voor te zijn. Waar ik het meeste aan heb gehad, is God in gebed te vragen: ‘Wilt U mij alstublieft leiden naar iemand die ik namens U kan helpen?’ Doordat ik God hielp om andere mensen tot zegen te zijn, ben ik mijn eigen zegeningen beter gaan herkennen.

Mijn gebed werd eens verhoord toen een echtpaar dat ik niet kende me vroeg om naar het ziekenhuis te gaan. Daar trof ik een baby'tje zo klein dat ze in mijn hand paste. Ze had in haar korte leven van slechts enkele weken al verscheidene operaties ondergaan. De artsen hadden de ouders gezegd dat er een ingewikkeldere operatie nodig was om het hart en de longen van dit kleine kindje van God levensvatbaar te maken.

Op verzoek van de ouders gaf ik de baby een zalving. De zegen vermeldde een belofte van een langer leven. En ik, die de zegen had uitgesproken, werd zelf gezegend met een dankbaarder hart.

Met de hulp van onze Vader kunnen wij er allen voor kiezen om dankbaarder te zijn. We kunnen Hem vragen om ons onze zegeningen duidelijker in te laten zien, wat onze omstandigheden ook zijn. Ik waardeerde die dag al nooit tevoren het wonder van mijn eigen werkende hart en longen. Ik sprak op weg naar huis mijn dank uit voor de zegens aan mijn kinderen, waar ik duidelijker van inzag dat het wonderen waren van de goedheid Gods en van goede mensen om hen heen.

God de Vader heeft zijn Zoon gegeven en Jezus Christus heeft ons de verzoening gegeven, de grootste van alle gaven.

Maar bovenal was ik dankbaar voor het bewijs dat de verzoening werkzaam was in het leven van die bezorgde ouders, en van mij. Ik had van hun gezicht de hoop en de reine liefde van Christus zien afstralen, zelfs in hun verschrikkelijke beproeving. En ik voelde het bewijs dat je kunt voelen als je God vraagt om je te onthullen dat de verzoening gevoelens van hoop en liefde kan opwekken.

Wij kunnen er allen voor kiezen om in gebed dank te zeggen en God om leiding te vragen zodat we andere mensen namens Hem kunnen dienen — vooral in deze tijd van het jaar, waarin wij de geboorte van de Heiland vieren. God de Vader heeft zijn Zoon gegeven en Jezus Christus heeft ons de verzoening gegeven, de grootste van alle gaven (zie LV 14:7).

Als we in gebed dankzeggen, kunnen we de omvang van die zegeningen en van al onze andere zegeningen inzien, zodat we een dankbaarder hart kunnen krijgen. ■

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

Als we onze ervaringen en zegeningen opschrijven, kunnen we ze ons beter herinneren en hebben we bovendien iets om later te raadplegen. Overweeg om hun die u lesgeeft te vragen op te schrijven waar ze dankbaar voor zijn — om ze te helpen herinneren aan de zegeningen die ze hebben ontvangen, die ze nu krijgen en om uit te zien naar hun toekomstige zegeningen.

U kunt ze ook aanmoedigen om het voorbeeld van president Eyring te volgen door hun hemelse Vader rechtstreeks te vragen om hen naar iemand te leiden die ze kunnen helpen of dienen.

JONGEREN

Doe de dankbaarheidstest

John Hilton III en Anthony Sweat

Laten we niet alleen zeggen dat we onze zegeningen tellen — laten we het doen! Maak een lijst van honderd dingen waar je dankbaar voor bent. Als dat klinkt alsof het te veel is, probeer dan het volgende:

1. Schrijf tien dingen op die met je lichaam kunt doen waar je dankbaar voor bent.
2. Schrijf tien materiële bezittingen op waar je dankbaar voor bent.
3. Schrijf tien mensen in leven op voor wie je dankbaar bent.

4. Schrijf tien overleden mensen op voor wie je dankbaar bent.
5. Schrijf tien dingen op van de natuur waar je dankbaar voor bent.
6. Schrijf tien redenen op waarom je vandaag dankbaar bent.
7. Schrijf tien plekken op aarde op waar je dankbaar voor bent.
8. Schrijf tien hedendaagse uitvindingen op waar je dankbaar voor bent.
9. Schrijf tien soorten eten op waar je dankbaar voor bent.
10. Schrijf tien evangelieaspecten op waar je dankbaar voor bent.

Als we op die manier een lijst maken, ontdekken we dat een lijst van honderd nog maar het begin is van wat God ons allemaal heeft gegeven.

KINDEREN

Help mij mijn zegeningen in te zien

Felipe vraagt zijn hemelse Vader om hem te helpen finzieren welke zegeningen hij heeft. Help hem om de dingen te vinden waarvoor hij dankbaar kan zijn door er een kring omheen te trekken. Zorg ervoor

dat je de volgende dingen die verstopt zijn in het plaatje niet over het hoofd ziet: huis, banaan, hond, kerk, school, kleren, fiets, gitaar, bal en bloem.

Denk er eens over na wat voor lijst jij kunt maken met dingen waar je dankbaar voor bent. Laat de lijst aan je ouders zien.

geloof • gezin • hulp

Een uitgebreid werkterrein

Bestudeer dit materiaal, en als u het gepast vindt, bespreekt u het met de zusters die u bezoekt. Gebruik de vragen om de zusters te sterken en de ZHV actief deel uit te laten maken van uw eigen leven.

De Heer, de kerk, het gezin en de gemeenschap hebben de invloed van rechtschappen vrouwen nodig. In feite heeft ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen ons geleerd: 'Elke zuster in de kerk die verbonden heeft gesloten met de Heer, heeft een goddelijke opdracht om zielen te helpen redden, de vrouwen van de wereld te leiden, de gezinnen van Zion te sterken, en Gods koninkrijk op te bouwen.'¹

Sommige zusters vragen zich misschien af of ze zulke hoge idealen kunnen bereiken. Maar zoals Eliza R. Snow (1804–1887), de tweede algemeen ZHV-presidente, heeft uitgelegd: 'Er is geen zuster zo geïsoleerd, haar invloedssfeer niet zo beperkt, dat ze niet heel veel kan doen om een bijdrage te leveren aan de vestiging van Gods koninkrijk op aarde.'² Zuster Snow heeft ook gezegd dat de ZHV is opgericht 'voor het bereiken van elk goed en edel werk.'³

Deelname aan de ZHV vergroot onze invloedssfeer doordat elke zuster kansen krijgt om geloof en gezin te versterken, en zich zowel thuis als in de wereld dienstbaar te maken. En gelukkig hoeft onze inzet als individuele zuster of gezamenlijk als ZHV niet groot en verpletterend te zijn, maar hij moet wel bewust en consequent zijn. Rechtschappen gewoontes zoals dagelijks persoonlijk en gezinsgebed, dagelijkse Schriftstudie en consequent kerkroepingen grootmaken, vergroten het geloof en dragen bij tot de opbouw van Gods koninkrijk.

Ouderling Ballard heeft het volgende gezegd over zusters die schijnbaar ongemerkt een bijdrage leveren: 'Iedere zuster die voor waarheid en deugd staat, vermindert de invloed van het kwade. Iedere zuster die haar gezin sterkt en beschermt, doet Gods werk. Iedere zuster die leeft als een vrouwe Gods, wordt een lichtbaken dat anderen kunnen volgen, en zaait zaadjes van rechtschappen invloed die nog tientallen jaren oogsten zullen opleveren.'⁴

Wat kan ik doen?

1. Hoe kan ik de zusters die ik bezoek helpen inzien dat ze een rechtschappen invloed kunnen uitoefenen en ze ertoe brengen om dat te doen?
2. Hoe kan ik met mijn unieke talenten en gaven anderen tot zegen zijn?

Uit de Schriften

1 Korintiërs 12:4–18;
1 Timoteüs 6:18–19;
Mosiah 4:27;
Geloofsartikelen
1:13

Ga voor meer informatie naar reliefsociety.lds.org.

Onze geschiedenis

Eliza R. Snow, die secretaresse was geweest na de oprichting van de ZHV in Nauvoo, werd door president Brigham Young (1801–1877) geroepen om rond te reizen door de kerk en bisschoppen te helpen met het oprichten van zustershulpverenigingen in hun wijk.

Zuster Snow zei: 'Als de dochters en moeders in Israël zich op hun huidige terreinen [beperkt] voelen, zullen ze nu ruim in de gelegenheid zijn om de vermogens en capaciteiten waarmee zij ruimschoots zijn begiftigd aan te spreken en goed te doen. (...) President Young heeft de deur geopend naar een ruim en uitgebreid werkterrein, waarop we ons nuttig kunnen maken.'⁵

NOTEN

1. M. Russell Ballard, 'Rechtschappen vrouwen', *Liahona*, december 2002, p. 39.
2. Eliza R. Snow, 'An Address', *Woman's Exponent*, 15 september 1873, p. 62.
3. Eliza R. Snow, 'Female Relief Society', *Deseret News*, 22 april 1868, p. 81.
4. M. Russell Ballard, *Liahona*, december 2002, p. 39.
5. Eliza R. Snow, *Deseret News*, 22 april 1868, p. 81.

Kleine en eenvoudige dingen

'Door kleine en eenvoudige dingen worden grote dingen teweeggebracht' (Alma 37:6).

DE GESCHIEDENIS VAN DE KERK IN DE WERELD

Mexico

De eerste zendelingen van de kerk in Mexico arriveerden in 1875. Ze splitsten zich op in twee groepen. De ene groep stuurde Spaanstalige selecties uit het Boek van Mormon naar diverse leiders in het land en onderwees veel mensen, maar kreeg geen bekeerlingen.

De andere groep doopte in Hermosillo (Sonora) de eerste vijf leden van de kerk in Mexico. Vier jaar later verzocht, Plotino C. Rhodakanaty uit Mexico-Stad, een van de leiders die in 1875 lectuur van de kerk had gekregen voor zichzelf en enkele anderen om de doop. In 1885 werd de Spaanse vertaling van het Boek van Mormon voltooid.

Vele jaren lang waren er politieke spanningen in het land, maar de eerste leden van de kerk bleven getrouw. Op 3 december 1961 werd de eerste Spaanstalige ring van de kerk, de ring Mexico, opgericht. De kerk richtte ook enkele scholen op, waaronder in 1963 in Mexico-Stad Benemérito de las Américas, die nog steeds bestaat.

De eerste tempel die in Mexico werd gebouwd, in Mexico-Stad, werd in 1983 ingewijd. In het jaar 2000 waren er acht ingewijde tempels in Mexico.

In 2004 werd Mexico het eerste land buiten de Verenigde Staten met meer dan een miljoen leden.

Op 4 november 1963 steken kerkleiders de eerste spade voor de bouw van Benemérito de las Américas.

DE KERK IN MEXICO	
Leden	1.234.545
Zendingsgebieden	23
Ringen	221
Wijken en gemeenten	2.009
Tempels	12 in bedrijf; 1 aangekondigd

Kerstmis voor de pioniers

De ontberingen van de wintermaanden waren een zware tijd voor de meeste pioniers. Ze konden daardoor moeilijk aan materiaal voor kerstcadeaus en vieringen komen. Maar dat weerhield de pioniers er niet van om van de kersttijd een gedenkwaardige periode te maken. Dit zijn enkele verhalen over kerstvieringen in de tijd van de pioniers:

Mijn gelukkigste kerstfeest

'Mijn eerste kerstfeest in de [Salt Lake] Valley begon op een zaterdag. We vierden het op de sabbat. We kwamen allemaal bijeen rond de vlaggenmast in het midden van het fort. Daar hielden we een bijeenkomst. En wát een bijeenkomst. We prezen God door gezang. We spraken een openingsgebed uit en de spreker die dag heb ik altijd onthouden. Er werden woorden van dankzegging en blijdschap uitgesproken, er was niet één negatief woord te horen. De mensen waren hoopvol en opgewekt vanwege hun geloof in de toekomst. Na de bijeenkomst schudden de aanwezigen elkaar de hand. Sommige vergoten vreugdetranen. Die avond speelden de kinderen binnen de omheining en rond het alsemtakkenvuur. We kwamen bijeen en zongen: "Komt, heil'gen komt, geen werk noch strijd gevreesd, maar uw reis blij volbracht." De avondmaaltijd bestond uit gekookt konijn en wat brood. We hadden allemaal genoeg te eten en er heerste een sfeer van volmaakte vrede en welbehagen. Ik had nog nooit een gelukkiger kerstfeest meegemaakt.'

Auteur onbekend, aangehaald door Bryant S. Hinkley; verzameld door Kate B. Carter in *Our Pioneer Heritage*, 20 delen (1958–1977), deel 14, p. 198.

Tjonge, wat gaat de tijd toch snel

'Toen ik zestien was, hield mijn vader op een avond een kerstfeest voor zijn eigen kinderen, hun gezinnen en de dichtstbijzijnde omwonenden. We dansten. Mijn broers speelden de muziek. We wisten dat het vaders bedoeling was om om tien uur een eind aan het feest te maken,

wat hij precies tijdens een volksdans deed door de musici op te dragen stil te houden. Maar vader wist niet dat mijn broers me die avond al heel wat keren naar de klok hadden opgetild. Ik draaide die telkens een half uur terug. Het moet wel na middernacht zijn geweest toen er een eind werd gemaakt aan het feest.'

Uit documenten van de familie van Christian Olsen. In: Carter, *Our Pioneer Heritage*, deel 15, p. 199.

Een blijde tijd

'Toen de kinderen in 1849 op kerstochtend wakker werden, was er in het hele land geen pop te vinden, nee, er was in de hutten zelfs geen zuurstok of appel te vinden. Maar de kinderen en hun ouders waren daar blij om. Ze waren blij dat ze nog iets te eten hadden, en de

vooruitzichten in hun nieuwe woonplaats werden met de dag beter. Maar hoewel er geen poppen of speeltjes voor de kinderen waren, wilden de ouders de kerst toch niet ongemerkt voorbij laten gaan en voordat de dag voorbij was, was iedereen in opperbeste stemming.

's Avonds kwamen ze allemaal bijeen in de hut van John Rowberry. In die woning werden de eerste bijeenkomsten gehouden. Daar hielden ze een ouderwetse dansavond om de dag mee af te ronden, en het was de meest opgewekte groep mensen die ooit een kerstbijeenkomst hielden. (...) De muziek was echter het grote probleem. Er was geen instrument te bekennen. Cyrus Call kon goed fluiten en hij floot deuntjes terwijl de opgewekte pioniers dansten.'

Sarah Tolman, verzameld door Kate B. Carter. In: *Our Pioneer Heritage*, 6 delen (1952–1957), deel 4, pp. 197–198.

ONVERGETELIJKE LEVENS

President Lorenzo Snow (1814–1901)

Hoewel hij later de vijfde president van de kerk zou worden, toonde Lorenzo Snow maar weinig belangstelling voor de doop totdat zijn zus, Eliza, hem vroeg of hij in de school der profeten in Kirtland (Ohio, VS) aan lessen Hebreeuws wilde deelnemen. Joseph Smith en andere kerkleiders gingen ook naar de school. Lorenzo kreeg al gauw belangstelling voor het evangelie en trad op 19 juni 1836 tot de kerk toe. Ouderling Snow vervulde vervolgens zendingen naar Italië, de Sandwicheilanden (het huidige Hawaï) en Groot-Brittannië, waar hij een boek-van-mormon overhandigde aan koningin Victoria.

Ouderling Snow bezat opmerkelijke gaven die hij inzette voor zijn dienst aan de Heer. In zijn patriarchale zegen werd hem beloofd dat hij ondanks het bereiken van een hoge leeftijd de gevolgen van de ouderdom niet zou voelen. Doordat hij zo vitaal was, kon hij tot op hoge leeftijd actief blijven als apostel en profeet. Hij gebruikte zijn priesterschap om diverse mensen uit de dood op te wekken.

In de ambtsperiode van president Snow leden de heiligen der laatste dagen in Utah onder de gevolgen van een grote droogte. President Snow werd tijdens een toespraak aan een conferentie in de stad St. George, in het zuiden van Utah, geïnspireerd om de heiligen te beloven dat het zou gaan regenen en dat ze een rijke oogst zouden hebben als ze tiende zouden betalen. De leden betaalden hun tiende, maar er verstreken enkele maanden zonder regen. President Snow smeekte zijn hemelse Vader om regen. Later kreeg hij een telegram met de tekst 'Regen in St. George'.

Zie voor meer informatie Francis M. Gibbons, Lorenzo Snow: Spiritual Giant, Prophet of God (1982).

Boven: Portret van president Lorenzo Snow rond 1865. Midden: President Snow (midden) in 1900 met zijn raadgevers in het Eerste Presidium: George Q. Cannon (links) en Joseph F. Smith (rechts). Onderaan: De heiligen der laatste dagen werden gezegend met regen voor hun gewassen toen ze hadden geluisterd naar het advies van president Snow om tiende te betalen.

UIT DE TOON MAAR TREFFEND

JaNeal B. Freeman

Mijn vader zong een heel eigen partij — geen tenor, geen bas, maar iets ertussen in en eromheen. Hoewel hij een centrale c niet kon onderscheiden van een as, zong vader hard en krachtig.

Ik kan me niet herinneren dat ik me ooit geschaamd heb voor het zingen van mijn vader, hoewel ik me wel herinner dat het me zowel amuseerde als bevreemde. Besepte hij wel dat andere mensen het hoorden?

Mijn vader hield van lofzangen en hij liet zich in zijn aanbidding door muziek niet in de weg staan door een gebrek aan talent. Hij zong vol vreugde, enthousiasme en gevoel. Ik vond het heerlijk hoe hij een lofzang als 'Gods Geest brandt in 't harte' vol energie en overtuiging zong en enkele minuten later vol gevoel en eerbied het avondmaalslied zong.

Op een middag leerde mijn vader mij met een lofzang een grote les. Ik speelde zoals zo vaak piano om me na een dag aan de middelbare school te ontspannen. Mijn vader, die altijd op zoek was naar gelegenheden om tijd samen door te brengen, kwam bij me zitten. Dat was ik wel gewend: hij bladerde vooruit in een boek met liederen, koos een lied en liet mij dat spelen terwijl hij zong.

Die dag pakte vader een zangboek en sloeg een lofzang op.

'Dit is een geweldig lied. Een van mijn lievelingsliederen', zei hij

terwijl hij het boek op de piano zette. Het was 'Een arme zwerver, moed' en mat'. Vader vertelde me dat het een lievelingslofzang van de profeet Joseph was en dat Joseph in de gevangenis te Carthage John Taylor had gevraagd om het te zingen, kort voordat Joseph en Hyrum de martelaarsdood stierven.

Toen zong vader alle zeven coupletten onder mijn begeleiding. En op dat moment gebeurden er twee verbazingwekkende dingen. Ten eerste zong mijn vader het hele lied zonder ook maar een noot te missen. Zijn assen waren echte assen! Vaders stem was pretentieloos en eenvoudig, en ik vond hem prachtig klinken. Het tweede dat me verbaasde, was minder verwonderlijk maar veel belangrijker. Terwijl mijn vader zong, wist ik dat hij Joseph Smith liefhad en dat hij een getuigenis had van diens profetische roeping. De Geest getuigde tot mij dat Joseph Smith een profeet was.

Mijn vader ging een paar jaar later heen. En ik denk nog vaak aan die dag terug en de uitwerking die hij op mij had. Een belangrijk deel van mijn getuigenis van het evangelie berust op mijn vader die, hoewel hij 'niet kon zingen', besloot om met heel zijn hart te zingen. ■

LEERMOMENTEN BENUTTEN

'We geven de jeugd niet alleen het goede voorbeeld, maar proberen

ook te begrijpen wat er in hun hart leeft en wandelen naast hen op het evangeliepad. Om echt te begrijpen wat ze bezighoudt, komt er meer bij kijken dan jezelf in dezelfde ruimte te bevinden of dezelfde gezins- of kerkactiviteiten bij te wonen. We moeten leermomenten plannen en gebruiken die een onwisbare indruk in hun gedachten en hun gevoel achterlaten. (...)

'[Ik] hoop [...] dat we de gelegenheid aangrijpen om ons getuigenis te geven dat we weten dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Ik hoop dat we ons getuigenis geven, zodat onze kinderen weten waar we voor staan en dat we van ze houden. De grootste liefde en de beste leringen behoren in onze eigen woning te zijn.'

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Onze plicht jegens God: de zending van ouders en leidinggevenden onder het opkomende geslacht', *Liahona*, mei 2010, pp. 95, 98.

MIJN KERKROEPING ALS ALLEENSTAAND LID

Julie Burdett

Kerkelijke tijdschriften

Toen ik een nieuwe roeping kreeg, was ik stomverbaasd. 'Kan ik dat wel?' vroeg ik me af.

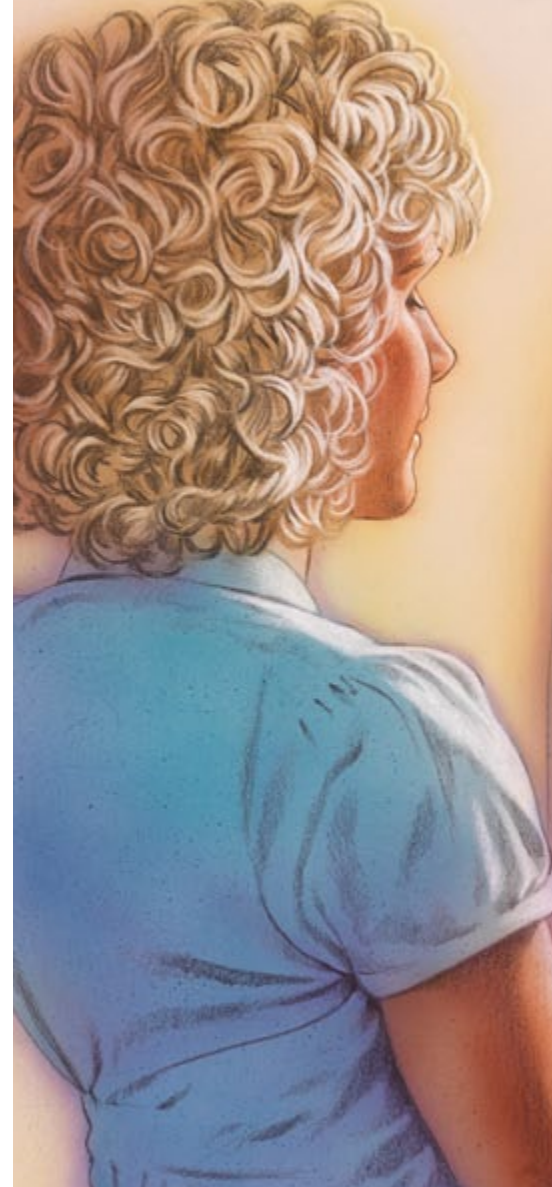
Ongeveer zeven jaar geleden verhuisde ik op 29-jarige leeftijd van de Amerikaanse staat Utah naar de staat Oregon. Na afweging van de mogelijkheden besloot ik naar de plaatselijke gezinswijk te gaan, want ik meende dat ik wel wat afwisseling kon gebruiken van de alleenstaandenwijken waar ik eerder naartoe was geweest.

Mijn ouders hadden me opgevoed met het principe dat je een kerkroeping altijd aanneemt, dus maakte ik een afspraak met de bisschop om hem te zeggen dat ik aan het werk gezet wilde worden. Het duurde niet lang of ik was lerares van de vijfjarigen in het jeugdwerk, een roeping waar ik van genoot. Vijf maanden later riep de bisschop me als jeugdwerkpresidente. Ik was stomverbaasd.

'Kan ik dat wel?' vroeg ik me af.

Ik vroeg me af of ik wel in aanmerking kwam voor die functie omdat ik niet getrouwd was en geen kinderen had. In het verleden had ik in gezinswijken alleen maar gelukkig getrouwde, succesvolle en toegewijde moeders meegemaakt als jeugdwerkpresidentes. Maar ik herinnerde me wat mijn ouders me hadden geleerd en aanvaardde de nieuwe taak. De bisschop trok zich echt wat aan van de opdracht om 'een zinvolle roeping voor alle jonge alleenstaanden' te vinden.¹ De roeping was misschien wat zinvoller dan ik had verwacht, maar ik was er dankbaar voor.

In mijn nieuwe roeping maakte ik veel lieve, grappige en inspirerende momenten met de kinderen mee. We voerden een keer tijdens een speciale

participatieperiode in de kersttijd een kerstspel op. We zongen liedjes. We hadden mantels en tulbanden van handdoeken voor de herders en voor Jozef. We hadden guirlandes als hoofdtooi voor de engelen. We maakten kartonnen met folie omwikkelde kronen voor de wijzen.

Toen we het kerstspel opvoerden en de heilige kerstgezangen zongen, merkte ik het prachtige meisje op dat Maria speelde. De manier waarop ze het goede voorbeeld gaf door de pop die het Kindje Jezus voorstelde stil, eerbiedig en voorzichtig vast te houden, raakte mij. De geest van dat moment maakte mij dankbaar tegenover mijn liefhebbende hemelse Vader voor onze Heiland, en hielp

mij om mijn getuigenis te sterken van zijn diepzinnige, liefdevolle zending. Het maakte mij ook dankbaar voor de enorme zegen die ik had gekregen door mijn roeping, en voor een geïnspireerde bisschop die mij in staat stelde om in die roeping te dienen.

In de Leer en Verbonden lezen we: 'Daarom, indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen' (LV 4:3). Hoewel dat vers meestal met zendingswerk wordt geassocieerd, denk ik graag dat het op elke vorm van evangelisch dienstbetoon kan slaan.

Ongeacht onze burgerlijke staat of maatschappelijke status is ieder van ons op de eerste en belangrijkste plaats een kind van onze

liefhebbende hemelse Vader. Hij wil dat we groeien, dat we bij elkaar betrokken zijn, dat we onze talenten ontwikkelen, elkaar dienen en helpen om terug te komen bij Hem.

Ik voelde onmiddellijk aanvaarding en liefde in die wijk en die koester ik nog steeds in mijn hart. Men zag in dat ik wilde dienen, en daar maakte men gebruik van. Veel mensen kwamen naar mij toe en staken mij een hart onder de riem, en mijn hemelse Vader zegende mij echt. Door vriendelijke, attente leiders werd ik gezegend met de kans om enkele van zijn fijnste kinderen te onderwijzen en van ze te leren. ■

NOOT

1. *Handboek 2: de kerk besturen* (2010), 16.3.3.

LIEFDEVOLLE AANDACHT

'Hoewel veel alleenstaande volwassen

leden zich goed hebben aangepast aan de problemen van het leven, hebben ze toch nog liefdevolle aandacht van de kerk en haar leden nodig ter bevestiging dat zij waarde hebben en dat God ieder van hen liefheeft.'

President James E. Faust (1920-2007), tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Weest niet bevreesd', *Liahona*, augustus 2007, p. 4.

Een antwoord op elk ‘ALS JE NOU EENS...’

‘En [Jezus Christus] zal uitgaan en pijnen en benauwingen en allerlei verzoeken doorstaan; en wel opdat het woord wordt vervuld dat zegt dat Hij de pijnen en ziekten van zijn volk op Zich zal nemen’ (Alma 7:11).

DE GENEZENDE KRACHT VAN DE VERZOENING

‘[Jezus Christus] kent ons lijden en Hij staat voor ons klaar. Net als de barmhartige Samaritaan in de gelijknamige gelijkenis, verbindt Hij onze wonden en zorgt Hij voor ons als Hij ons gewond langs de weg tegenkomt (zie Lucas 10:34). Broeders en zusters, de genezingskracht van zijn verzoening is voor u, voor ons, voor iedereen.’

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Hij geneest de belasten’, *Liahona*, november 2006, p. 7.

Michael D. Woodbury

Enkele jaren geleden slipte ik met mijn scooter en kwam ik ten val. Ik werd bijna meteen door een ander voertuig — een groot voertuig — geraakt en een eind meegesleept. De mensen die het alarmnummer belden, meldden het als een dodelijk ongeluk.

Toen het ambulancepersoneel zag dat ik nog leefde, brachten ze me met spoed naar het ziekenhuis, waar ik in de daaropvolgende dagen enkele noodoperaties onderging. Toen ik buiten bewustzijn aan de beademing lag, legden mijn vader en andere priesterschapsdragers mij de handen op en gaven mij door de macht van het priesterschap een zegen. Van dat moment af aan verliep het genezingsproces op wonderbaarlijke wijze. Maar belangrijker nog dan wat er lichamelijk met me gebeurde, was wat er geestelijk met me gebeurde.

Door deze ervaring stelde ik mijn hart open voor de invloed van de Heiland.

Een week na het ongeluk kwam ik bij bewustzijn en hoorde ik wat er was gebeurd. Ik zag in dat de Heer me had beschermd en me in staat stelde om op aarde bij mijn vrouw en kinderen te blijven. Ik voelde mij geliefd, niet verlaten door God. In plaats van me door het hele herstelproces getraumatiseerd en overweldigd te voelen, had ik gemoedsrust.

In de dagen die erop volgden, bereikten mijn liefde voor mijn hemelse Vader en Jezus Christus nieuwe hoogten en werd mijn verlangen om mijn leven lang getrouw te blijven alleen maar sterker. Ik ervoer de liefde Gods door de mensen met wie ik aanraking kwam. En ik zag in dat mijn hemelse Vader de gebeden had verhoord van veel mensen van verschillende godsdiensten die voor me gebeden en gevast hadden.

Wanneer ik andere mensen dit verhaal vertelde, waren de ‘Als je nou eens...’-vragen niet van de lucht. ‘Als je nou eens

HOE STERKT DE HEER ONS?

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen beantwoordt deze vraag in zijn conferentietoespraak 'In de kracht van de Heer' (*Liahona*, november 2004, pp. 76–78):

- 'In de kracht van de Heer kunnen wij alles doen, doorstaan en overwinnen.'
- 'Het krachtgevende aspect van de verzoening helpt ons om goed te zien, te doen en te worden op manieren die we met onze beperkte sterfelijke capaciteit nooit zouden herkennen of volbrengen.'
- 'In de kracht van de Heer, en door zijn genade, weet ik dat u en ik gezegend kunnen worden om alles te bereiken.'

Overweeg iemand anders uw getuigenis te geven van de zegeningen die voortvloeien uit de verzoening van Jezus Christus.

dood was gegaan?' 'Als je nou eens verlamd was geweest?' 'Als je nou eens de rest van je leven met pijn had gezeten?' Wat mij zo verwondert, is dat de verzoening antwoord geeft op elke 'Als je nou eens...'

Vanwege de verzoening zal ik opstaan en wordt elke lichamelijke kwaal of pijn weggenomen. Mijn vrouw, mijn kinderen en ik zijn als gezin voor eeuwig aan elkaar verzegeld. De verzoening heeft ook dat mogelijk gemaakt. Ondergaan we de beproevingen in dit leven met geloof in onze Heiland en volharden we tot het einde, dan verschaft de verzoening ons het pad dat we moeten volgen, met de heerlijke belofte van het eeuwige leven dat ons wacht op onze bestemming. ■

'En Hij zal de dood op Zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (Alma 7:12).

Zie voor meer over dit onderwerp Matteüs 11:28–30; 3 Nephi 17:7–9; en Bruce C. Hafen, 'Een kroon voor as: de verzoening van Jezus Christus', *De Ster*, april 1997, p. 38.

LESSEN VAN DE Meester

**Ouderling
Marvin J. Ashton
(1915–1994)**

van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Marvin J. Ashton is op 2 december 1971 geordend als apostel. Het volgende artikel is een uittreksel uit een toespraak die hij op 5 juni 1988 tijdens een devotional aan de Brigham Young University heeft gehouden.

Zolang ik mij kan herinneren, heeft Jezus Christus een speciaal plekje in mijn hart. Mij is geleerd dat Hij de Zoon van de levende God is. Mij is geleerd dat Hij mijn Vriend, mijn Leraar en mijn Kracht is. In de jaren dat mij de roeping, de plicht en de eer ten deel is gevallen om als zijn bijzondere getuige op te treden, heb ik getracht om mij te laten leiden door zijn leven en voorbeeld. Hij is waarlijk de Meesterleraar. Voor mijn werk in zijn dienst heb ik mij vaak gewend tot hoofdstuk acht van Johannes, in het Nieuwe Testament, om daar kracht, leiding en een voorbeeld in te vinden. Als u het goed vindt, nemen we enkele verzen door om ons kracht te geven en onze relatie met Jezus te versterken. Door deze woorden en zinnen begrijp ik Hem beter en krijg ik het verlangen om me meer te dragen zoals Hij. (...)

[De schriftgeleerden en Farizeeën] brachten een overspelige vrouw bij Jezus. Deze vijanden (...) probeerden Hem in de val te lokken. Ze zetten haar in het midden als een te veilen voorwerp, als een zondares, een onreine. Hij ging haar niet uit de weg. (...) Ze was op heterdaad betrapt op overspel.

Het leed geen twijfel dat ze schuldig was. Ze stelden Hem voor wat een onmogelijke keus leek. Volgens de wet van Mozes moest ze gestenigd worden. ‘Wat zegt Gij?’ [Johannes 8:5] vroegen ze om Hem te verleiden en in de val te lokken — met de bedoeling Hem in een onmogelijke positie te plaatsen.

Wat Hij ook zei, ze zouden Hem ervan beschuldigen het verkeerd te doen, het verkeerde oordeel uit te spreken. Ze verleidden Hem om te zien of ze Hem ertoe konden brengen zijn geduld te verliezen en te vergeten wie Hij was. Haar stenigen zou wreed zijn. Haar negeren zou verkeerd zijn. (...) Hij bukte en schreef met de vinger op de grond alsof Hij ze niet hoorde (waarmee hij hun aandacht trok en ervoor zorgde dat iedereen binnen zijn gehoor iets zou kunnen leren). (...) En terwijl Hij zweeg, bleven ze vragen. Ik kan de uitdagende vragen al horen: ‘Kom op, zeg iets. We hebben je beet. Ben je bang om antwoord te geven?’ Maar Jezus had de situatie in de hand. (...)

Jezus richtte zich op in nederige, zachtmoedige majesteit, en sprak deze uiterst krachtige woorden: ‘Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar’ [Johannes 8:7]. Een volmaakt antwoord van een volmaakt Persoon.

Wij moeten dit in onze eigen taken, situaties en roepingen ook telkens weer in gedachte houden. In onze omgang met alle

mensen mag alleen hij die zonder zonde is de eerste zijn die kritiek levert, vit of kleineert. (...) Hij bukte en schreef op de grond. Ze hoorden wat Hij zei. Ze voelden de uitwerking van zijn zwijgende geest toen Hij zich stil hield. Veroordeeld door hun eigen geweten, gingen ze uit zichzelf weg, ze werden niet weggejaagd. Ze gingen een voor een weg — niet om stenen te zoeken, maar om hun geestelijke wonden te verzorgen.

Hij bleef alleen achter met de vrouw. Ik ben blij dat dit is opgetekend. Sommigen van ons hebben de neiging om mensen die tot zonde zijn vervallen uit de weg te gaan. (...) Hij zei: 'Vrouw, waar zijn zij? Heeft niemand u veroordeeld?' [Johannes 8:10]. (...) Jezus Christus nam de tijd om te vragen en te luisteren. O, als wij dat maar wat vaker zouden doen! Dan zouden onze antwoorden zo makkelijk zijn, zo veel beter zijn. (...)

De vrouw die op overspel betrappt was, beantwoordde de vraag van de Heer aangaande haar beschuldigers als volgt: 'Niemand, Here.' En toen volgde deze krachtige uitspraak: 'Ga heen, zondig van nu af niet meer!' [Johannes 8:11]. De Meester onderwees toen, en onderwijst nu. Zijn grote boodschap luidt: veracht de zonde, maar heb de zondaar lief. Ik hoop dat dit ons kracht en vertrouwen kan geven, en een nauwere band met onze Heiland, Jezus Christus. Jezus keurde overspel niet goed. Hij schonk de vrouw echter liefde in plaats van een autoritaire preek. Haar beschuldigers en zij hadden een les in liefde nodig. De situatie vroeg om genade en mededogen. Wat is het fijn om te weten dat Jezus geloofde dat de mens boven al zijn zonden staat. Is het dan een wonder dat Hij de 'goede Herder' werd genoemd? Hij had al zijn schapen lief, of ze nu afdewaald, hongertig, hulpeloos, verkleumd of kwijt waren. Aan het eind van deze grote leerervaring,

deze les in liefde en mededogen, staat een belangrijk vers.

'Wederom dan sprak Jezus tot hen en zeide: Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12).

Laten wij zijn licht volgen. Laten we deze paar woorden vaak overdenken. Ik getuig dat zij voor ons aller welzijn bewaard zijn. ■

Zie speeches.byu.edu voor de volledige Engelstalige tekst van de toespraak.

WETEN DAT
**DE HEILAND
LEEFT,**
GEEFT ONS GEMOEDSRUST EN VREUGDE

Als bijzondere getuige van zijn heilige naam, getuig ik dat Jezus de Christus de goddelijke Zoon van de levende God is.

Als een van de twaalf apostelen, kan ik zeggen dat de leden van de Twaalf het voorrecht koesteren om onze geliefde Heiland te verkondigen en van Hem te getuigen. Wij geven blijmoedig ons getuigenis van zijn leven, bediening en zending op aarde.

Wij herdenken in deze tijd van het jaar de nederige geboorte van de Heiland, ook al weten we dat die niet in december heeft plaatsgevonden. Het is waarschijnlijker dat de Heer in april is geboren. Zowel schriftuurlijke als historische aanwijzingen suggereren dat het voorjaar, vlak voor het joodse Pascha, de juiste tijd van het jaar was (zie LV 20:1).

Volgens de Schriften was zijn moeder, Maria, in ondertrouw met Jozef (zie Matteüs 1:18; Lucas 1:27). Ondertrouw is te vergelijken met een verloving, die later gevolgd wordt door een huwelijksceremonie.

Volgens het verslag van Lucas verscheen de engel Gabriël aan Maria, die haar vertelde over haar zending in dit leven:

‘En toen de engel bij haar binnengekomen was, zei hij: Wees gegroet, begenadigde, de Heere is met u. U bent gezegend onder de vrouwen. (...)’

‘En de engel zei tegen haar: Wees niet bevreesd, Maria, want u hebt genade gevonden bij God.

‘En zie, u zult zwanger worden en een Zoon baren en u zult Hem de naam Jezus geven.

‘Hij zal groot zijn en de Zoon van de Allerhoogste genoemd worden’ (Lucas 1:28, 30–32, HSV).

Let op de hoofdletters *Z* en *A*. Onze hemelse Vader is de *Allerhoogste*. Jezus is de *Zoon van de Allerhoogste*.

‘En Maria zeide tot de engel: Hoe zal dat geschieden, daar ik geen omgang met een man heb?

‘En de engel antwoordde en zeide tot haar: De Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom zal ook het heilige,

**Ouderling
Russell M. Nelson**
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden' (Lucas 1:34–35).

Voordat Jozef en Maria lichamelijke omgang hadden, was zij in verwachting van het heilig Kind. Jozef wilde Maria beschermen (zie Matteüs 1:18–19), in de hoop haar de straf te besparen die een zwangere vrouw toekwam die niet wettig gehuwd was. Terwijl hij hier over nadacht, verscheen de engel Gabriël aan Jozef en zei:

'Jozef, zoon van David, schroom niet Maria, uw vrouw, tot u te nemen, want wat in haar verwekt is, is uit de heilige Geest.

'Zij zal een zoon baren en gij zult Hem de naam Jezus geven. Want Hij is het, die zijn volk zal redden van hun zonden' (Matteüs 1:20–21).

Maria en Jozef hoefden niet lang over de grote betekenis van de naam *Jezus* na te denken. De stam van het Hebreeuwse woord waar het van is afgeleid, *Yehoshua* of *Jehosua*, betekent 'Jehovah is redding.'¹ Dus het werk van de Here God Jehova, die spoedig Jezus genoemd zou worden, was een reddingswerk. Hij zou de Heiland van de wereld worden.

In het Boek van Mormon lezen we een gesprek dat Nephi met een engel had. De engel vroeg: 'Kent gij de goedgunstigheid Gods?'

Nephi antwoordde: 'Ik weet dat Hij zijn kinderen liefheeft; toch ken ik niet de betekenis van alle dingen.

'En hij zeide tot mij: Zie, de maagd die gij aanschouwt, is de moeder van de Zoon Gods, naar het vlees.

'(...) En het geschiedde, dat ik zag dat zij in de Geest werd weggevoerd; en nadat zij enige tijd in de Geest weggevoerd was geweest, sprak de engel tot mij, zeggende: Kijk!

'En ik keek en zag wederom de maagd, een kind in haar armen dragende.

'En de engel zeide tot mij: Zie het Lam Gods, ja, namelijk de Zoon van de eeuwige Vader!' (1 Nephi 11:16–21).

Inzichten uit Lucas

Lucas 2 biedt met zijn verhaal waar we allemaal zo van houden, en dat we met Kerstmis vertellen, een waardevol inzicht: 'En het geschiedde in die dagen, dat er een bevel uitging vanwege keizer Augustus, dat het gehele rijk moest worden ingeschreven' (Lucas 2:1).

Die inschrijving was een volkstelling ten behoeve van

de belastingen — alle burgers in het Romeinse rijk werden geregistreerd. Koning Herodes had bepaald dat iedereen moest worden geteld in het gebied waar hij vandaan kwam. Maria en Jozef, die in Nazaret woonden, moesten naar de stad van David reizen, een afstand van ongeveer 145 kilometer. En misschien was de reis nog wel langer, als ze om de vijandige tussenliggende provincie van Samaria heen reisden.

Ze zullen vrijwel zeker met familieleden hebben gereisd die ook naar het gebied van hun voorouders

Een karavanserai zoals die waar Maria en Jozef waarschijnlijk logeerde, was doorgaans een rechthoekig gebouw met een binnenplaats voor de dieren, omgeven door ommuurde slaapvertrekken voor mensen.

moesten. Ze zullen op deze moeilijke reis ongetwijfeld hun dieren, zoals honden en ezels, hebben meegenomen. Ze zullen waarschijnlijk verscheidene malen buiten gekampeerd hebben daar hun reis drie tot vier dagen zal hebben geduurd. Toen ze Betlehem bereikten, was de tijd voor de geboorte van het heilig Kind aangebroken.

‘En zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg’ (Lucas 2:7).

Dit is een vers vol betekenis, dat nog in betekenis toeneemt als we een woord uit de oorspronkelijke Griekse nieuwtestamentische tekst kennen en de plaatselijke cultuur uit die tijd begrijpen. De term waarvan ‘herberg’ een vertaling is, is *kataluma*.² Het Griekse voorzetsel *kata* (of *cata*) betekent ‘neer’ in tijd of plaats. Als *kata* wordt samengevoegd met *luma* betekent het woord een plek waar mensen hun reis onderbreken. In het Griekse Nieuwe Testament komt het woord *kataluma* in slechts twee passages voor. Beide keren vertaalt het niet als ‘herberg’, maar als ‘gastenvertrek’ (Marcus 14:14 en Lucas 22:11, NBV).

Destijds was een Aziatische herberg niet zoiets als een hedendaagse Holiday Inn of een Betlehem Marriott. In die tijd verschaftte een overnachtingsplaats logies aan reizende karavananen, aan zowel mensen als dieren. Karavananen verbleven in wat destijds (en nog steeds) een *karavanserai* of een *kan* werd genoemd. Volgens het woordenboek betekenen deze termen dat het om een oostelijke (of Aziatische) herberg ging die rond

een binnenhof gebouwd was, waar ’s nachts karavananen verbleven.³

Zo’n gebouw was doorgaans rechthoekig en had een binnenplaats voor de dieren, omgeven door ommuurde slaapvertrekken voor mensen. Die kamertjes lagen een beetje hoger dan de dieren en hadden een open deurgat zodat de eigenaars hun dieren in de gaten konden houden. Volgens Lucas 2:7 in de Bijbelvertaling van Joseph Smith was er geen plaats in de ‘herbergen’, wat suggereert dat alle kamertjes van de karavanserai bezet waren.

Het denkbeeld dat de herbergiers ongestuurd of zelfs vijandig waren, is waarschijnlijk niet juist. Mensen in dat deel van de wereld waren ongetwijfeld, evenals nu, heel gastvrij. Dat zal vooral toen hebben gegolden, omdat de reguliere bevolking van Jeruzalem en het nabijgelegen Betlehem door de volkstelling met grote aantallen familieleden van de plaatselijke inwoners was uitgebreid.

In zo’n Aziatische karavanserai werden de dieren ’s nachts op de binnenplaats in veiligheid gebracht. Op die binnenplaats waren ezels, honden, schapen en misschien wel kamelen en runderen te vinden, met de bijbehorende uitwerpselen en stank.

Omdat de gastenkamers rond de binnenplaats bezet waren, heeft Jozef misschien wel de beslissing genomen om de bevalling van Maria op de binnenplaats van de karavanserai te laten plaatsvinden — tussen de dieren. Het is heel goed mogelijk dat het Lam Gods onder zulke nederige omstandigheden is geboren.

In Lucas 2 wordt twee keer melding gemaakt van in doeken worden gewikkeld. Wat is de betekenis van de zinsnede ‘wikkelde Hem in doeken?’ (Lucas 2:7.) Hier voel ik aan dat het meer betekenis heeft dan het gebruik van een ordinaire luier of deken. In plaats van die vier woorden in deze vertaling, werd er in het Griekse Nieuwe Testament slechts één woord gebruikt. Dat woord is *spar-ganoo*, een werkwoord dat aangeeft dat een pasgeboren kind met stroken speciaal doek werd omwikkeld.⁴ Het doek was waarschijnlijk voorzien van een uniek familiekenmerk. Deze procedure werd vooral toegepast bij de geboorte van de eerste zoon.

En de engel verkondigde: ‘En dit zij u het teken: Gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe’ (Lucas 2:12). De stof waarin Hij werd gewikkeld zal beslist herkenbaar zijn geweest, makkelijk te onderscheiden.

En de kribbe? Een kribbe is een trog of voederbak voor dieren in een stal. Aangezien een kribbe hoger stond dan de vuile vloer van de binnenplaats, was het waarschijnlijk de schoonste beschikbare plek. En zo’n voederbak werd de wieg voor onze Heer!

De unieke afkomst van de Heiland

Maar belangrijker nog dan de nederige geboorteplek van de Heiland, is zijn unieke afkomst. In verscheidene teksten wordt de vraag gesteld: ‘Wie zal zijn nageslacht verkondigen?’ (Mosiah 14:8; 15:10; zie ook Jesaja 53:8–10; Handelingen 8:33) Dit betekent: ‘Wie zal zijn geslachtslijst verkondigen?’ Nu, millenniums later, verklaren wij dat Jezus de Christus is geboren uit een onsterfelijke Vader en een sterfelijke moeder. Van zijn onsterfelijke Vader erfde Jezus de macht om voor eeuwig te leven. Van zijn sterfelijke moeder erfde Hij de lichamelijke dood.

Jezus erkende dat dit gegeven zijn leven beïnvloedde: ‘Niemand ontnemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af’, zei Hij. ‘Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen. Dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen’ (Johannes 10:18).

Die unieke eigenschappen van zijn ouders waren essentieel voor zijn zending om de zonden van de hele mensheid op zich te nemen. En dus werd Jezus de

Christus geboren om te sterven en weer op te staan tot het eeuwige leven (zie 3 Nephi 27:13–15). Hij stierf opdat wij mochten herleven. Hij werd geboren opdat alle mensen getroost konden worden aangaande de prikkel des doods en konden voortleven na het graf (zie 1 Korintiërs 15:55; Mosiah 16:7–8; Alma 22:14; Mormon 7:5).

Hij bracht zijn verzoening tot stand in Getsemane, waar Hij grote druppels bloed zweette (zie Lucas 22:44), en op Golgota, waar zijn lichaam aan het kruis werd gehangen op de ‘schedelplaats’, die de dood voorstelde (Marcus 15:22; Matteüs 27:33; zie ook 3 Nephi 27:14). De oneindige verzoening zou de mens verlossen van de oneindigheid van de dood (zie 2 Nephi 9:7). Door de verzoening van de Heiland werd de opstanding werkelijkheid en het eeuwige leven een mogelijkheid voor allen. Zijn verzoening werd de daad die in de hele geschiedenis van de mensheid centraal staat.

Het belang daarvan werd beklemtoond door de profeet Joseph Smith toen hij zei: ‘De fundamentele beginselen van onze godsdienst zijn *het getuigenis* dat de apostelen en profeten hebben van Jezus Christus, dat Hij gestorven is, begraven is, en herrezen is op de derde dag, en dat Hij opgestegen is tot in de hemel; en alle andere aspecten van onze godsdienst zijn slechts aanhangsels daarvan.’⁵

Deze verklaring was de leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen tot inspiratie toen enkele jaren geleden de tweeduizendste verjaardag van de Heiland naderde. Wij, vijftien mannen aan wie de sleutels van het koninkrijk zijn toevertrouwd, hebben ons getuigenis op schrift gesteld. We noemden het: ‘De levende Christus: het getuigenis van de apostelen.’⁶ Iedere toen levende apostel ondertekende dat getuigenis.

Iedereen die een getuigenis van de Heer heeft, bezit het voorrecht om in geloof te weten te komen dat Hij van goddelijke afkomst is, en te getuigen dat Jezus de Zoon van de levende God is. Een waar getuigenis omvat de overtuiging dat de Vader en de Zoon verschenen zijn aan de profeet Joseph Smith, wiens verjaardag wij op 23 december vieren. Dat getuigenis omvat ook het feit dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is en wordt geleid door een levende Heer, door profetie en openbaring bij monde van bevoegde bestuurders die leiding van Hem ontvangen en daarnaar handelen.

Door de verzoening van de Heiland werd de opstanding werkelijkheid en het eeuwige leven een mogelijkheid voor allen. Zijn verzoening werd de daad die in de hele geschiedenis van de mensheid centraal staat.

Zelfs in de moeilijkste tijden van het hedendaagse leven geeft dit feit ons gemoedsrust en vreugde. ‘Houdt moed en vreest niet,’ heeft de Meester gezegd, ‘want Ik, de Heer, ben met u en zal u bijstaan; en gij zult getuigen van Mij, ja, Jezus Christus, dat Ik de Zoon van de levende God ben, dat Ik was, dat Ik ben en dat Ik komen zal’ (LV 68:6). Wij houden vol liefde vast aan zijn gezegende belofte.

Ons geschenk aan Hem

Er zijn moeilijke tijden in het verschiet. De zonde neemt toe. Paulus voorzag dat leden van de kerk vervolgd zouden worden (zie 2 Timoteüs 3:1–13; LV 112:24–26). Petrus gaf deze raad: ‘Indien hij echter als Christen lijdt, dan schame hij zich niet, maar verheerlijke God onder die naam’ (1 Petrus 4:16). Jezus daalde onder alles neer om boven alles uit te stijgen. En Hij verwacht van ons dat wij zijn voorbeeld volgen. Als we samen hetzelfde juk dragen, kan ieder van ons boven al zijn moeilijkheden uitstijgen, hoe zwaar ze ook mogen zijn (zie Matteüs 11:29–30).

De Heiland heeft zo veel voor ons gedaan — en doet nog steeds veel voor ons. Wat kunnen wij voor Hem doen? Het grootste geschenk dat wij de Heer voor Kerstmis kunnen geven, of wanneer dan ook, is onszelf onbesmet van de wereld te bewaren, waardig om naar zijn heilige tempel te gaan. Zijn geschenk aan ons is de gemoedsrust die we krijgen door te weten dat we erop voorbereid zijn om Hem te ontmoeten als de tijd komt.

De volheid van de bediening van de Meester ligt nog in het verschiet. De profetieën aangaande zijn wederkomst moeten nog worden vervuld. Met Kerstmis richten we ons uiteraard op zijn geboorte. En Hij zal wederkomen in deze wereld. Jezus kwam bij zijn eerste komst bijna in stilte. Slechts enkele stervelingen wisten van zijn geboorte af. Bij zijn wederkomst zal de hele mensheid het weten. En dan zal Hij komen, niet als ‘een man die op aarde reist’ (LV 49:22), maar ‘de heerlijkheid des Heren zal zich openbaren, en al het levende tezamen zal dit zien’ (Jesaja 40:5; zie ook LV 101:23).

Als bijzondere getuige van zijn heilige naam, getuig ik dat Jezus de Christus de goddelijke Zoon van de levende God is. Hij zal u liefhebben, opbeuren en zich aan u openbaren als u Hem liefhebt en zijn geboden onderhoudt (zie Johannes 14:21). Wijze mannen en vrouwen bewijzen Hem nog steeds hulde. ■

Naar een toespraak, op 10 december 2002 gehouden tijdens een devotional aan de Brigham Young University. Zie <http://speeches.byu.edu> voor de volledige Engelse tekst van de toespraak.

NOTEN

1. Zie Eric D. Huntsman, ‘Glad Tidings of Great Joy’, *Ensign*, december 2010, p. 54.
2. Zie de woorden nummer 2.596 en 2.646 in James Strong, ‘Greek Dictionary of the New Testament’, *Strong’s Exhaustive Concordance of the Bible* (1890), pp. 39, 40.
3. Zie *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11e editie (2003), ‘caravansary’ en ‘khan’.
4. Zie woord nummer 4.683 in ‘Greek Dictionary of the New Testament’, p. 66.
5. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 53; cursivering toegevoegd.
6. Zie ‘De levende Christus: het getuigenis van de apostelen’, *Liahona*, april 2000, pp. 2–3.

DE WEG NAAR de tempel

*Hoewel de leden verschillende wegen zijn ingeslagen,
merken de heiligen der laatste dagen in Oekraïne dat alle
rechtschappen wegen naar de tempel leiden.*

Chad E. Phares

Kerkelijke tijdschriften

Wie ervoor kiezen om voor dag en dauw over de Kiltsevaweg in Kiev naar de Kievtempel te rijden, hebben een relatief rustige reis. Uit de ochtendmist doemen slechts een paar koplampen van auto's op, die behendig om de gaten in het wegdek heen slingeren.

Het schijnsel van de tempel in de verte fungeert als een baken en leidt de tempelbezoekers precies naar de juiste plek.

Hoewel sommigen het geluk hebben dat ze deze serene route naar de tempel kunnen volgen sinds die in augustus 2010 is ingewijd, kunnen anderen erover meepraten dat hun route naar de tempel niet zo rustig is.

Als de dag aanbreekt en de zon boven de horizon verschijnt, stroomt de Kiltsevaweg vol met auto's en bussen. Nu de weg vol voertuigen is, wordt de eens zo serene route een rumoerige parkeerplaats.

Veel tempelgangers weten dat het drukke verkeer nou eenmaal bij de reis naar de tempel hoort en bewegen zich stapvoets voort tot

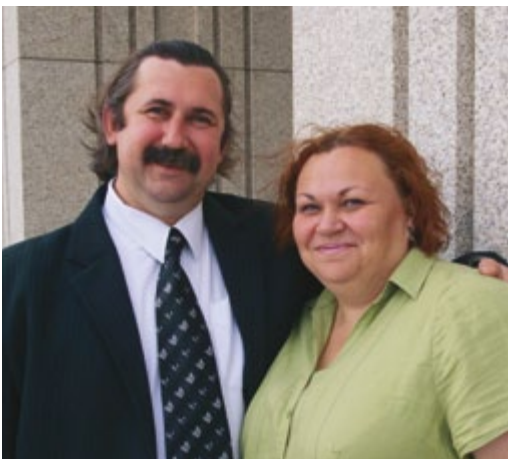
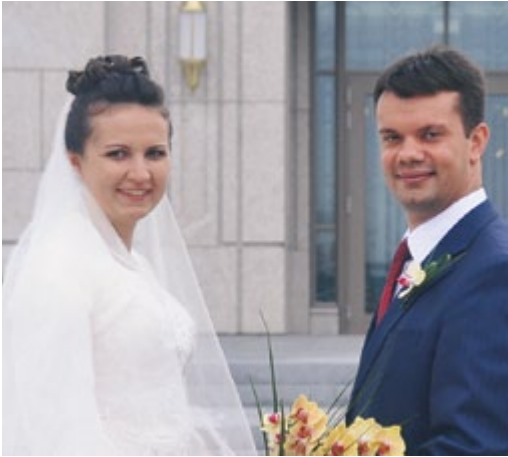
ze voor de zoveelste keer tot stilstand komen. De tempel blijft de bestemming, maar de reis vordert slechts langzaam.

Anderen nemen een andere route. Achter de tempel bevindt zich een netwerk van zandwegen en achterafstraatjes. De weg is niet duidelijk gemarkeerd en de bestuurders kunnen makkelijk de verkeerde kant op gaan. Maar als de bestuurder opkijkt, kan hij of zij de tempelspits zien, die ook hier fungeert als baken en allen uitnodigt om naar de tempel te komen.

De geestelijke paden die de leden in Oekraïne hebben genomen om het huis van de Heer te bereiken, lijken ook op de wegen rond de tempel.

Hoewel sommige jonge leden gezegend zijn doordat ze opgegroeid zijn in de kerk en nu in staat zijn om de Kievtempel te bezoeken voor hun eigen verordeningen, hebben veel anderen zich door geestelijke files heen moeten worstelen om hier te komen.

De tempel, in 1998 aangekondigd door president Gordon B. Hinckley (1910–2008), werd

Van boven naar beneden: Asija en Nikolai Tsjemezov lieten zich drie dagen na de inwijding van de Kievtempel aan elkaar verzegelen. Petr en Adalina Mikhailenko zijn dankbaar dat hun kleindochter, Masha, kan uitzien naar de tempelgang in haar eigen land. Andrei en Valentina Dudka bezochten de tempel vaak tijdens de bouw.

voltooid in 2010. In die twaalf jaar zijn veel leden op het enge — zij het enigszins langzame — pad gebleven, geduldig wachtend tot de tempel af was. Anderen hebben andere paden genomen en hebben daarmee hun tempeldoelen tijdelijk uit het zicht verloren.

Hoewel de geestelijke paden die de leden naar de tempel nemen verschillen, ondervinden getrouwe leden in Oekraïne dat alle recht-schappen wegen hen terug naar de tempel voeren.

Het smalle pad

Veel jongvolwassen leden in Oost-Europa zijn op jonge leeftijd naar het evangelie geleid. Deze vroege evangeliekennis heeft hen niet alleen in staat gesteld om van jongs af aan een getuigenis te bouwen, maar ook een sterk voornemen te ontwikkelen om in de tempel te trouwen.

Zowel Nikolai Tsjemezov als zijn vrouw, Asija, uit de wijk Khar-kivs'kije, maakten in hun jeugd kennis met het evangelie — Nikolai als jongen van acht en Asija als tiener.

‘Sinds mijn doop heb ik altijd geweten dat het plan van mijn hemelse Vader het pad van verhoging was’, zegt broeder Tsjemezov. ‘De leringen van de kerk over de goddelijke zending van het gezin zijn altijd belangrijk voor me geweest.’

Zuster Tsjemezova besepte ook al jong hoe belangrijk een eeuwig gezin was. ‘Toen ik als jongevrouw naar de kerk ging, leerde ik hoe belangrijk het is om heilige tempelverbonden aan te gaan’, zegt ze. ‘Ik heb altijd gedroomd van een tempelhuwelijk, en heb altijd geprobeerd om dat waardig te zijn.’

Het paar ging in 2009 voor het eerst daten. Toen de liefde opbloeide en de gesprekken zich op een huwelijk begonnen te richten, wisten de twee al wat hun volgende stap zou zijn. ‘Toen bekend werd dat de Kievtempel in augustus 2010 zou worden ingewijd, besloten we om ons daar te laten verzegelen’, zegt zuster Tsjemezova.

‘Het is goed dat we niet lang hoefden te wachten’, voegt broeder Tsjemezov daar aan toe.

Het huwelijk van het paar werd op 1 september 2010 verzegeld.

‘Het was de heerlijkste dag van mijn leven’, zegt broeder Tsjemezov. ‘Ik voelde me gezegend toen ik de hand van mijn lieve Asija nam en haar naar het huis van de Heer voerde. Ik kan gerust zeggen dat die dag mijn droom uitkwam: de droom om een eeuwig gezin te stichten.’

De omweg

Hoewel het pad naar een eeuwig huwelijk voor Petr en Adalina Mikhailenko uit de wijk Vinohradars'kiji net zo smal is, hebben ze een omweg gemaakt. De familie Mikhailenko was een van de eerste in Oekraïne die lid van de kerk werd. Zij lieten zich in 1993 dopen, slechts twee jaar na de stichting van de eerste gemeente in Kiev.

*De Kievtempel,
de 134ste tempel die de kerk
in bedrijf heeft,
bedient leden in
negen landen.*

Desondanks weerhielden de afstand naar een tempel en andere factoren het echtpaar er vele jaren van om zich te laten verzegelen. Maar ze lieten zich er niet door van weerhouden om toegewijd te zijn aan elkaar en aan hun droom van een eeuwig huwelijk.

‘Ik wachtte geduldig op de tempel’, zegt broeder Mikhailenko. ‘We hebben nooit overwogen om de kerk te verlaten. Het pad is altijd duidelijk geweest.’

Toen president Thomas S. Monson in augustus 2010 de tempel had ingewijd, kon het paar nauwelijks wachten om zich te laten verzegelen. ‘We arriveerden op de dag van onze verzegeling zo vroeg dat de tempel nog niet eens open was’, zegt zuster Mikhailenko.

Het echtpaar was niet alleen. Veel medeleden uit de wijk gingen die dag ook naar de tempel en waren blij dat ze konden delen in de vreugde van broeder en zuster Mikhailenko.

‘De verzegeling was geweldig’, zegt zuster Mikhailenko. ‘We hadden het gevoel dat we onze partner nooit meer lief hadden gehad dan op dat moment.’

Dat gevoel van liefde heeft sindsdien standgehouden. ‘Het heeft beslist verschil uitgemaakt in onze relatie’, zegt broeder Mikhailenko. ‘We zijn al zo lang getrouwd, maar het voelt nu heel anders. We willen meer voor elkaar doen, en we doen het met meer liefde.’

Terug op het pad

Andrei en Valentina Dudka uit de wijk Vinohradars'kie maakten in 2003 door hun burens kennis met het evangelie. Toen ze wekenlang zendelingenlessen hadden gevolgd, besloot het paar lid te worden van de kerk.

Hoewel het echtpaar Dudka opgewonden was over de evangeliewaarheden die ze leerden, zoals de noodzaak om in deze tijd tempels te hebben, en de kans op eeuwige gezinsbanden, werden ze geleidelijk toch inactief. ‘We vonden gewoon redenen om niet naar de kerk te gaan’, zegt zuster Dudka. ‘We lieten gewoon allerlei hindernissen toe — bijvoorbeeld dat we te moe waren, of dat er een tv-programma was dat we wilden zien.’

Toen ze niet meer actief waren, had dit echter wel een negatief effect op hun geluk. ‘Toen we niet meer

naar de kerk gingen, begonnen we echt verschil te zien tussen het kerkelijke leven en het wereldse leven’, zegt broeder Dudka. ‘We waren niet gelukkig.’

Ongeveer vier maanden nadat ze gestopt waren met naar de kerk gaan, bereikte zuster Dudka het breekpunt. ‘Op een zondag zei ik: “Als ik vandaag niet ga, overleef ik dat misschien niet”’, zegt ze. ‘Ik voelde me alsof ik dagenlang geen water had gedronken. Ik had dat water nodig.’

Toen zuster Dudka weer actief was geworden, bad ze geduldig en moedigde haar man aan om weer met haar mee naar de kerk te gaan. Ongeveer een half jaar

nadat ze weer naar de kerk was gegaan, begon haar man ook weer mee te gaan.

‘Mijn vrouws gebeden hadden hun uitwerking op mij’, zegt broeder Dudka. ‘Ik besepte dat ik als Melchizedeks-priesterschapsdrager de verantwoordelijkheid had om actief te zijn in de kerk. Ik erkende dat ik niets kon zonder God.’

Toen de Dudka's weer naar de kerk gingen, begonnen ze aan de heilsverordeningen van de tempel te denken. Het echtpaar verheugde zich met de andere heiligen der laatste dagen in Oekraïne toen in 2007 de eerste spade voor de bouw van de tempel werd gestoken.

‘Toen ze aan de bouw van de tempel begonnen, gingen we er vaak langs om naar de werkzaamheden te kijken’, zegt broeder Dudka.

‘Ik sprong een gat in de lucht toen ik ze de eerste steen zag leggen’, voegt zuster Dudka eraan toe.

Toen de engel Moroni op de spits van de tempel werd geplaatst, omhelsden veel heiligen elkaar en werden er veel tranen vergoten, vooral onder de Dudka's.

‘Toen ze eindelijk klaar waren met de bouw van de tempel, was het zo'n opluchting om te weten dat we in aanmerking kwamen om hem te betreden’, zegt broeder Dudka.

Het echtpaar Dudka zegt dat hun tempelverzegeling ze heeft geholpen om het leven in een eeuwig perspectief te zien. ‘Je begrijpt dat je gezin meer inhoudt dan alleen je echtgenoot en jezelf — nu hoort de Heer er ook bij’, zegt zuster Dudka. ‘We zien elkaar nu met eeuwige ogen.’ ■

De sleutel tot het scheppen van kansen

TIENJARIG JUBILEUM VAN HET PERMANENT STUDIEFONDS

Tien jaar nadat president Gordon B. Hinckley het permanent studiefonds aankondigde, gedijen dit initiatief en de deelnemers.

Rebekah Atkin
Kerkelijke tijdschriften

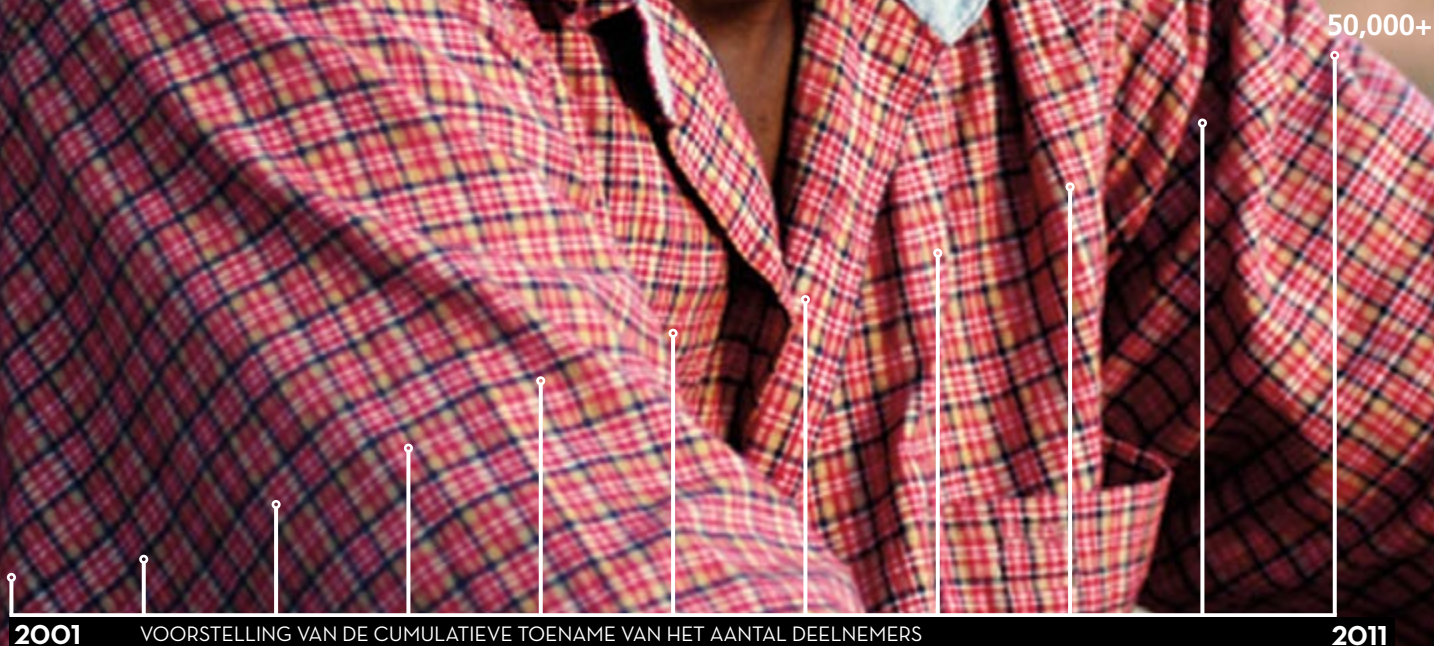
In 1850, slechts drie jaar na aankomst in de Salt Lake Valley, richtte president Brigham Young (1801–1877) academies en universiteiten op om de heiligen der laatste dagen scholing te bieden. Elke profeet in deze bedeling heeft de kerkleden aangemoedigd om voor een goede scholing te zorgen.

Een van die profeten was president Gordon B. Hinckley (1910–2008), die het permanent studiefonds introduceerde, dat gebaseerd was op een ander negentiende-eeuws initiatief van Brigham Young, het permanente emigratiefonds. Dit nieuwe studiefonds zou volgens president Thomas S. Monson een van de kenmerken van de ambtsperiode van president Hinckley worden.¹ President Hinckley had vastgesteld dat armoede en een gebrek aan scholing veel jongvolwassenen in de kerk ervan weerhielden om hun potentieel te verwezenlijken. Hij vroeg de Heer om een oplossing.

Tijdens de algemene conferentie van 31 maart 2001 kondigde president Hinckley zijn visie op het programma aan. Hij gaf toe dat het een ‘stoutmoedig initiatief’ was, maar hield vol dat ‘onderwijs de sleutel is tot het scheppen van kansen.’² President Hinckley nodigde allen die dat wilden uit om een bijdrage te geven, en het programma ging van start.

Nu, tien jaar later, gedijt het fonds — en de deelnemers — door grote en kleine bijdragen van donateurs over de hele wereld. Ouderling John K. Carmack, emeritus lid van de Zeventig en algemeen directeur van het fonds, zegt dat het ‘de heiligen van de vloek van de armoede redt’. Volgens Rex Allen, vrijwillig directeur training en communicatie van het studiefonds, is het daarin geslaagd doordat het is gebaseerd op eeuwige beginselen, en het de profetische belofte heeft dat het ‘een

In de tien jaar dat het permanent studiefonds functioneert, heeft het al het leven van zo'n vijftigduizend deelnemers in 51 landen verbeterd. Kevin Moore uit het Caribisch gebied en deelnemers uit Peru (links) zijn daar voorbeelden van.

2001

VOORSTELLING VAN DE CUMULATIEVE TOENAME VAN HET AANTAL DEELNEMERS

2011

DEELNEMERS PERMANENT STUDIEFONDS IN CIJFERS

In de afgelopen tien jaar hebben al ruim vijftigduizend deelnemers in 51 landen baat gehad bij het permanent studiefonds. Hier volgen wat statistieken met betrekking tot deze jongvolwassenen:

- 47 procent is man, 53 procent is vrouw.
- 34 procent is gehuwd.
- 80 procent van de mannen heeft een zending vervuld.
- 82 procent werkt tijdens de studie.
- De gemiddelde leeftijd is 24,5 jaar.
- Ze doen er gemiddeld 2,6 jaar over om hun opleiding te voltooien.
- Ze verdienen na hun opleiding drie tot vier keer zoveel.

veel verstrekkender uitwerking zal hebben dan wij kunnen bevatten’.

Een stoutmoedig initiatief

Zoals president Hinckley in 2001 uitlegde, is het fonds opgericht met behulp van geld-donaties; de rente die het kapitaal oplevert, wordt uitgeleend aan leden die een studie willen volgen.

Geïnteresseerde jongvolwassenen kunnen contact opnemen met plaatselijke priesterschapsleiders en instituutcoördinatoren. Met hun instemming krijgen deze ‘ambitieuze jonge mannen en vrouwen’, velen teruggekeerde zendelingen, een lening om in hun eigen gemeenschap een opleiding te volgen.³ Tijdens hun opleiding beginnen ze de lening al terug te betalen, waarmee ze andere studenten in staat stellen om ook gebruik te maken van het fonds.

In de tien jaar sinds de oprichting van het fonds heeft het al het leven van zo’n vijftigduizend deelnemers in meer dan 50 landen verbeterd door hen te helpen ‘boven de armoede uitrijzen die zij en generaties voor hen gekend hebben’ zoals president Hinckley had gezegd.⁴

Broeder Allen beschrijft het studiefonds als volgt: ‘De profeet deed die dag iets opmerkelijks. Lang geleden strekte Mozes zijn staf uit boven de Rode Zee en werden de wateren gescheiden. President Hinckley gaf blijk van ditzelfde geloof toen hij in figuurlijke zin zijn profetische mantel boven de donkere zee van armoede uitstreekte en het permanent studiefonds oprichtte.’

Beginnelsen

Het permanent studiefonds is gebouwd op een fundament van evangeliebeginselen: geloof en hoop in Jezus Christus, onderwijs, werk, opoffering, zelfredzaamheid, integriteit en dienstbaarheid. De fondsdeelnemers en afgestudeerden over de hele wereld passen deze beginselen in hun leven toe.

Carolina Tello Vargas, een afgestudeerde

deelnemster uit Colombia, zegt dat het fonds ‘een straaltje hoop’ was, en het bewijs dat onze hemelse Vader hulp biedt en haar ‘leidt en de deur opendoet naar [haar] vooruitgang’.

Zij begrijpt het belang van een opleiding, en weet hoeveel inzet en opoffering dat vereist. Voordat ze deelnam aan het studiefonds had Carolina meerdere baantjes en had ze al haar sieraden verkocht om rechten te kunnen studeren. Haar familie getroostte zich ook opofferingen.

‘Ik wist dat ik me opofferingen moest getroosten om te studeren’, legt Carolina uit. ‘Ik was daartoe bereid om in de toekomst kans te maken op een betere baan.’

Maar toen ontstonden er tijdens haar laatste studiejaar problemen in de familie en kon ze haar studiekosten niet betalen. Ze kreeg een lening van het permanent studiefonds en gebruikte die om haar studie te voltooien.

Shirley Mwelase uit Zuid-Afrika is ook een goed voorbeeld van deze beginselen. Ze gebruikte een lening van het permanent studiefonds om een opleiding tot computerprogrammeur af te ronden. Toen ze een baan had gevonden bij een verzekeringsmaatschappij, betaalde ze snel de rest van haar lening af, wat haar het gevoel gaf ‘betrouwbaar’ te zijn.

Shirley legt uit: ‘Een beter betaalde baan betekent een hogere kwaliteit van leven. Het betekende dat ik mijn ouders en mijn familie kon helpen. En de vaardigheden en bekwaamheid die ik door mijn werk heb opgedaan, hebben mij heel erg geholpen om de kerk beter van dienst te zijn in mijn roepingen.’

Als programmeur heeft zij veel bereikt. Ze zegt: ‘Ik denk dat ik zonder mijn studie en mijn voortdurende activiteit in de kerk geen baan zou hebben, en dat ik ook niet in staat zou zijn om al die goede dingen te doen.’

Beloften en zegeningen

Toen president Hinckley het permanent studiefonds aankondigde, beloofde hij dat het

TIEN VRUCHTEN VAN DE EERSTE TIEN JAAR

Ouderling John K. Carmack, algemeen directeur van het permanent studiefonds, zegt dat het fonds de volgende vruchten heeft voortgebracht:

1. Zelfredzaamheid en integriteit ontwikkelen: voldoen aan verplichtingen en voorzien in het onderhoud van gezinnen.
2. Eeuwige vooruitgang bevorderen: in dit leven intelligentie verkrijgen die een voordeel is in het leven hierna (zie LV 130:18–19).
3. Capabele leiders voortbrengen: betere banen bieden tijd voor een roeping in de kerk.
4. Kansen scheppen door scholing: in aanmerking komen voor werk dat een opleiding en vaardigheden vereist.
5. Hogere levenskwaliteit: begrip vergroten en zich meer openstellen.
6. De geest van de wet van toewijding aanmoedigen: allen uitnodigen om bij te dragen, eensgezinder worden (zie LV 38:27).
7. Zorgen voor de armen: een belangrijke plicht van de kerk vervullen (zie LV 81:5; 83:6).
8. Werken aan hechtere gezinnen: de armoedecyclus doorbreken.
9. Uitmuntendheid een traditie maken: evangeliebeginselen toepassen.
10. Het voorbeeld van de Heiland in opoffering volgen: geven van wat wij hebben om anderen te helpen.

individuele leden zegeningen zou opleveren, maar ook hun familie en hun gemeenschap, en de hele kerk, in de vorm van werkgelegenheid, dienstbaarheid en leiderschap.

President Hinckley beloofde de deelnemers dat zij 'in staat zullen zijn om een goede opleiding te krijgen waardoor zij uit het moeras van de armoede worden getrokken. (...) Ze zullen trouwen en hun leven voortzetten met vaardigheden waarmee ze in aanmerking komen voor een goed salaris en ze een plaats in de maatschappij in kunnen nemen waar ze een aanzienlijke bijdrage kunnen leveren.'⁵

Deze belofte is in vervulling gegaan voor duizenden deelnemers aan het studiefonds. Een van hen is Pablo Benitez uit Uruguay. Pablo werkte twaalf uur per dag in een supermarkt en had moeite om een loontje bij elkaar te schrapen toen hij besloot om zijn leven te veranderen. Hij begon aan een opleiding, maar de studiekosten gingen omhoog en hij kon zijn scholing niet meer zelf betalen.

Door het permanent studiefonds kon hij een diploma in lichamelijke opvoeding halen.

Miriam Erquiza, een teruggekeerde zendinge uit de Filipijnen, werd in dienst genomen door een reisbureau. Door de betere werktijden kon ze een roeping als jongevrouwenpresidente en als instituutleerkracht vervullen.

DEELNEMEN

Het permanent studiefonds heeft een vijfstappenprocedure opgesteld voor hen die in de aangewezen delen van de wereld wonen en willen deelnemen aan het programma. Zie pef.lds.org voor meer informatie over de procedure of de vereisten. Praat eerst met je plaatselijke priesterschapsleider of instituutshoofd.

Stap 1: droom — neem kennis van het studiefondsprogramma en de beschikbaarheid waar je woont, en woon de opleidingshaardvuuravond van de ring bij.

Stap 2: plan en voldoe aan de eisen — woon de workshop 'Plannen om succes te hebben' van het instituut bij en vraag je priesterschapsleiders om goedkeuring en raad.

Stap 3: pas toe — vul online het aanvraagformulier van het permanent studiefonds in en maak daarbij gebruik van wat je hebt geleerd bij de workshop 'Plannen om succes te hebben'.

Stap 4: zeg toe — als de aanvraag akkoord is bevonden, ga dan naar een leengesprek en zeg toe om aan je verplichtingen te voldoen.

Stap 5: leer, studeer af, verbeter je werk en betaal de lening af — oefen je geloof en geef blijik van inzet, integriteit, toewijding en zelfredzaamheid; werk hard om je dromen waar te maken.

Toen vond hij in de jaren daarna telkens beter betaalde banen. Hij zegt zelfs: 'Ik krijg vaak een voltijd baan of invalwerk aangeboden en kan het niet aannemen omdat ik niet genoeg tijd heb. En dat allemaal dankzij het permanent studiefonds en de veranderingen die mogelijk werden door mijn opleiding.'

Vanwege de mogelijkheden die hij door zijn opleiding kreeg, kan Pablo zijn gezin onderhouden en bovendien zijn gemeenschap dienen en opbouwen als instructeur.

Voor wie lange werkdagen heeft en nauwelijks genoeg verdient om in zijn levensonderhoud te voorzien en tiende te betalen, kan het erg moeilijk zijn om zich dienstbaar te maken in de kerk, aldus broeder Allen. Veel leden over de hele wereld worstelen hiermee, maar president Hinckley deed de volgende belofte aan fondsdeelnemers: 'Ze zullen in hun eigen land leiders worden in dit grote werk. Ze zullen tiende en andere bijdragen betalen, waardoor de kerk zich over de wereld kan uitbreiden.'⁶

Veel deelnemers ondervinden dat de

Vanderlei Lira uit Brazilië was in de zes jaar dat hij gemeentepresident was, in het dagelijks leven werkzaam als arbeider. Toen hij met een lening van het permanent studiefonds een opleiding had gevolgd, vond hij beter werk met een hoger salaris. Zijn ringpresident beschrijft hem als 'een reus die is vrijgemaakt door een kans te krijgen.'

opleiding die ze door het permanent studiefonds krijgen ertoe leidt dat ze een betere baan krijgen met werktijden waardoor ze meer in de kerk kunnen doen. Miriam Erquiza, een teruggekeerde zendelinge uit de Filipijnen, volgde een tweejarige webdesignopleiding en kreeg door 'krachtig gebed' een baan bij een reisbureau. Door die betrekking kon ze haar familie onderhouden en vond ze de tijd voor haar functies als jongevrouwenpresidente en instituutleerkracht.

Vanderlei Lira uit Brazilië was zes jaar lang gemeentepresident en droeg ertoe bij dat het aantal actieve leden in zijn gemeente groeide van 18 tot 110. Dit deed hij allemaal terwijl hij werkzaam was als arbeider, want hij had geen opleiding. Toen het permanent studiefonds was aangekondigd, kon hij een cursus beroepsveiligheid volgen en een nieuwe baan vinden, die beter betaalde, zodat hij snel zijn lening kon afbetalen. Hij vervult nog steeds trouw zijn kerkroeping. Zijn ringpresident beschrijft hem als een groot leider en vader, 'een reus die is vrijgemaakt door een kans te krijgen.'

President Hinckley zei tegen de leden van de kerk dat het programma zou slagen doordat de kerk 'de organisatie (...) en de toegewijde dienstknechten van de Heer' heeft die nodig zijn om succes te hebben.⁷ Het permanent studiefonds slaagt inderdaad door de betrokkenheid van deelnemers en plaatselijke priesterschapsleiders, die op aanwijzing van het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en andere algemene kerkleiders te werk gaan. De

EEN STRALENDER TOEKOMST

'[Door] het permanent studiefonds [wordt] de armoedespiraal bij onze leden in veel gebieden van de wereld [...] doorbroken en wordt voorzien in een opleiding, zodat jonge mannen en vrouwen een goede baan kunnen krijgen. Dat geïnspireerde plan heeft het licht van de hoop ontstoken bij wie meenden tot middelmatigheid te zijn gedoemd, maar nu kans hebben op een betere toekomst.'

President Thomas S. Monson, 'Zij markeerden het pad dat wij moeten volgen', *Liahona*, oktober 2007, p. 6.

BIJDRAGEN

Het succes van het fonds is grotendeels afhankelijk van de gulle gaven en de hulp van leden en vrijwilligers over de hele wereld. Dit zijn enkele manieren om te helpen:

- Bied aan om als vrijwilliger te helpen in een servicecentrum van het fonds.
- Vervul als echtpaar een voltijdzending met een taak in het programma van het permanent studiefonds.
- Doneer geld aan het permanent studiefonds.

loopbaancentra en het seminarie en het instituut voor godsdienstonderwijs van de kerk zijn ook volledig betrokken bij deze inspanningen.

De gevolgen van het fonds zijn niet alleen in financieel opzicht permanent, omdat het geld wordt terugbetaald en uitgeleend aan andere studenten, maar ook in geestelijk en sociaal opzicht, daar de deelnemers, donateurs, bestuurders en talloze anderen indirect worden gezegend. 'Scholing is de sleutel waarmee niet alleen individuele personen maar hele families en hun gemeenschap een deur in een dichte muur kunnen opendoen', aldus broeder Allen.

De afgelopen tien jaar is de procedure voor deelnemers en donateurs door technologische ontwikkelingen en ervaring verbeterd, maar het permanent studiefonds blijft ernaar streven om aan zijn profetische doel te beantwoorden. Dit 'stoutmoedige initiatief' blijft een profetische inspanning. President Monson zet het werk van het fonds voort en zegt dat het 'tot ver in de toekomst' zal voortbestaan.⁸ ■

NOTEN

1. Zie '16th President Fields Questions from Media', *Church News*, 9 februari 2008, p. 15.
2. Zie Gordon B. Hinckley, 'Het permanent studiefonds', *Liahona*, juli 2001, pp. 62–67.
3. Zie Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, p. 62.
4. Zie Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, p. 62.
5. Zie Gordon B. Hinckley, 'De kerk gaat voorwaarts', *Liahona*, juli 2002, p. 6.
6. Zie Gordon B. Hinckley, 'Bukken om iemand anders op te richten', *Liahona*, januari 2002, p. 62.
7. Zie Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, p. 67.
8. Thomas S. Monson in '16th President Fields Questions from Media', *Church News*, 9 februari 2008, p. 15.

Ga naar pef.lds.org om meer verhalen van deelnemers aan het permanent studiefonds te lezen en te vernemen wat u kunt doen.

VERLOREN & GEVONDEN

*We dwalen makkelijk af als we bij onze
dagelijkse beslissingen geen rekening
houden met onze eeuwige bestemming.*

Adam C. Olson

Kerkelijke tijdschriften

Roberta Tuilimu was bijna dertig toen ze besepte dat ze niet gelukkig was. Ze had drie prachtige kinderen, en ze hield van hun vader, Daniel Nepia, maar Roberta en Daniel waren niet getrouwd. Daniel was geen lid van de kerk en Roberta was al heel lang niet volledig actief.

Ze had nog een lange weg af te leggen naar het tempelhuwelijk waar ze van had gedroomd toen ze als meisje wekelijks met haar ouders naar de kerk ging in Auckland (Nieuw-Zeeland). Maar haar eeuwige doelen de rug toe keren was geen eenmalige beslissing, het was een geleidelijke ommekeer in de vorm van kleine dagelijkse beslissingen.

‘De verlorene zal Ik zoeken en de afgedwaalde terughalen; de gewonde zal Ik verbinden en de zieke versterken’
(Ezechiël 34:16).

Beslissingen die het contact verbraken

Roberta vindt dat één beslissing vooral opvalt in de reeks gebeurtenissen die ertoe leidden dat ze van het evangeliepad afdwaalde, hoewel enkele andere keuzes haar waarschijnlijk daartoe hadden gebracht. Als tiener bleef Roberta een paar keer thuis uit de kerk om huiswerk te doen. ‘Het is interessant dat het kan beginnen met iets wat aanvankelijk zo onbeduidend lijkt’, zegt ze.

Toen ze een paar weken was weggebleven, was het veel makkelijker om de daaropvolgende week ook niet te gaan. Weken waarin ze slechts sporadisch ging, werden maanden. Toen ze achttien werd, haalden haar vriendinnen haar over om zaterdagavond laat het nachtleven in te gaan, waardoor het nog moeilijker werd om op zondag naar de kerk te gaan. Het bracht haar er bovendien toe om te gaan drinken.

‘Ik wist dat het verkeerd was, maar ik dacht dat ik meteen kon stoppen als ik dat wilde’, zegt ze. ‘Ik probeerde mijn beslissingen te rechtvaardigen.’

Door haar levenswijze kwam ze niet in aanmerking voor de tempel. Maar toen ze Daniel had ontmoet, nam ze hem mee naar het terrein van de Hamiltontempel (Nieuw-Zeeland) en zei dat ze daar wilde trouwen.

‘Ik wist dat ik daarheen wilde’, zegt ze. Maar elke slechte beslissing leek de volgende slechte beslissing makkelijker te maken en haar verder weg te leiden van de bestemming die ze voor ogen had. Al gauw woonden Roberta en Daniel samen.

‘Er was een kloof tussen wat ik wilde — wat ik wist dat goed was — en de beslissingen die ik nam’, zegt ze. ‘Ik leefde bij de dag. Ik legde geen verband tussen mijn dagelijkse beslissingen en waar die toe zouden leiden.’

De Heer zoekt de verlorene

Maar hoe ver ze ook verwijderd was van haar beoogde doel, Roberta was in de ogen van de Heer niet verloren. Hoewel Daniel en Roberta het destijds niet

beseften, had de goede Herder, die was gekomen ‘om het verlorene te zoeken en te redden’ (Lucas 19:10), ze al die tijd gezocht.

De Geest had ingewerkt op Daniel, zoals bij die gelegenheid toen Roberta hem mee nam naar het tempelterrein, en toen Roberta’s vader hun kinderen een naam en een zegen gaf. Ook al waren ze enkele keren verhuisd, bij elke verhuizing kwamen ze de zendelingen tegen, en soms spraken ze met hen over het evangelie.

En toen kwamen ze na een nieuwe verhuizing in 2006 oude vrienden van school tegen, Dan en Lisa Nathan, die actief in de kerk waren. Daniel en Roberta waren binnen de grenzen van hun wijk komen wonen.

Drie weken lang hield Roberta de boot af als Lisa haar uitnodigde om met haar naar de kerk te gaan. ‘Ik wilde geen verantwoording afleggen voor de situatie waarin ik mij bevond’, zegt ze. ‘Maar ik besloot wél dat het goed zou zijn als mijn kinderen naar het jeugdwerk gingen.’

Al gauw ontvingen Daniel en Roberta de zendelingen weer. Daniel begon naar de kerk te gaan, waar een goede leerkracht Evangeliebeginselen het nodige bij hem bereikte. De huisbezoeksters kwamen elke maand. Het echtpaar maakte zelfs kennis met ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen, die de spreker was tijdens een bijzondere devotionaal.

Roberta ziet in hun ervaringen aanwijzingen dat haar hemelse Vader ‘een heleboel fijne mensen had voorbereid om ons te helpen’.

Let op uw wegen

Onze hemelse Vader gaf Daniel en Roberta door verschillende gebeurtenissen en mensen kansen om te ‘let[ten] op [hun] wegen’ (Haggai 1:7). Maar ze moesten hun ‘weg aan de Heere toe[vertrouwen]’ (Psalmen 37:5, HSV) om vooruitgang te kunnen maken.

‘Ik wist dat mijn wegen niet altijd zijn wegen waren,’ zegt Roberta (zie Jesaja 55:8–9), ‘maar ik wist niet hoe ik

ze met elkaar overeen kon laten stemmen.’

Het keerpunt kwam toen de zendelingen Daniel en Roberta vroegen om te beslissen waar ze in geestelijk opzicht naartoe wilden en wat ze moesten doen om daar te komen.

‘Toen we uiteindelijk besloten dat we daar wilden eindigen waar zijn weg naartoe leidt, keken we wat er nodig was om zijn weg daar naartoe te bewandelen.’

In de daaropvolgende maanden deed Roberta haar best om de slechte beslissingen uit haar leven achter zich te laten en terug te keren naar het pad dat ze meer dan tien jaar daarvoor had verlaten. Zoals ze als tiener van het evangeliepad was afgedwaald door kleine beslissingen, begon Roberta’s terugkeer naar dat pad door dagelijks schijnbaar kleine dingen te doen.

‘Toen ik fundamentele dingen dagelijks probeerde te gaan doen — persoonlijk en gezinsgebed, in de Schriften lezen, de kinderen meenemen naar de kerk, andere mensen zo veel mogelijk helpen — voelde ik dat onze hemelse Vader over ons waakte en dat Hij onze gebeden verhoorde. Ons gezin was gelukkiger’, zegt Roberta.

Door die kleine beslissingen waren Daniel en Roberta klaar toen de grote beslissingen zich aandienen. Ze besloten te trouwen. En bijna een jaar nadat Daniel en Roberta de zendelingen begonnen te ontvangen, leidde hun verlangen om een eeuwig gezin te worden ertoe dat Daniel zich liet dopen.

Uiteindelijk werden Daniel en Roberta twee jaar na hun eerste pogingen om hun leven in

overeenstemming te brengen met de toekomst die ze voor ogen hadden in de tempel aan elkaar verzegeld, waarmee Roberta’s jeugd-droom in vervulling ging.

Leef nu voor de eeuwigheid

Door het plan van onze hemelse Vader krijgen Daniel en Roberta elke dag de kans om een weg te kiezen: hun weg of zijn weg. Het paar is zich nu bewuster van de richting die ze nemen door hun dagelijkse keuzen.

Uit persoonlijke ervaring begrijpen ze hoe makkelijk het is om af te dwalen als je dagelijkse beslissingen neemt zonder te overwegen welke uitwerking die hebben op je eeuwige bestemming. Maar ze zijn ook dankbaar dat ze zelf hebben ondervonden dat er een weg terug is.

‘Ik weet dat de Heer mij liefheeft en dat Hij me terug wil, want Hij heeft ons gezegend met al die mensen die ons onderweg hebben geholpen om terug te keren’, zegt Roberta. ‘Hij is me in al die tijd dat ik niet naar de kerk ging nooit vergeten.’

Dankzij de liefde en het zoenoffer van de goede Herder kan ‘de goddeloze [...] zijn weg [verlaten] en de ongerechte man zijn gedachten en hij bekere zich tot de Here, dan zal Hij Zich over hem ontfermen [...] want Hij vergeeft veelvuldig’ (Jesaja 55:7).

Nu probeert het echtpaar Nepia zich te concentreren op hun bestemming. ‘Als je beseft dat er meer aan het leven vastzit dan alleen het *heden*, doe je andere keuzes’, zegt Daniel. ■

BESLISSINGEN BEPALEN ONZE BESTEMMING

‘Er wordt wel gezegd dat de poort van de geschiedenis op kleine scharnieren draait. Dat geldt ook voor het leven van de mens. Ons leven wordt bepaald door de beslissingen die we nemen — want beslissingen bepalen onze bestemming.’

President Thomas S. Monson, ‘Decisions Determine Destiny’, *New Era*, november 1979, p. 4.

ZOALS CHRISTUS ONS TROOST

Het was ons eerste kerstfeest op het noordelijke eiland van Nieuw-Zeeland — een prachtig, fascinerend land. Maar ondanks de zonneschijn en de vriendelijke kerkleden voelde ik me zo ver van mijn ouders, broers en zussen nogal eenzaam. We waren daar eerder dat jaar uit de Verenigde Staten naartoe verhuisd, en ik had heimwee.

Mijn man en ik sloten in onze nieuwe omgeving vriendschap met de Wilsons, een jong Iers gezin van een ander christelijk geloof. Zij waren ook pas aangekomen in Nieuw-Zeeland. Noleen Wilson was mijn collega en we werden al gauw goede vrienden door immigratie-ervaringen en onze liefde voor ons nieuwe thuisland uit te wisselen. Toen onze vriendschapsbanden sterker werden, merkte ik dat zij en hun kinderen zich

niet alleen eenzaam voelden, maar dat alles hen ook te veel dreigde te worden. Ze hadden drie kleine kinderen en er was een vierde onderweg.

Toen ik me op een avond erg eenzaam en zielig voelde, had ik de ingeving dat de beste manier om mijn eenzaamheid te overwinnen was om iemand anders te dienen — in dit geval de Wilsons. Mijn man en ik besloten die avond dat we de twaalf dagen voor Kerstmis met de Wilsons zouden vieren door anonieme boodschappen en kleine cadeautjes voor hun deur te leggen. Elke avond maakte mijn eenzaamheid plaats voor opwinding en blijde verwachting als we stiekem naar hun huis liepen, onze boodschap en cadeautje neerlegden, aanklopten en wegreunden met een grote grijns op ons gezicht.

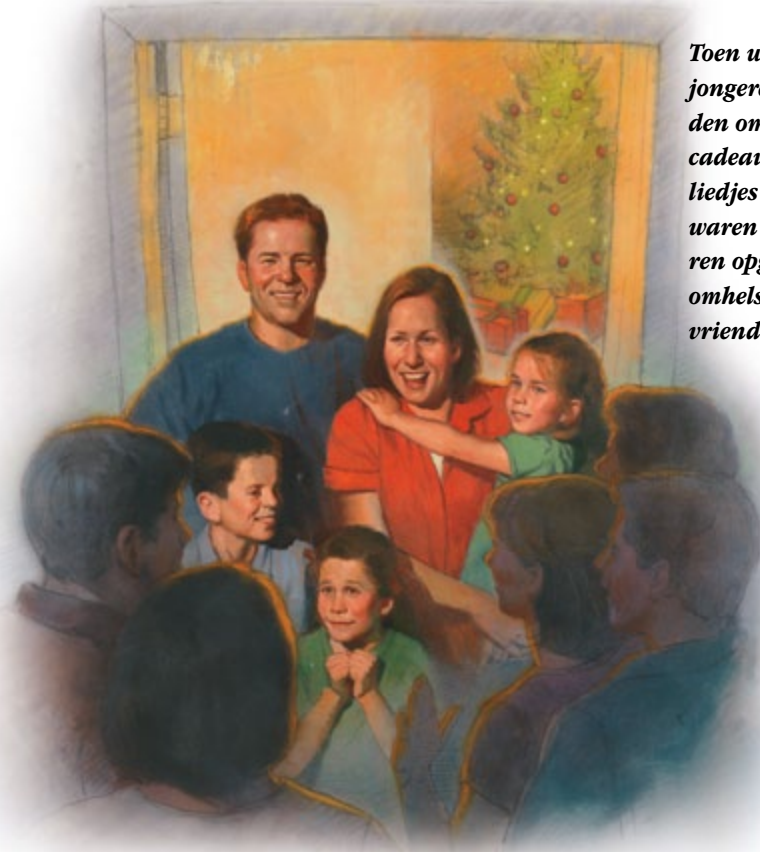
Noleen vertelde me elke dag op werk over de mysterieuze ‘kerstelfjes’ die de avond daarvoor een bezoek hadden afgelegd. Ze vertelde hoe hun kinderen naar de komst van die bezoekers uitkeken en hoe blij ze het gezin maakten. Op enkele avonden deden de jongeren uit de wijk mee aan onze pret.

Op de laatste avond, kerstavond, lieten we een boodschap en wat koekjes achter bij hun deur, en een uitnodiging om kennis te maken met hun kerstelfjes. Toen we met de jongeren arriveerden om als laatste cadeautje kerstliedjes te zingen, waren de kinderen opgetogen en omhelsden onze vrienden ons met tranen van dankbaarheid in hun ogen. De eenzaamheid in ons hart maakte plaats voor liefde en vreugde, en de vriendschapsbanden tussen onze gezinnen waren sterker geworden.

Later kregen we een e-mail van een man in de kerk van de Wilsons die zei dat hij zo was geraakt door wat we voor dat gezin hadden gedaan dat hij informeerde naar onze kerk en naar de diensten die we voor andere mensen verrichten. Die kerkgemeente had nog nooit van de twaalf dagen voor Kerstmis gehoord en associeert die traditie nu met heiligen der laatste dagen.

Ik zal dat eerste kerstfeest in Nieuw-Zeeland nooit vergeten, toen ik een onverwachte manier vond om mezelf weg te cijferen, aan de slag te gaan en ‘te vertroosten wie vertroosting nodig hebben’ (Mosiah 18:9) — precies zoals Jezus Christus ons troost als we eenzaam zijn of moeilijkheden hebben. ■
Angela Fallentine (Nieuw-Zeeland)

Toen we met de jongeren arriveerden om als laatste cadeautje kerstliedjes te zingen, waren de kinderen opgetogen en omhelsden onze vrienden ons.

MIJN KERSTKAART UIT OBREGÓN

Op zending in Mexico ontmoetten mijn collega en ik een man uit Obregón, een stad in het noordwesten van Mexico, vlakbij de Californische Golf. Hij toonde belangstelling voor onze boodschap over de herstelling van het evangelie, maar hij had maar tien minuten tijd omdat hij een trein moest halen. We vertelden hem wat we konden en gaven hem een exemplaar van het Boek van Mormon en alle brochures die we bij ons hadden. Destijds had ons zendingsgebied geen zendingen in Obregón.

Enkele maanden later kreeg ik een kerstkaart van iemand uit Obregón. Ik keek naar de kaart en vroeg me af wie me die gestuurd had. Toen besepte ik dat hij van de man was die we tien minuten gesproken hadden. Ik hing de kaart op in onze flat, bij de andere kerstkaarten die de andere zendingen en ik hadden gekregen.

Na Kerstmis stond ik op het punt de kaart weg te gooien toen ik de ingeving kreeg om hem te bewaren. Het was geen stem die me dat zei, maar een gevoel in mijn hart. Ik gooide hem niet weg, maar deed hem in mijn koffer.

Enkele maanden later las ik de maandelijkse brief van het zendingskantoor en zag een aankondiging dat er in Obregón met zendingswerk was begonnen. En weer dacht ik: wat heb ik met die stad te maken? Maar toen herinnerde ik me weer de man uit die stad die we hadden ontmoet. Ik diepte de kerstkaart

Na Kerstmis stond ik op het punt de kaart weg te gooien toen ik de ingeving kreeg om hem te bewaren.

op uit mijn koffer. Ik schreef erop: 'Deze ouderlingen zijn vrienden van me, en ik stuur ze naar u toe om u meer over het evangelie te vertellen.' Toen stuurde ik de kaart naar de zendingen die in Obregón waren gestationeerd en vroeg ze om hem mee te nemen bij een bezoekje aan die man.

Al gauw kreeg ik een brief van de zendingen in Obregón. Die luidde: 'Beste ouderling Ramos, het werk hier ging zo moeizaam dat de zendingspresident van plan was ons hier weg te halen toen we je kaart kregen. We zijn naar deze broeder

toegegaan en hij was zo enthousiast over onze boodschap dat hij ons aan al zijn familieleden en vrienden heeft voorgesteld. Dankzij deze broeder hebben we hier nu een gemeente gesticht.'

Er zijn jaren voorbijgegaan en er zijn nu drie ringen in Obregón. Het stemt me nederig om te weten dat ik door te luisteren naar de ingevingen van de Geest gezegend werd met een kleine rol in de manier waarop mijn broeders en zusters in Obregón het evangelie van Jezus Christus ontvingen. ■

Robert Ramos (Oregon, VS)

WE HADDEN NIETS TE ETEN

Ik werd de dag voor Kerstmis bezorgd wakker omdat we geen eten voor onze kerstmaaltijd 's avonds hadden, en ook geen geld om eten te kopen. Ik woonde toen bij mijn zus, Edicta, in Maracaibo (Venezuela).

Ik stond op, knielde neer en begon te bidden. Ik smeekte mijn hemelse Vader om aan ons te denken. Ik vroeg Hem om ons ten minste op die bijzondere dag, *la Noche Buena* (kerstavond), wat te eten te geven.

Terwijl ik bad, kwam er een vredig gevoel over me. Het was alsof ik een zachte stem hoorde zeggen: 'Alles komt in orde. Maak je geen zorgen.' Toen ik klaar was met bidden, wist ik dat er die dag iets bijzonders zou gebeuren.

Ik maakte mijn zus wakker en ging de stoep vegen. Onze overbuurvrouw zag me en stak de straat over om mij duizend bolívares te geven die ze me schuldig was voor een kerstkleed en versieringen die ik voor haar had geborduurd. Dat verraste me, want ik was vergeten dat ik nog geld van haar kreeg.

Ik rende naar de kamer van mijn zus en liet haar het geld zien dat ik had gekregen. Verbaasd vroeg ze me waar ik dat geld vandaan had. 'Bij God zijn alle dingen mogelijk' (Matteüs 19:26) antwoordde ik.

Enkele minuten later hoorden we buiten iemand mijn zus roepen. Toen we beseften dat het diezelfde overbuurvrouw was, gingen we naar buiten om met haar te praten. Toen betaalde ze mijn zus duizend bolívares die ze haar schuldig was voor

wat naaiwerk. Mijn zus en ik waren erg blij omdat we nu ontbijt, lunch *en* avondeten konden kopen.

Toen we terugkwamen van de kruidenierszaak troffen we een vriend die op ons stond te wachten. Hij vroeg of hij *la Noche Buena* met ons mocht doorbrengen omdat hij op kerstavond niet alleen wilde zijn. Wij legden uit dat we slechts een bescheiden maaltijd zouden hebben, maar dat hij gerust mocht mee-eten. Hij droeg tweeduizend bolívares bij aan de kosten van het avondeten. We konden nauwelijks geloven hoe rijkelijk God ons zegende.

Later belde mijn nicht, die zei dat ze die avond zou langskomen met vijftien kilo gemarineerd vlees. En om twaalf uur 's middags kwam mijn neef

langs met zijn vrouw en kinderen. Ze vroegen of ze die avond met wat eten mochten langskomen om samen kerstavond te vieren.

'Het wordt geen uitgebreide maaltijd,' antwoordden wij, 'maar we hebben genoeg voor iedereen.'

Die avond maakten Edicta en ik kip klaar, een aardappelsalade, een citroendessert en *majarete*, een traditionele kokospudding. We genoten er met al onze gasten van. Maar eerst spraken we onze dank uit aan onze hemelse Vader voor de grote zegeningen die Hij ons had gegeven. Die dag werden we eraan herinnerd dat als we geloof hadden en niet twijfelden, Hij ons zou zegenen als we om zijn hulp vroegen. ■
Estilita Chacin Hart (Utah, VS)

Ik stond op, knielde neer en begon te bidden. Ik smeekte mijn hemelse Vader om aan ons te denken.

LINDA'S LAATSTE KERSTFEEST

Tijdens mijn tweede studiejaar aan de Brigham Young University gaf de bisschop van onze wijk ons op voor een kerstliefdadigheidsactie waarbij we een gezin in nood van kerstcadeaus zouden voorzien.

Maar de naam van onze wijk bleef van de vrijwilligerslijst verdwijnen. Kerstmis stond voor de deur, maar we hadden nog steeds geen gezin om te helpen. Toen vertelde een van de raadgevers van de bisschop ons over een gezin dat onze hulp wel kon gebruiken. Toen hij over ze vertelde, waren we er allemaal van overtuigd dat we onze aandacht op hen moesten richten.

Linda (niet haar werkelijke naam) had zonen in de leeftijd van negen tot en met vijftien jaar en had een gruwelijk gevecht geleverd met borstkanker. In die stressvolle ziekteperiode had haar man haar verlaten. Ze was net naar Utah verhuisd omdat ze een baan in Provo had gevonden, waar ze, naar later bleek, uiteindelijk toch niet werd aangenomen, zodat ze geen inkomen had.

Toen we Linda ontmoetten, slooten we haar meteen in ons hart. We waren gezegend om haar te zien zoals de Heiland haar zag: als een grote, edele geest die veel zware moeilijkheden had overwonnen. Voor ons is ze nooit een *project* geweest; eerder een eeuwige vriendin. Elk lid van de wijk droeg iets bij om haar en haar zoons te helpen. We waren allemaal jonge studenten en

Terwijl Linda op het kerstfeest van onze wijk was, gingen er enkele leden van onze wijk naar haar flat en vulden de kasten en de koelkast met levensmiddelen.

waren zelf eigenlijk ook arm, maar we gaven blijmoedig omdat we haar liefhadden.

Linda ging naar het kerstfeest van onze wijk en terwijl ze daar was, gingen er enkele leden van onze wijk naar haar flat en vulden de kasten en de koelkast met levensmiddelen. Ze versierden een kerstboom en omringden die met cadeaus voor het hele gezin. Ze lieten ook vier nieuwe autobanden voor haar achter en betaalden enkele maanden huur. Ik weet niet zeker hoe het ons lukte om dat allemaal met onze magere donaties voor elkaar te krijgen, maar ik wist dat onze hemelse Vader onze offers had gebruikt om haar tot zegen te zijn.

Een jaar later woonde ik in een andere studentenwijk, maar keerde ik met Kerstmis terug om een bezoekje te brengen aan mijn vorige bisschop. Ik hoorde dat Linda's man in het gezin was teruggekeerd en dat hun financiële situatie zich had verbeterd. Maar toen kwam de kanker terug en benam haar het leven. Ik besepte dat we hadden geholpen om Linda haar laatste kerstfeest te geven.

Door bij die ervaring 'de reine liefde van Christus' (Moroni 7:47) zo sterk te voelen, kwam ik er achter dat ware naastenliefde een geestelijke gave van onschatbare waarde is die ons ertoe aanzet om namens de Heiland op te treden. ■

J. Audrey Hammer (Utah, VS)

Ouderling
Patrick Kearon
van de Zeventig

O, laten wij aanbidden

Toen ik afgelopen jaar rond Kerstmis aan de hoofdzetel van de kerk in Salt Lake City (Utah, VS) werkzaam was, kwam ik een plaatselijke weersgesteldheid tegen die inversie heet. Inversie is een gesteldheid waarbij de lucht dichtbij de grond koeler is dan de lucht hogerop, wat het omgekeerde is van de gebruikelijke situatie. Inversies komen niet uitsluitend in Salt Lake City voor, maar ze zijn er sterker omdat de stad in een vallei omringd door hoge bergen ligt. Daardoor wordt de smog vastgehouden op de bodem van de vallei, wat betekent dat de stad en het omringende gebied in een dikke, donkere vrieswolk gehuld worden. De smog is schadelijk voor de gezondheid van mensen met ademhalingsmoeilijkheden en heeft bovendien een negatieve uitwerking op het gemoed van veel anderen omdat de lucht vies aanvoelt en de zon dagenlang, soms zelfs weken, niet te zien is.

Maar een kort ritje de bergen in onthult dat de smog slechts enkele honderden meters dik is. In een paar minuten kun je je in heldere zonneschijn bevinden, de kristalheldere lucht inademen, en naar maagdelijk wit besneeuwde bergtoppen kijken. Het contrast met de vallei onder je zou niet groter kunnen zijn. Ga je hogerop de bergen in, dan kijk je neer op de smog die je in de vallei achter hebt

We moeten inzien dat we de kracht en het vermogen hebben om onszelf uit de vieze lucht van de vallei te verheffen, in het heldere zonlicht van de vrede en de hoop die alleen te vinden is door tot de Heiland te komen.

gelaten en die net een vieze deken onder een azuurblauwe hemel lijkt.

Er zijn tijden in ons leven waarin we figuurlijk vastzitten in de vallei beneden, onder een mistroostig donkere, vieze mist. Door minder gelukkige keuzes, gedrag dat de Geest mishaagt of gewoon de moeilijke, zwaarwegende beslissingen en problemen die bij het sterfelijk leven horen, hebben we het gevoel dat we omringd worden door een dikke, verstikkende mist. We hebben geen helder zicht, we zijn in de war en zijn ervan overtuigd dat we ons mijlver verwijderd hebben van het licht en de warmte van de liefde van onze hemelse Vader. We vergeten dat het zuivere licht van de Heer op ons wacht, dat het ons wenkt, en dat het slechts enkele geloofsstappen van ons verwijderd is. We moeten inzien dat we de kracht en het vermogen hebben om onszelf uit de vieze lucht van de vallei te verheffen, in het heldere zonlicht van de vrede en de hoop die alleen te vinden is door tot de Heiland te komen.

In deze kersttijd verheugen we ons in de geboorte van Jezus Christus, het Licht der wereld, die ons allen heeft uitgenodigd om tot Hem te komen, in het licht. We kunnen in de Schriften lezen over de mannen en vrouwen die zo gezegend waren dat zij na zijn geboorte letterlijk tot Hem kwamen. Sommigen kwamen van ver weg, anderen van dichterbij. Sommigen kregen bezoek van engelen

terwijl anderen handelden naar persoonlijke openbaring. Maar zij namen allen de uitnodiging aan om tot Hem te komen.

Wat kunnen we leren van de herders, Simeon, Anna en de wijzen, die allemaal mochten komen om het Kindje Jezus met eigen ogen te zien? Als we hun gelovige reactie op de uitnodiging om tot Christus te komen overpeinzen, kunnen we leren hoe we boven onze eigen inversie, de misère en verwarring die we misschien ervaren, uitstijgen, en hoe we onszelf in de heldere, zuivere hoop die het Licht der wereld ons biedt, kunnen brengen.

Ons discipelschap hoeft niet noodzakelijkerwijs van ons te eisen dat we onze schapen achterlaten in het veld of dat we woestijnen doortrekken. Onze reis naar de Heiland is niet fysiek, zij is geestelijk en gedragsmatig. Het houdt in dat we zijn verzoening aanvaarden.

Daar, bij Hem, voelen we wie we werkelijk zijn en welke plek we in het eeuwige plaatje innemen. Onze eigen inversies worden dan omgedraaid en het juiste perspectief wordt hersteld.

De herders

Uit de bekende verzen in Lucas 2 komen we belangrijke feiten te weten over deze eerste getuigen van de geboorte van Christus, de herders die bij Betlehem in het veld waren. Toen de 'engel des Heren bij hen' stond, 'vreesden [zij] met grote vreze' (vs. 9). Maar zij hoorden een boodschap van 'grote blijdschap', dat de sinds lang voorzegde Heiland, de Messias, de Christus, was geboren (vs. 10). Zij luisterden naar het teken waaraan zij de Heiland konden herkennen, namelijk dat Hij 'in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe' (vs. 12) zou zijn. Toen de hemelse scharen hun blijde boodschap hadden gebracht, zeiden de herders meteen onder elkaar: 'Laten wij dan naar Betlehem gaan

om te zien hetgeen geschied is' (vs. 15). Zij 'gingen haastig' (vs. 16) en vonden het Kindje Jezus, precies zoals de engel had gezegd, en 'keerden terug, God lovende en prijzende om alles wat zij hadden gehoord en gezien' (vs. 20). Ze wilden het heerlijke nieuws van de geboorte van de Heiland verbreiden, dus 'maakten zij overal het woord bekend dat hun over dit Kind verteld was' (vs. 17, HSV).

Net als de herders moeten wij onmiddellijk en haastig reageren als de Geest tot ons spreekt. Om met de woorden van president Thomas S. Monson te spreken: we moeten 'nooit, nooit, nooit het opvolgen van een ingeving uitstellen'.¹ Soms kunnen we na het opvolgen van een ingeving niet duidelijk zien waarom we door de Geest daartoe geleid zijn. Maar vaak zien we, net als de herders, een wonder gebeuren en wordt onze gelovige reactie op een ingeving bevestigd. We kunnen dan de kans te baat nemen om onze vreugde en ons getuigenis door te geven aan anderen. Als we dat doen, dan sterken we het geloof en de hoop van andere mensen en bevestigen we ons eigen getuigenis nader en komen dichter tot de Heiland en zijn wegen.

Simeon

Een andere begunstigde getuige van het Kindje Jezus was Simeon. Hij was een 'rechtvaardig en vroom' man die geregeld ingevingen van de Heilige Geest ontving (Lucas 2:25). Er was aan hem geopenbaard 'dat hij de dood niet zou zien, eer hij de Christus des Heren gezien had' (vs. 26), en hij leefde in de hoop en verwachting dat hij die gezegende gebeurtenis mee zou maken. Op de dag dat Maria en Jozef hun kindje Jezus mee naar Jeruzalem namen 'om Hem de Here voor te stellen', kreeg hij de ingeving om naar de tempel te gaan (vs. 22). Simeon herkende het kindje als de beloofde Messias en 'nam (...) het in zijn armen en loofde God' (vs. 28), profeterend over de bestemming van het heilige kindje als het 'licht tot openbaring voor

de heidenen en heerlijkheid voor uw volk Israël' (vs. 32).

Simeons rechtschapen en getrouwe leven stelde hem in staat om aanwezig te zijn in de tempel zodat hij kon getuigen van het Licht toen hij dat eindelijk had gevonden. Net als Simeon kunnen we ernaar streven om beter open te staan voor, en te gehoorzamen aan, de influisteringen van de Heilige Geest, zodat we in ons leven het pad kunnen nemen dat onze hemelse Vader voor ons in gedachten heeft. Omdat Simeon zijn vermogen had ontwikkeld om de Geest te horen en ernaar te luisteren, was hij op de juiste tijd op de juiste plaats en werden de beloften van de Heer aan hem op heerlijke wijze vervuld.

Wij kunnen allen diezelfde kansen krijgen en kunnen het op dezelfde manier mogelijk maken dat het plan van de Heer zich in ons leven ontvouwt. Als we voor beslissingen van eeuwig belang staan, als we op een kruispunt in ons leven staan, als we helder moeten denken en een goed perspectief nodig hebben. Soms voelen we ons door de aard van deze belangrijke beslissingen onzeker, soms wankelen we en zijn we niet eens in staat tot handelen, daar in de donkere vallei onder de inversie. Maar als we in geloof stappen nemen en handelen naar rechtschapen beginselen, zien we geleidelijk Gods plan vorm krijgen in ons leven en worden we terug in het heldere zonlicht van Gods liefde gebracht.

Anna

Anna was een vrouw 'op hoge leeftijd', een weduwe beschreven als 'profetes' (Lucas 2:36), wier lange, getrouwe leven was gekenmerkt door haar vasthoudendheid in vasten en bidden, die 'onafgebroken in de tempel' diende (vs. 37). Bij het zien van het Kindje Jezus in de tempel 'loofde [zij] mede God en sprak over Hem tot allen, die voor Jeruzalem verlossing verwachtten' (vs. 38).

Uit Anna's ervaring leren wij dat we getrouw kunnen leven in alle soorten weer,

DE AANKONDIGING AAN DE HERDERS; DEL PARSON; SIMEONS DANINGEBED; ROBERT T. BARRETT; DE ZEKERHEID VAN DE HOOP; ELSPETH YOUNG; KOPIEREN NIET TOEGESTAAN; MICHAEL ALBRECHTSON; KOPIEREN NIET TOEGESTAAN

als we maar vasthoudend zijn in ons vasten en bidden, en we in ons hart onafgebroken dienen in de tempel. Als we nog niet in de gelegenheid zijn geweest om naar de tempel te gaan en de zegeningen ervan te ontvangen, dan kunnen we toch nog de zegeningen ontvangen die ons toevloeien als we in aanmerking komen voor een tempelaanbeveling. De profeten hebben ons herhaaldelijk uitgenodigd om te zorgen dat we een tempelaanbeveling hebben, zelfs als onze omstandigheden niet toestaan dat we naar de tempel gaan.² We kunnen ons boven de duistere momenten uit tot het licht van dankbaarheid verheffen door

Als we de gelovige reactie van de herders, Simeon, Anna en de wijzen overpeinzen, kunnen we leren hoe we boven onze eigen inversie, de misère en verwarring, kunnen uitstijgen, en hoe we onszelf tot het Licht der wereld kunnen brengen.

tempelbezoek en door tot allen die op zoek zijn naar vrede en hoop van Jezus te getuigen.

De wijzen

Ten laatste lezen we in Matteüs 2 over de wijzen die van verre reisden nadat zij 'zijn ster in het Oosten' hadden gezien en het teken hadden begrepen (vs. 2). Voorzien van geschenken van hulde en verering kwamen zij naar Hem zoeken, en vroegen: 'Waar is de Koning der Joden?' (Vs. 2.) Toen ze Hem eindelijk gevonden hadden, 'vielen [zij] neder en bewezen hem hulde', en overhandigden hun schatten (vs. 11). Hoewel zij door Herodes waren bedrogen, werden zij 'van Godswege in de droom gewaarschuwd om niet tot Herodes terug te keren', en om 'langs een andere weg' terug naar hun eigen land te gaan (vs. 12). De wijzen handelden naar deze openbaring van

God en beschermden het heilige gezin voor de kwade bedoelingen van Herodes.

We kunnen veel leren van de wijzen. Net als zij dienen wij de Schriften te bestuderen en te weten naar welke tekens wij moeten uitkijken bij onze voorbereiding van de aarde op de wederkomst van de Heiland. En als we de Schriften bestuderen en overpeinzen, zullen we er nog meer naar verlangen om elke dag van ons leven dichter tot de Heer te naderen en als geschenk voor Hem onze zelfzucht, hoogmoed en opstandigheid op te geven. Als we persoonlijke openbaring krijgen om gemaakte plannen te wijzigen, kunnen we gehoorzamen, geloof hebben en erop vertrouwen dat God weet wat het beste voor ons is. En uiteindelijk moeten we in ons leven van een waar discipel op onze knieën vallen en de Heiland in ootmoed en liefde aanbidden.

Dat discipelschap hoeft niet noodzakelijkerwijs van ons te eisen dat we onze schapen achterlaten in het veld of dat we woestijnen doortrekken. Onze reis naar Hem is niet fysiek, zij is geestelijk en gedragsmatig. Zij houdt in dat wij aanvaardden dat zijn verzoening oneindig is en geldt voor elk aspect van ons leven: onze zonden, zwakheden, pijnen, ziekten en gebreken (zie Alma 7:11–13). Zij houdt in dat wij datgene loslaten wat ons neerdrukt in de sombere mist van onze eigen inversie en dat wij in plaats daarvan leven in de warmte en liefde van het Licht der wereld. Zoals president Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: 'De woorden "kom tot Christus" zijn een uitnodiging. Het is de belangrijkste uitnodiging die u aan iemand kunt geven. Het is de belangrijkste boodschap die iemand kan aannemen.'³ ■

NOTEN

1. Thomas S. Monson, 'The Spirit Giveth Life', *Ensign*, mei 1985, p. 70.
2. Zie bijvoorbeeld Howard W. Hunter, 'Het grote symbool van ons lidmaatschap', *De Ster*, november 1994, p. 6.
3. Henry B. Eyring, 'Kom tot Christus', *Liahona*, maart 2008, p. 49.

‘Hoe kan ik positief blijven over de toekomst?’

Wij maken allemaal wel eens tijden mee waarin het lijkt alsof er in ons privéleven, en soms zelfs wereldwijd, een onafgebroken stroom aan ontmoedigend en slecht nieuws is. Maar we moeten onthouden dat er reden tot hoop is vanwege ons geloof in de Heer Jezus Christus.

In de algemene aprilconferentie van 2009 herinnerde president Thomas S. Monson ons aan het gebod van de Heer om ‘goedsmoeds’ (LV 68:6) te zijn en sprak deze bemoedigende woorden tot ons: ‘Hoewel de onweerswolken samepakken en de regen op ons neerklettert, zullen onze kennis van het evangelie en onze liefde voor onze hemelse Vader en onze Heiland ons troost en steun geven en vreugde brengen in ons hart, als wij oprecht wandelen en de geboden onderhouden. Er is dan niets in deze wereld dat ons kan verslaan.’

Zelfs als alle vooruitzichten slecht lijken, als er geen enkel lichtpuntje of opening tussen de stormwolken te zien is, kan ons begrip van het evangelie ons helpen met een positieve kijk op de toekomst. Zoals president Monson in diezelfde toespraak zei: ‘De toekomst is net zo stralend als uw geloof.’ (‘Houd goede moed’, *Liahona*, mei 2009, p. 92.)

Lees, bid, glimlach

Enkele jaren geleden gaf het algemeen jongevrouwenpresidium ons de honderd-procentuitdaging: lees elke dag in het Boek van Mormon, bid elke dag, en glimlach. Ik wilde het proberen en het zo lang volhouden als ik maar kon. Tot mijn verrassing bracht die uitdaging een fantastische verandering in mijn leven teweeg. Ik was gelukkiger, ik had de Geest bij me, en ik had een positieve houding. Hoewel ik nog steeds met tegenspoed te maken kreeg, hielp de kracht van de Geest mij om die blijmoedig te doorstaan.

Ariana G. (16), Virginia (VS)

Hoop hebben

Ik denk dat het beste wat we kunnen doen om een positieve houding te hebben, is te glimlachen en hoop te hebben! Hoop heeft mij al op talloze manieren geholpen in mijn leven. We moeten ook bedenken hoe gezegend wij zijn en hoeveel liefde onze hemelse Vader voor ons heeft. Wij kunnen ons in alle situaties tot Hem wenden als we gemoedsrust nodig hebben. Zijn Zoon heeft voor ons geleden, dus Hij kent onze smarten. Door Hem kunnen we hoop krijgen, kunnen we genezen, en natuurlijk ook gelukkig zijn.

Corey D. (18), Utah (VS)

Denk aan de verzoening

Als we de verzoening van onze Heiland overdenken, krijgen we altijd hoop, wat ons helpt om optimistisch te zijn. We maken allemaal beproevingen door. Maar door de verzoening zijn er oplossingen voor alle beproevingen en problemen, zowel stoffelijke als geestelijke. Door de verzoening herkennen wij die oplossingen. De verzoening is een groot bewijs van Gods liefde voor zijn kinderen. De verzoening is oneindig, en zijn liefde voor ons is dat ook. Dat zal ons de moed en de kracht geven om de toekomst zonder angst tegemoet te zien.

Daryl A., (18), Laguna (Filipijnen)

Blijf getrouw

Deze verontrustende tijden maken deel uit van het plan van de Heer en zijn al sinds oudtestamentische tijden voorgezgd. Overal in de Schriften belooft de Heer dat de

rechtschapenen gezegend en behouden zullen worden. Als je getrouwd blijft, is de Heilige Geest bij je om je door deze roerige tijden heen te leiden, je te troosten en je eraan te herinneren dat de Heer een plan voor je heeft. Als je je patriarchale zegen hebt, bestudeer die dan om te zien wat de Heer voor je in petto heeft.

Rae B. (17), Washington D.C. (VS)

Denk aan je zegeningen

Een van de dingen die mij in deze roerige tijden vreugde en hoop geeft, is denken aan mijn zegeningen en mijn kennis van het evangelie. Iets eenvoudig zoals het hebben van een beste vriendin of iets groots zoals het heilsplan vervult mij met vreugde en geeft mij het verlangen om die vreugde met anderen te delen. En zo blijft mijn houding positief.

Annette M. (15), Michigan (VS)

Denk aan de tempel

Als ik ontmoedigd ben, mediteer ik over de woorden aan het eind van het jongevrouwen-thema: 'Wij geloven dat we zijn voorbereid om ons gezin te sterken, heilige verbonden te sluiten en na te komen, de tempelverordeningen te ontvangen en de zegeningen van verhoging te genieten als we deze waarden aanvaarden en toepassen.' Ik kan troost putten uit die woorden, en ik weet dat ze in vervulling zullen gaan in mijn leven, en in het leven van alle deugdzaame jongevrouwen. Ik twijfel er ook niet aan dat ik hoop kan putten uit de heilige tempelverordeningen. De zegeningen van een rechtschapen

leven zijn oneindig, en als ik aan die dingen denk, wordt mijn hart vervuld met vreugde, hoop, liefde en moed.

Nathalia M. (18), Mérida (Venezuela)

In het winnende team

Om positief te blijven, hoef je maar één simpele waarheid te onthouden: het team van de Heer zal uiteindelijk winnen. Zo makkelijk is het. Satan heeft geen macht over God. Omdat we al weten wie er wint, hoeven we er alleen maar op te letten dat we aan de kant van de Heer blijven. Als we zo leven dat we naar de tempel mogen, dragen we het tenue dat voor de Heer aangeeft dat we in zijn team spelen. Als we in de Schriften lezen, als we onze gebeden opzeggen en we onze broeders en zusters dienen, vinden we waar geluk waardoor het makkelijker is om positief te zijn.

Brayden F. (17), Utah (VS)

Neem een dankbare houding aan

Let niet op de roerige tijden. Ik houd een dankdagboek bij. Elke dag schrijf

ik tenminste één ding op waar ik die dag dankbaar voor was. Hoe erg die dag ook leek, ik kan altijd wel iets vinden dat ik waardeer. Tel je zegeningen. Neem een dankbare houding aan, dan kun je je richten op de positieve kanten van je leven.

Ashlee H. (18), Oklahoma (VS)

JOUW ROOSKLEURIGE TOEKOMST

'Jonge vrienden, de Heer wil dat je heel je hart legt in het naleven van deze

normen en de evangelische waarheden die in de Schriften staan. Door dat te doen, zul je voorbijzien aan het heden en zul je je rooskleurige toekomst met haar vele kansen en plichten zien. Daarvoor zul je hard willen werken en offers willen brengen, en je zult een optimistische kijk op het leven hebben.'

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Het einde vanaf het begin kennen', Liahona, mei 2006, p. 44.

VOLGENDE VRAAG

'Hoe beantwoord ik vragen die mijn vrienden over de tempel stellen als ik er zelf niet veel van afweet?'

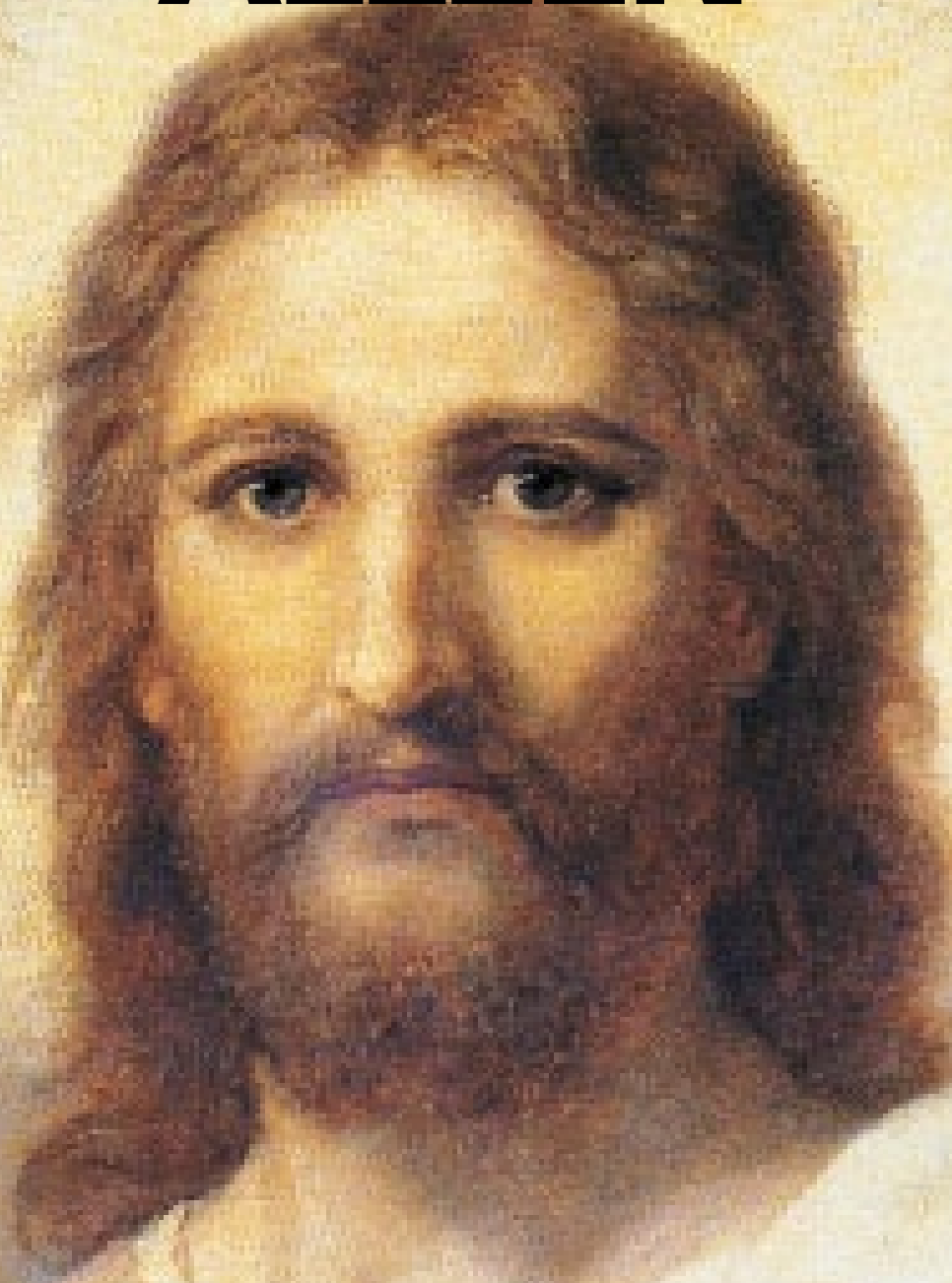
Stuur je antwoord vóór 15 januari 2012 aan:

Liahona, Questions & Answers 1/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, VS
Of per e-mail naar:
liahona@ldschurch.org

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

Vermeld de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief: (1) volledige naam, (2) geboortedatum, (3) wijk of gemeente, (4) ring of district, (5) je schriftelijke toestemming en, als je nog geen achttien jaar bent, de schriftelijke toestemming van je ouders (mag per e-mail) om je reactie en je foto te publiceren.

JE BENT NOOIT ALLEEN

'Ik zal u niet als wezen achterlaten.
Ik kom tot u'
(Johannes 14:18).

De Heer stortte zegeningen uit

Ik vroeg me af: 'Wie is God? Is het Boeddha, Jezus Christus of een andere god?'

Kim Koung

Ik ben in Cambodja geboren, waar de meeste mensen boeddhistisch zijn. Toen het regime van de Rode Khmer zo veel mensen doodde, begrepen veel overlevenden niet waarom God, als die bestond, toeliet dat dit ons volk overkwam. Op mijn veertiende jaar vroeg ik me dat ook af.

Toen het regime ten val kwam, kregen verschillende godsdiensten voet aan de grond in Cambodja. Ik was in de war omdat de leringen van de kerken zo sterk verschilden. Mijn familie bleef boeddhistisch, maar ik wilde antwoorden op mijn levensvragen: waar zijn we vandaan gekomen, waarom zijn we hier en waar gaan we na dit leven heen?

Toen ik op een dag uit school thuiskwam, vertelde mijn tante dat er twee jongemannen met witte overhemden en stropdassen aan de deur waren geweest die het over Jezus Christus hadden. Ze was verbaasd dat ze goed Cambodjaans spraken. Ik wilde meer over Christus weten. Ik wilde weten wie ons geschapen heeft. Ik vroeg me af: 'Wie is God?' Is het Boeddha, Jezus Christus of een andere god?'

Mijn tante en ik lieten de zendelingen binnen. Tijdens de eerste zendelingenles liet de Geest ons weten dat wat zij zeiden waar was. Ze gaven ons een exemplaar van het Boek van Mormon en beloofden dat als we het lazen, erover nadachten en God met een oprecht hart en geloof in Hem ernaar vroegen, Hij de waarheid ervan aan ons bekend zou maken. Het sprak mij aan. Ik aanvaardde het evangelie, en mijn tante en haar

kinderen ook. Ongeveer een maand later lieten we ons allemaal dopen en bevestigen.

Ik ging vier jaar lang naar het seminarie en een jaar naar het instituut, en ik was seminarieleerkracht. Toen ik negentien jaar was, vond ik dat ik op zending moest. Ik sprak er met mijn ouders over en zij meenden dat het misschien wel een goed idee was, dus stuurde ik een aanvraag in. Een maand later werd ik geroepen naar het zendingsgebied Sacramento (Californië), zowel voor Engels als Cambodjaanstalige onderzoekers.

Door het aanvaarden van mijn roeping heb ik veel zegeningen van God gekregen. Mijn jongere broer nam niet de allerbeste beslissingen. Ik vastte en bad voor hem, en voordat ik op zending ging, gebeurde er een wonder. Ik doopte hem en hij is nu actief in de kerk en gaat naar het seminarie. Mijn familie kreeg nog veel andere zegeningen en de Heer stortte tijdens mijn zending ook zegeningen over mij uit.

Jezus is de Christus. Hij leeft. Hij heeft ieder van ons lief en weet wie wij zijn. Hij is op de hoogte van onze moeilijkheden en hindernissen en ik weet dat Hij ons zal zegenen als we ernaar streven zijn geboden te onderhouden. ■

**Ouderling
Carl B. Pratt**
van de Zeventig

EEN ZEKER GETUIGENIS

Ik ben grootgebracht in een actief mormoons gezin en ik denk dat ik toch wel met een getuigenis ben opgegroeid. Ik twijfelde nooit ernstig aan de waarheid van het evangelie. Net als zoveel tieners trok ik af en toe wel eens wat in twijfel, maar ik had nooit het idee dat de kerk niet waar was.

En dat geloof inspireerde mij om op zending te gaan. Ik wist dat ik me dienstbaar moest maken. Maar al had ik geen ernstige twijfels over de kerk, ik besepte dat ik zelf een getuigenis nodig had.

Ik ging in februari 1961 op zending en verliet Salt Lake City in de winter om te arriveren in de hitte van een Argentijnse zomer. Er was destijds geen taalopleiding voor zendelingen, maar mijn zendingspresident beloofde ons dat we vloeiend Spaans zouden spreken als we het hele Boek van Mormon hardop hadden voorgelezen. Ik had als kind Spaans geleerd en sprak het

in enkele weken vloeiend, maar ik hield me toch aan de opdracht van de zendingspresident.

In het eerste plaatsje waar ik naartoe werd gestuurd, woonden mijn collega en ik in een kamer achter een oud winkeltje. We konden 's middags geen zendingswerk doen wegens de Argentijnse siësta, dus gebruikte ik die tijd om te bidden en het Boek van Mormon te lezen bij de ingang van het winkeltje.

Op een dag, duizenden kilometers van huis bij de ingang van dat winkeltje, dacht ik eens goed na over wat ik aan het lezen was. Als je het Boek van Mormon leest en erover bidt, kan de Geest je beïnvloeden. Ik overwoog de leringen in het Boek van Mormon, dacht aan Joseph Smith die de platen vertaalde, en plotseling kwam er een gevoel over mij. Op dat moment wist ik dat alles wat ik van jongs af aan had geleerd waar was. Plotseling werd het me erg duidelijk dat Joseph Smith een profeet was en

dat ik het woord Gods las. Het was allemaal waar.

Dat plotselinge gevoel was opwindend. Het ging helemaal door me heen, van mijn kruin tot mijn tenen. Het was geen rilling, en geen brandend gevoel. Maar het was beslist een getuigenis.

Ik ben die dag nooit vergeten en heb de Heilige Geest sindsdien vaak gevoeld. Door die ervaring herken ik de Heilige Geest als die tot mij getuigt. Dat gevoel is niet altijd hetzelfde, maar het is altijd warm en veilig.

Hoewel de Geest tot ons persoonlijk spreekt, geldt Moroni's belofte voor iedereen (zie Moroni 10:3–5). Moroni's belofte in het Boek van Mormon is dat de Geest tot je zal getuigen van de waarachtigheid van het Boek van Mormon als je het leest, bestudeert, erover nadenkt en dan met een oprechte bedoeling bidt. Die belofte geldt voor mij, jou en iedereen in de hele wereld. Iedereen die ernaar op zoek gaat, krijgt een zeker getuigenis. ■

KOM DICHTER TOT GOD

'Ik zei tegen de broeders dat het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek op aarde en de sluitsteen van onze godsdienst is, en dat de mens dichterbij God komt door zich aan de leringen erin te houden, dan door welk ander boek ook.'

Joseph Smith in Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith (2007), p. 68.

DIT ZIJ U

het teken

*‘Alle profeten die vanaf het begin der wereld hebben geprofeteerd — hebben zij niet min of meer over deze dingen gesproken?’
(Mosiah 13:33.)*

Whitney Hinckley

Kerstmis is een tijd vol verwachting — verwachtingen van geschenken, lekker eten en vieringen. Soms lijkt het wel alsof de eerste 24 dagen van december gewoon te lang duren. Maar stel je voor dat je duizend jaar moet wachten!

Het eerste kerstfeest — de geboorte van de Heiland — was al honderden jaren eerder geprofeteerd, vanaf Jesaja in het Oude Testament tot en met Samuël de Lamaniëter in het Boek van Mormon. De profeten in de oudheid kenden en verwachtten de tekens van de komst van Jezus Christus en wachtten er geduldig op. Ze profeteerden van zijn komst zodat anderen de tekenen zouden kunnen herkennen en delen in de vreugde van de wetenschap dat Hij was gekomen! De vervulling van die profetieën was een getuigenis van zijn goddelijke roeping als Heiland en Verlosser.

Lees de volgende profetieën van de geboorte van Jezus Christus en de wonderbaarlijke omstandigheden, en lees hoe die profetieën in vervulling gingen.

Geboren uit Maria, een maagd

Profetieën: Zevenhonderd jaar voor haar geboorte, was al geprofeteerd dat Maria de moeder van Christus zou zijn. Jesaja schreef: ‘Daarom zal de Here zelf u een teken geven: Zie, de jonkvrouw [oftewel maagd] zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuel geven’ (Jesaja 7:14).

Aan de andere kant van de wereld wees Alma de jonge Maria ook al tachtig jaar voor de geboorte van Jezus aan

als de moeder van de Heiland: ‘En zie, Hij wordt geboren uit Maria (...); en zij is een maagd, een kostbaar en uitverkoren vat; en zij zal worden overschaduwd en zwanger worden door de macht van de Heilige Geest, en een zoon baren, ja, namelijk de Zoon Gods’ (Alma 7:10).

Vervulling: Tachtig jaar later verscheen de engel Gabriël aan ‘een maagd, die ondertrouwd was met een man, genaamd Jozef (...) en de naam der maagd was Maria’ (Lucas 1:27). Maria was de moeder van Jezus, die de Zoon van God was.

Een Kind is ons geboren

Profetie: Jesaja profeteerde de geboorte van de Messias: ‘Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst’ (Jesaja 9:5).

Vervulling: De bediening van de Heiland vulde de volledige profetie van Jesaja, en toch werd Christus onder nederige omstandigheden geboren: ‘U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David. (...) Gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe’ (Lucas 2:11–12).

Geboren in Betlehem

Profetie: De profetie Micha leefde rond dezelfde tijd als Jesaja. Hij profeteerde dat de Heer in het dorpje Betlehem zou worden geboren: ‘En gij, Betlehem Efrata, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mijn

voortkomen die een heerser zal zijn over Israël en wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid' (Micha 5:1).

Vervulling: Zevenhonderd jaar later gebod Herodes zijn schriftgeleerden om hem te vertellen waar de nieuwe heerser te vinden was: '[Hij] trachtte van hen te vernemen, waar de Christus geboren zou worden. Zij zeiden tot hem: Te Betlehem in Judea' (Matteüs 2:4-5).

Nakomeling van David

Profetie: De Heer zei Jeremia zes eeuwen voor de geboorte van Christus dat Hij uit de afstammingslijn van David zou komen: 'In die dagen en te dien tijde zal Ik aan David een Spruit der gerechtigheid doen ontspruiten, die naar recht en gerechtigheid in het land zal handelen' (Jeremia 33:15).

Vervulling: Matteüs geeft ons de genealogie van Christus en toont aan dat de Heer afstamt van die koning van lang geleden: 'Geslachtsregister van Jezus Christus, de zoon van David, de zoon van Abraham. (...) Al de geslachten dan van Abraham tot David zijn veertien geslachten en van David tot de Babylonische ballingschap veertien geslachten en van de Babylonische ballingschap tot de Christus veertien geslachten' (Matteüs 1:1, 17).

Bezocht door koningen

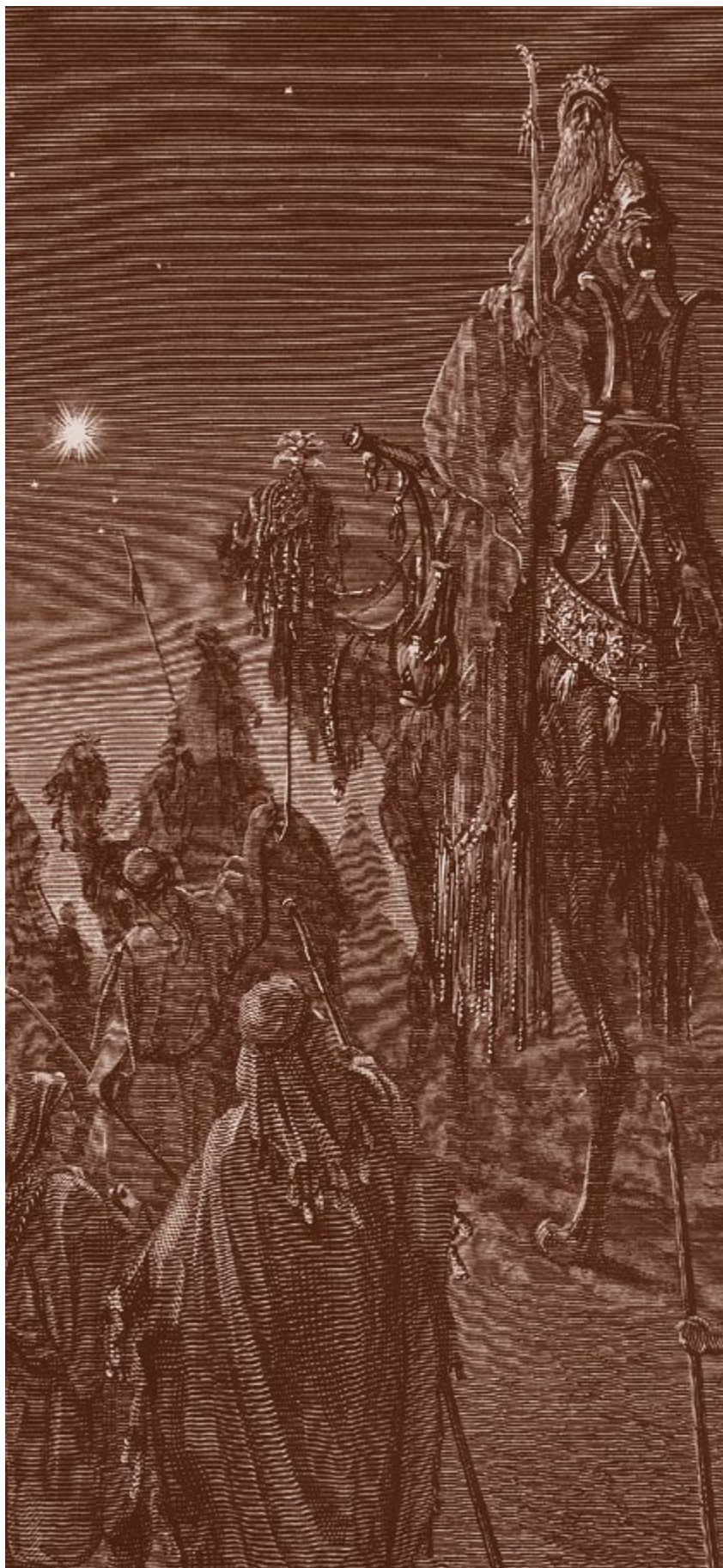
Profetieën: Ondanks de nederige omstandigheden van zijn geboorte, verklaarden de profeten dat er koningen bij Christus zouden komen: ‘Volken zullen opgaan naar uw licht en koningen naar uw stralende opgang’ (Jesaja 60:3).

Samuël de Lamaniet zei vijf jaar voor de geboorte van Christus tegen de Nephieten welke tekenen er aan zijn komst vooraf zouden gaan. Een van die tekenen was de ster die de wijzen volgden: ‘Er zal een nieuwe ster verrijzen, zoals gij er nog nooit een hebt gezien; en ook dat zal u tot teken zijn’ (Helaman 14:5).

Vervulling: De wijzen wisten naar welk teken zij moesten uitkijken, want ze moeten hebben uitgezien naar de vervulling van profetieën. Zij vroegen: ‘Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen’ (Matteüs 2:2).

In de nieuwe wereld herkenden de Nephieten ook de tekenen en zij wisten dat de profetieën in vervulling waren gegaan: ‘En het was geschied, ja, alles, in ieder opzicht, volgens de woorden der profeten. En het geschiedde ook dat er een nieuwe ster verscheen, volgens het woord’ (3 Nephi 1:20–21).

Bedenk maar eens hoe jij je verheugt als je eindelijk je kerstcadeautjes mag openmaken. Hoe zou dat te vergelijken zijn met wachten op de tekenen van de geboorte van Christus en eindelijk zien dat ze vervuld worden? Onze hemelse Vader bereidde deze tekenen van tevoren voor, niet alleen om de gelovigen over de hele wereld zich te laten verheugen in de geboorte van zijn Zoon, maar ook van de goddelijke roeping van Christus te getuigen. ■

Attente geschenken

Waarom gaven de wijzen Jozef en Maria goud, wierook en mirre?

Veel mensen menen dat het bij het geven van cadeautjes om de intentie gaat. Misschien maakt de intentie van de gever meer van het cadeautje dan slechts een nuttig of interessant voorwerp: het maakt het cadeau een symbool van de liefde of aandacht voor de ontvanger. Sommige cadeaus betekenen ook meer dan de intentie van de gever: dergelijke geschenken hebben een wijd en zijd aanvaard symbolisme dat nog meer betekenis toevoegt. Als een cadeau alledrie heeft — praktisch nut, persoonlijke waarde en een symbolische betekenis — zou het wel eens het meest attente en gewaardeerde cadeau kunnen zijn.

Denk eens aan de intentie van de geschenken van goud, wierook en

mirre die de wijzen het Kindje Jezus gaven (zie Matteüs 2:11). De Bijbel vermeldt niet waarom de wijzen juist deze geschenken meenamen, maar het zijn alledrie geschenken met een praktisch nut en misschien ook wel een symbolische betekenis voor de Zoon Gods en zijn aardse ouders.

Goud

Praktisch nut: Voor een jong echtpaar dat al gauw voor de kosten van een reis naar Egypte zou komen te staan om de toorn van Herodes te ontlopen, zou het goud een geschenk blijken te zijn van onschatbare waarde.

Symbolische betekenis: Goud is typisch een geschenk voor koningen (zie 1 Koningen 9:14, 28) omdat het symbool staat voor koningschap — waarmee het een gepast geschenk is voor de ‘Koning der koningen’ (1 Timoteüs 6:15).

Wierook

Praktisch nut: Afgezien van de praktische waarde in geld wordt wierook gebruikt als een zoete geur en parfum.

Symbolische betekenis: Wierook wordt gemaakt van een zoete boomhars en werd gebruikt bij priesterschapsverordeningen — voor brandoffers (zie Leviticus 2:1), en in olie voor het zalven van priesters. Als dusdanig kan het een symbool zijn voor het priesterschap van de Heer en zijn rol als Lam Gods dat voor ons welzijn zou worden geofferd (zie Johannes 1:29).

Mirre

Praktisch nut: Mirre is een bittere olie uit een boomhars die niet alleen economische waarde had, maar voor Maria en Jozef waarschijnlijk nog meer waarde vanwege de medicinale toepassingen.

Symbolische betekenis: In het Nieuwe Testament wordt mirre vanwege de conserverende eigenschappen meestal geassocieerd met het balsemen en begraven van de doden (zie Johannes 19:39–40). We kunnen de medicinale toepassingen van mirre zien als een symbool van de rol die Christus had als de grote Geneesheer, en het gebruik ervan bij begrafenissen kan een symbool zijn van de ‘bittere beker’ die Hij zou drinken als Hij voor onze zonden leed (zie LV 19:18–19). ■

Zij MOETEN VERANDEREN

Toen ik me liet dopen, wees mijn familie de kerk af. Nu moest ik bedenken hoe ik zou reageren als hun levenswijze in strijd was met de evangeliebeginselen.

Francisco Javier Lara Hernández

Toen ik mij liet dopen, was ik het enige lid van mijn familie die het evangelie aanvaardde. Ik was 19 jaar en ik was blij met mijn doop. De broeders en zusters in de gemeente Panuco 1 in Veracruz (Mexico) heetten me van harte welkom. En zodra ik een jaar lid was van de kerk, begon ik me voor te bereiden op een voltijdzending. Het was geweldig om de ware kerk te kennen, en ik wilde andere mensen over het evangelie vertellen.

Mijn vader, mijn stiefmoeder (mijn moeder was overleden toen ik twaalf was) en mijn drie oudere broers wezen de kerk af toen ik me liet dopen. Helaas reageerde ik daar niet goed op. Ik behandelde ze niet met respect. Ik hield geen rekening met mijn vader of zijn mening. Toen ik hem vertelde dat ik al gauw op zending zou gaan, was hij daar niet blij mee omdat ik dan met mijn werk zou stoppen en ik bovendien wel eens ver weg zou kunnen gaan. Het zat me telkens dwars als de levenswijze van mijn familie in strijd was met mijn principes, wanneer ze bijvoorbeeld op zondag naar tv-programma's keken of muziek luisterden die ik ongepast vond voor die dag, of als mijn vader me op een vastenzondag vroeg om te komen lunchen.

Ik rechtvaardigde mijn negatieve houding tegenover mijn familie door mezelf te vertellen dat ik niets verkeerd deed — als lid van de kerk moest ik de evangeliebeginselen naleven zelfs als dat mijn familieleden dwarszat. Ik hield mezelf voor dat *zij* maar moesten veranderen. Door die redenering was de band met mijn vader niet goed. En dat werd nog erger door mijn hoogmoedige houding. Ik ging hier maar mee door en maakte me niet druk om zijn geestelijke welzijn.

Op een dag was ik materiaal voor de instituutsles aan het bestuderen en kwam ik bij 1 Nephi 16, waar Nephi zijn stalen boog breekt, waardoor het moeilijk wordt om aan voedsel te komen. Iedereen begint te morren — Laman en Lemuël, zoals gebruikelijk, en ook hun vader, de profeet Lehi. Nephi maakt een boog en pijl van hout en vraagt zijn vader waar hij heen moet gaan voor voedsel. Zijn vader bidt om leiding en wordt vanwege zijn morren vermaand door de Heer. Lehi reageert daar goed op en neemt zijn rol als leider van de familie en als profeet van de Heer weer op zich. Nephi veroordeelde zijn vader in diens zwakte niet, noch vond hij dat Lehi geen profeet meer moest zijn, zelfs niet toen Nephi zelf met de Heer had gesproken en visioenen had gekregen.

Toen ik dit verhaal las en het begreep, bedacht ik onmiddellijk hoe slecht ik me tegenover mijn familie had gedragen. Ik schaamde me voor mijn houding, omdat ik had gemeend dat ik beter was dan zij, en ik vond het vooral heel erg dat ik mijn vader geen respect had betoond. Het bedroefde me dat ik het niet belangrijk had gevonden om hem in het evangelie te laten delen.

Mijn houding en gedrag veranderden geleidelijk. Hoewel ik het niet vaak eens was met mijn vader, streefde ik ernaar om zijn mening altijd te respecteren.

Ik had mijn familieleden niet gezien als de mensen die zij konden worden. Ik had alleen maar naar hun zwakheden gekeken. Van die dag af aan veranderden mijn houding en mijn gedrag geleidelijk. Ik streefde ernaar om mijn vaders meningen altijd te respecteren ondanks de vele keren dat ik het niet met hem eens was. Als hij me uitnodigde voor de lunch als ik aan het vasten was, zei ik dat het me speet dat ik niet bij hem kon komen eten. De programma's die ze op zondag bekeken en de muziek die ze beluisterden zaten me niet meer dwars, want ik bedacht dat ze nog geen verbond met onze hemelse Vader hadden gesloten zoals ik.

Op een ochtend hielp ik mijn vader met een maaltijd. Ik vertelde hem hoeveel ik van hem hield en dat het me speet dat ik me zo onbeschoft had gedragen. Ik zei dat ik er trots op was dat hij mijn vader was en dat ik graag een goede band met hem wilde hebben.

Toen begon alles te veranderen. De ruzies werden minder en hielden zelfs op. Hoewel ik dacht dat het wel eens heel lang zou kunnen duren voor mijn familie lid van de kerk werd, verbeterde hun houding tegenover de kerk. Geen van deze veranderingen zou hebben plaatsgevonden als ik niet eerst zelf veranderd was.

Toen ik een jaar lid van de kerk was, ging ik op voltijdzending in het zendingsgebied Tijuana (Mexico). Drie maanden voor het einde van mijn zending kreeg ik een brief van mijn familie waarin ze vertelden dat ze het evangelie hadden aanvaard en dat ze zich zouden laten dopen. Toen ik terugkwam, waren ze al lid van de kerk.

In mijn vijftien jaar als lid van de kerk leerde ik een van de grootste lessen door mijn studie van het Boek van Mormon en door de kinderen van God die het dichtst bij mij stonden: mijn familie. ■

Leer broeder Joseph kennen

Je weet dat Joseph Smith de eerste profeet in deze tijd was, maar wist je ook dat hij graag lachte en mensen aan het lachen maakte? Of dat hij met zijn vrouw, Emma, een tweeling adopteerde? Hier zijn nog enkele feitjes over de profeet Joseph Smith die je misschien niet wist:

- Joseph Smith jr. werd op 23 december 1805 in Sharon (Vermont, VS) geboren en werd naar zijn vader genoemd. Josephs broers en zussen waren, in leeftijdsvolgorde, Alvin, Hyrum, Sophronia, Samuel Harrison, Ephraim, William, Katherine, Don Carlos en Lucy.

- Toen Joseph zeven was, kreeg hij tyfeuze koorts. Hij genas van de koorts, maar hield er een infectie in zijn linkerbeen aan over. Artsen haalden zonder verdoving of pijnstillers negen stukken bot uit zijn been. Hij liep de rest van zijn leven een beetje mank.¹
- Joseph was veertien toen hij hardop bad en onze hemelse Vader en Jezus Christus zag (zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:17).
- Josephs oudste broer, Alvin, stierf toen Joseph zeventien was. Bijna dertien jaar later zag Joseph Alvin in een visioen van het celestiale koninkrijk (zie LV 137:5–7).
- Isaac Hale, de vader van Emma, maakte bezwaar tegen Joseph en hun voorgenomen huwelijk. Joseph en Emma besloten erandoor te gaan. Ze trouwden op 18 januari 1827.²
- Emma en Joseph waren zeventien jaar lang getrouwd en kregen elf kinderen, van wie er zes jong stierven.
- Nadat er in 1832 bij een aanval door een bende een stuk van zijn tand af was gebroken, sliste Joseph.³
- Joseph deed graag spelletjes. Hij deed graag balspelen, hij worstelde, gooide sneeuwballen, viste en deed trekspelletjes met stokken.⁴
- Een lid uit de begintijd van de kerk beschreef Josephs stem als ‘de donder uit de hemel’.⁵
- Joseph was sterk en lang. Hij was 1 meter 90 en woog 91 kilo.⁶
- Joseph was niet alleen president van de kerk, maar stelde zich ook

kandidaat voor het presidentschap van de Verenigde Staten.⁷

- Na de gewelddadige dood van de profeet schreef ouderling John Taylor (1808–1887), die toen lid van het Quorum der Twaalf Apostelen was, over hem: ‘Joseph Smith, de profeet en ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer gedaan voor het heil van de mensen in deze wereld dan enig ander mens die hier ooit heeft geleefd’ (LV 135:3). ■

NOTEN

1. Zie *Presidenten van de kerk* (kerkelijke onderwijsinstellingen, cursistenboek, 2003), pp. 3–4.
2. Zie ‘Life of the Prophet: Joseph and Emma’, JosephSmith.net.
3. Zie ‘Life of the Prophet: Friend of Man’, JosephSmith.net.
4. Zie Alexander L. Baugh, ‘Joseph Smith’s Athletic Nature’. In: *Joseph Smith: The Prophet, the Man*, onder redactie van Susan Easton Black en Charles D. Tate jr. (1993), p. 137.
5. Joseph L. Robinson. In: ‘Life of the Prophet: Teacher of God’s Truth’, JosephSmith.net.
6. Zie Baugh, ‘Joseph Smith’s Athletic Nature’, pp. 138–139.
7. Zie ‘Life of the Prophet: Leading with Love’, JosephSmith.net.

Hoe kan IK de HEILAND VOLGEN?

Enkele uitspraken van ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen over dit onderwerp.

We tonen onze liefde voor God als we zijn geboden onderhouden en zijn kinderen dienen.

Door bij het avondmaal ons doopverbond te hernieuwen, kunnen wij aan God betuigen dat wij altijd zijn Zoon indachtig zullen zijn en zijn geboden zullen onderhouden.

De Heiland verklaarde dat wij als zijn discipelen herkend zullen worden als wij liefde onder elkaar hebben.

Volg onze levende profeet, president Thomas S. Monson. Hij is een uitstekend voorbeeld van iemand die de Heiland volgt.

Wij moeten de naam van Jezus Christus op ons nemen en zijn beeld in ons gelaat ontvangen, zodat we meer op Hem zullen lijken als Hij komt.

Die woorden

Angie Bergstrom Miller

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

‘Gij zult bij mijn naam niet vals zweren en zo de naam van uw God ontheiligen’ (Leviticus 19:12).

Shelby hoorde niet graag slechte woorden, vooral niet als haar vriendinnen op school de naam van de Heer misbruikten.

‘Zeg die woorden alsjeblieft niet waar ik bij ben’, zei ze dan tegen haar vriendinnen.

Maar soms vergaten ze het en moest ze hen eraan herinneren.

Op een dag trok Shelby’s vriendin Beth een raar gezicht en zei: ‘O ja, dat was ik vergeten. Niemand zegt *die* woorden waar Shelby bij is. Ze probeert ons al net zo *braaf* te maken als zij.’

De andere meisjes lachten.

Shelby voelde zich opgelaten. Ze vond het vervelend dat ze haar vriendinnen telkens moest vragen om die woorden niet te zeggen als zij erbij was — vooral omdat zij die woorden helemaal niet slecht vonden.

Toen Shelby thuiskwam uit school, liet ze zich op haar bed vallen. Enkele minuten later kwam haar moeder binnen en Shelby vertelde haar wat er was gebeurd.

‘Maak je er niet druk over’, zei moeder. ‘Blijf gewoon het goede doen, dan zullen je vriendinnen die woorden na een tijdje niet meer zeggen.’

‘Wat maakt het eigenlijk uit of mijn vriendinnetjes die woorden zeggen?’ vroeg Shelby. ‘Ik vloek zelf niet.’

‘De profeten hebben ons geleerd ervoor te zorgen dat we altijd de Geest bij ons kunnen hebben. Slechte woorden verjagen de Geest’, zei moeder.

Shelby herinnerde zich de keren dat ze de Geest had gevoeld: toen ze op een gezinsavond haar getuigenis gaf, toen ze een zegen kreeg van haar vader. Shelby vond het fijn om de Geest te voelen en ze wilde niets doen wat dit warme, vredige gevoel zou tegenhouden.

Ze besloot om een voorbeeld te blijven voor haar vriendinnen en ze te laten inzien dat zij die woorden liever niet hoorde.

De volgende dag op school hoorde ze die woorden weer.

‘Zeg die woorden alsjeblieft niet waar ik bij ben’, vroeg ze Becca.

Becca wierp Shelby een boze blik toe en negeerde haar. Shelby was blij dat ze iets had gezegd, maar vond het niet fijn dat haar vriendinnetje zich aan haar ergerde.

In de pauze hoorde Shelby nog iemand die woorden zeggen. Dit keer was het Beth.

‘Zeg dat alsjeblieft niet waar ik bij ben’, zei Shelby.

‘Het spijt me’, zei Beth, maar ze trok er een raar gezicht bij.

Shelby voelde zich weer voor gek staan.

Na school raakte Shelby bij slagbal een bal. Die stuitte naar het eerste honk en kwam eerder aan dan Shelby. Shelby hoorde Bonnie, het nieuwe meisje in het team, de naam van de Heer misbruiken.

Shelby aarzelde. Ze was het beu om mensen te vragen die woorden niet te gebruiken waar zij bij was. Maar ze wilde ook niet dat de andere meisjes haar uitlachten.

‘Zeg die woorden alsjeblieft niet waar zij bij is.’

Shelby draaide zich om en keek wie dat zei.

Beth vertelde Bonnie dat Shelby een heilige der laatste dagen was en dat ze die niet woorden niet zei, en het ook niet prettig vond om ze te horen.

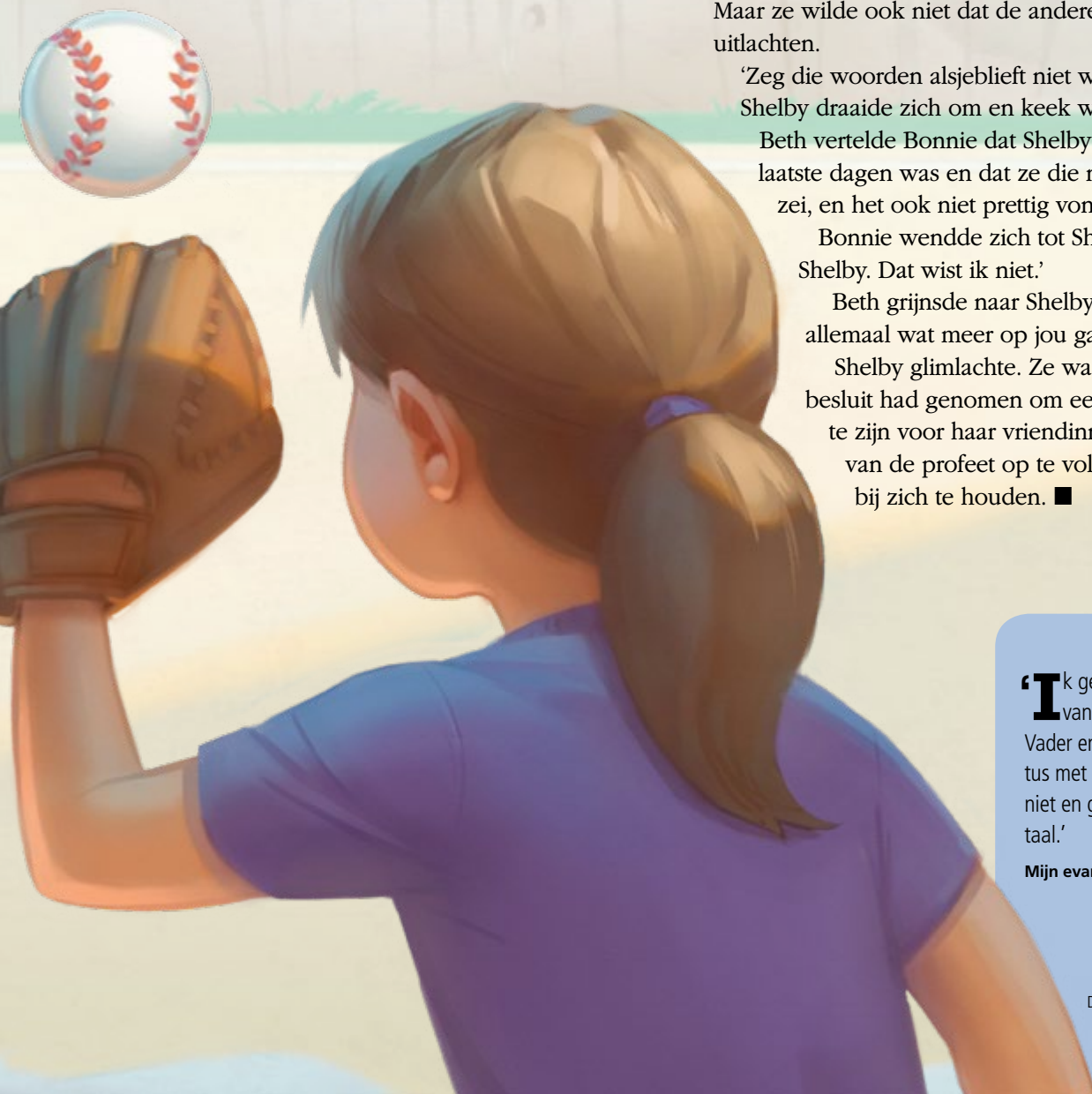
Bonnie wendde zich tot Shelby. ‘Het spijt me, Shelby. Dat wist ik niet.’

Beth grijnsde naar Shelby. ‘Ik denk dat we allemaal wat meer op jou gaan lijken’, zei Beth.

Shelby glimlachte. Ze was blij dat ze het besluit had genomen om een goed voorbeeld te zijn voor haar vriendinnetjes en de raad van de profeet op te volgen om de Geest bij zich te houden. ■

Ik gebruik de naam van onze hemelse Vader en van Jezus Christus met eerbied. Ik vloek niet en gebruik geen grove taal.’

Mijn evangeliënormen

Ons prikbord

Angie D. (11), Peru

Ariana A. (9), Brazilië

De geboorte van Jezus, Angeles R. (10), Bolivia

Rebecca A. (7), Venezuela

Ik gaf eens met Kerstmis op school wat uitdeelkaartjes aan mijn vriendinnen en leerkrachten. In januari vertelde een lerares dat ze het nummer op het kaartje had gebeld om een kerst-dvd te bestellen. Ze had ervan genoten. Ik vind de uitdeelkaartjes heel fijn. Als ik ze uitdeel, voel ik de Geest. Ik ben blij als ik andere mensen over het evangelie vertel. Ik weet dat Jezus Christus leeft en dat Hij van ons allemaal houdt.
Raiane R. (11), Brazilië

E-mail je tekening, foto of ervaring voor Ons prikbord naar liahona@ldschurch.org. Zet 'Our Page' in de onderwerpregel. Of stuur die per post naar:

Liahona, Our Page

50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, VS

Elke inzending moet de volledige naam, de leeftijd (moet 3-12 jaar zijn) en het geslacht van het kind bevatten, plus de naam van de ouders, wijk of gemeente, ring of district, en schriftelijke toestemming van de ouders (mag per e-mail) om de foto en de inzending van het kind te gebruiken. Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden.

Tempelkaarten

Om je eigen tempelkaarten te maken, haal je deze pagina uit het tijdschrift. Lijm die op stevig papier en knip de kaarten uit. Voeg deze kaarten toe aan de kaarten die al in de tijdschriften uit 2003, april 2005 en september 2007 zijn verschenen. Heb je er meer nodig, haal die dan van liahona.lds.org en druk ze af.

Rexburgtempel (Idaho)

Ingewijd op 10 februari 2008
door president Thomas S. Monson

Curitibatempel (Brazilië)

Ingewijd op 1 juni 2008
door president Thomas S. Monson

Panama-Stadtempel (Panama)

Ingewijd op 10 augustus 2008
door president Thomas S. Monson

Twin Fallstempel (Idaho)

Ingewijd op 24 augustus 2008
door president Thomas S. Monson

Drapertempel (Utah)

Ingewijd op 20 maart 2009
door president Thomas S. Monson

Oquirrh Mountaintempel (Utah)

Ingewijd op 21 augustus 2009
door president Thomas S. Monson

Vancouvertempel (British Columbia)

Ingewijd op 2 mei 2010
door president Thomas S. Monson

Gila Valleytempel (Arizona)

Ingewijd op 23 mei 2010
door president Thomas S. Monson

Cebutempel (Filipijnen)

Ingewijd op 13 juni 2010
door president Thomas S. Monson

Je kunt deze les en activiteit gebruiken om meer over het jeugdwerkthema van deze maand te leren.

De Schriften vertellen me over de geboorte en de wederkomst van de Heiland

Jennifer Maddy

Kerkelijke tijdschriften

‘Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders, met zijn engelen, en dan zal Hij een ieder vergelden naar zijn daden’ (Matteüs 16:27).

Duizenden jaren lang getuigden profeten dat Jezus Christus, de Zoon van God, op aarde geboren zou worden. In de Schriften kunnen we lezen wat die profeten zeiden. In het Oude Testament vertelt Jesaja dat Jezus de Vredevorst en het hoofd van de ware kerk zou zijn. Nephi in het Boek van Mormon zag Maria, de moeder van Jezus, in een visioen, en hij zag Jezus mensen op aarde onderwijzen. Koning Benjamin vertelde zijn volk over de wonderen die Christus op aarde zou doen.

Enkele jaren voor de geboorte van de Heiland stond de profeet Samuël op een muur om de

Nephieten te vertellen over de tekenen die zouden verschijnen. Hij zei dat er bij de geboorte van de Heiland een nieuwe ster aan de hemel zou verschijnen. In het Nieuwe Testament kunnen we lezen over die ster: de wijzen volgden de ster om het Kindje Jezus te vinden.

In de Schriften vertellen de profeten ook over de wederkomst van Jezus Christus op aarde. In het Boek of Mormon getuigt Moroni van de

terugkeer van de Heiland. In het Oude Testament vertelt Maleachi wat er zal gebeuren in de laatste tijd voor de wederkomst.

De Schriften bevatten het getuigenis dat de profeten in veel verschillende tijden van Jezus Christus hebben gegeven. In de Schriften lezen we ook over het voorbeeld dat Jezus heeft gegeven. We moeten zijn voorbeeld volgen en ons voorbereiden op de tijd dat Hij weer op aarde komt wonen.

ACTIVITEIT

Je kunt je eigen platenboek over het leven van Jezus Christus maken. Knip de platen op pagina 65 uit. Maak in elke pagina gaatjes op de aangegeven plekken en leg de pagina's op volgorde. Bind de pagina's samen door een touwtje door de gaatjes te halen. Je kunt dit boek tijdens de gezinsavond samen met je familie bekijken en over het leven van de Heiland praten. ■

1

2

3

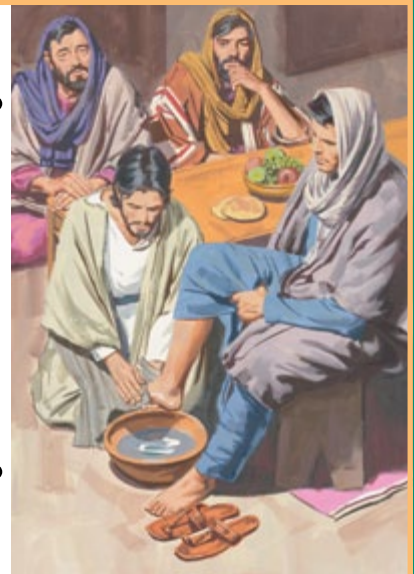
4

5

6

7

8

9

De KERSTBOOM

Harriet R. Uchtdorf

De Tweede Wereldoorlog was nog maar net ten einde, en de meeste mensen in Duitsland hadden erg weinig voedsel of geld. Ik zou een paar weken voor Kerstmis mijn verjaardag vieren. Ik verwachtte geen kerstcadeautjes want hoewel ik een klein meisje was, wist ik heel goed dat onze ouders al moeite hadden om in de eerste levensbehoeften te voorzien. In onze stad hadden er altijd mensen honger. Het was een duistere, verdrietige tijd.

Op de dag dat ik jarig was, kreeg ik tot mijn verrassing en verrukking een prachtig cadeau voorgezet op de keukentafel, een cadeau helemaal alleen voor mij. Het was

het mooiste kerstcadeau dat ik had kunnen bedenken: een piepkleine *Weihnachtsbaum*, een kerstboom. Hij was maar 30 cm hoog en was bedekt met zelfgemaakte piepkleine versieringen van aluminiumfolie. Het aluminiumfolie weerspiegelde het licht in onze huiskamer op een betoverende manier. Toen ik de versieringen goed bekeek, ontdekte ik tot mijn verbazing dat er kleine stukjes gecarameliseerde suiker in zaten. Het leek wel een wonder. Hoe was mijn moeder gekomen aan die kleine kerstboom, aluminiumfolie, en suiker, die moeilijk te krijgen waren?

Tot op de dag van vandaag weet ik nog steeds niet hoe ze dat wonder tot stand bracht in een tijd waarin die kostbare goederen niet te krijgen waren. Ik koester het in

mijn hart als een teken van de grote liefde die mijn ouders voor me hadden, als een symbool van hoop, liefde en de ware betekenis van Kerstmis.

Tijdens de kersttijd hebben we thuis nog steeds een kerstboom, maar nu versierd met elektrische lichtjes en allerlei soorten versieringen. Als we met onze kinderen en kleinkinderen bij elkaar zijn, krijg ik een warm gevoel in mijn hart van de flonkerende lichtjes en de schoonheid van de boom, en denk ik aan een gelukkig gezinsmoment dat ontstond door een piepklein boompje met versieringen van glimmend aluminiumfolie. ■

Harriet R. Uchtdorf is de echtgenote van president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

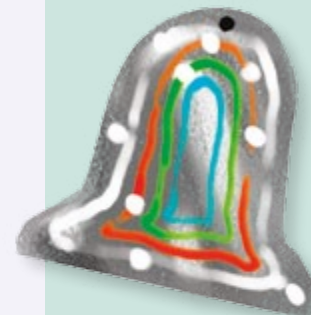
Zelfgemaakte versieringen

Verras je familie door zelf versieringen te maken!

Dit is wat je nodig hebt:

- een koekjesvormpje in de vorm van een kerstversiering of een klein drinkglas
- stevig papier of karton
- potlood
- schaar
- aluminiumfolie (eventueel)
- witte vloeibare lijm
- stiften (of krijtjes of kleurpotloden)
- garen, lint of touw

1. Maak op het stevige papier een omtrek van de koekjesvorm of het glas.
2. Vraag een van je ouders om te helpen met uitknippen van de vorm.
3. Scheur een stukje folie af en bedek de papieren vorm ermee. Plak de randjes van het folie aan de achterkant van de versiering vast. (Als je geen folie gebruikt, kun je deze stap overslaan en verder gaan met de volgende.)
4. Doe wat sliertjes lijm op de voorkant van de versiering. Laat de lijm helemaal opdrogen.
5. Kleur met een stiften tussen de sliertjes lijm in. (Als je geen folie gebruikt, kun je hiervoor ook krijtjes of kleurpotloden gebruiken.)
6. Vraag een van je ouders om je te helpen een gaatje in de bovenkant van de versiering te maken. Haal een stukje garen, lint of touw door het gaatje en knoop de uiteinden aan elkaar.
7. Hang je versiering aan de *Weihnachtsbaum* bij je thuis, of geef hem iemand cadeau.

Mijn zendingsfonds

Spencer S.

Ik weet dat dit misschien raar klinkt, maar ik spaarde al voor mijn zending toen ik nog niet eens geboren was. Toen mijn moeder hoorde dat ze een baby zou krijgen, pakte ze een leeg melkblik, maakte er een gaatje in en deed er een etiket op met het opschrift 'Zendingsfonds'. Sinds die dag heb ik met mijn familie gespaard voor mijn zending.

Sparen voor mijn zending doen we al die tijd al samen. Toen ik was geboren, deden mijn ooms en tantes die op kraambezoek kwamen Filipijnse pesos in het blik voor het zendingsfonds. En met feestdagen zoals Kerstmis of nieuwjaarsdag gaven mijn familieleden me geld voor mijn zendingsfonds.

Soms gaven mijn opa en oma me geld als ik op school goede cijfers had of een wedstrijd won. Die cadeautjes gaan ook in mijn zendingsfonds. Ik

won eens een paar medailles. Mijn tante telde ze en gaf me geld voor elke medaille. Ik betaalde er mijn tiende van en de rest van het geld ging in mijn zendingsfonds.

Toen ik gedoopt was, wilde ik zelfs nog liever op zending gaan. Mijn familie had als doel om genoeg geld te sparen voor de hele zending. Omdat ik nu broertjes en zusjes heb, gaat het geld dat we sparen ook in hun zendingsfonds.

Ik ben nu negen en dus bijna op de helft van de leeftijd waarop ik op zending ga. Mijn verlangen om op zending te gaan is nu alleen nog maar sterker omdat ik weet dat er zo veel mensen geld voor mijn zendingsfonds hebben gegeven.

Ik blijf sparen voor mijn zending. Ik weet dat mijn hemelse Vader me zal zegenen zodat ik Hem op een dag als zending kan dienen. ■

DE GELOOFSARTIKELEN

VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

WIJ GELOVEN IN GOD, de eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de Heilige Geest.

2 Wij geloven dat de mens zal worden gestraft voor zijn eigen zonden en niet voor Adams overtreding.

3 Wij geloven dat door de verzoening van Christus de gehele mensheid kan worden gered door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie.

4 Wij geloven dat de eerste beginselen en verordeningen van het evangelie zijn: ten eerste, geloof in de Heer Jezus Christus; ten tweede, bekering; ten derde, doop door onderdompeling tot vergeving van zonden; ten vierde, handoplegging voor de gave van de Heilige Geest.

5 Wij geloven dat iemand van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door handoplegging van hen die daartoe het gezag bezitten, om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen.

6 Wij geloven in dezelfde organisatie die in de vroegchristelijke kerk bestond, namelijk: apostelen, profeten, herders, leraars, evangelisten enzovoort.

7 Wij geloven in de gave van talen, profetie, openbaring, visioenen, gezondmaking, uitlegging van talen enzovoort.

8 Wij geloven dat de Bijbel het woord van God is, voor zover die juist is vertaald; wij geloven ook dat het Boek van Mormon het woord van God is.

9 Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij nu openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele grote en belangrijke dingen aangaande het koninkrijk Gods zal openbaren.

10 Wij geloven in de letterlijke vergadering van Israël en in de herstelling van de tien stammen; dat Zion (het nieuwe Jeruzalem) op het Amerikaanse continent zal worden gebouwd; dat Christus persoonlijk op aarde zal regeren; en dat de aarde zal worden vernieuwd en haar paradijselijke heerlijkheid zal ontvangen.

11 Wij eisen het goed recht de almachtige God te aanbidden volgens de stem van ons eigen geweten, en kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe: laat hen aanbidden hoe, waar of wat zij willen.

12 Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, heersers en magistraten, door het gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden van de wet.

13 Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen; ja, we mogen zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alles, wij hopen alles, wij hebben veel verdragen en hopen alles te kunnen verdragen. Als er iets deugdzaam, liefelijk, of eerzaam of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.

Joseph Smith.

Een ander soort kerstboom

Eliana Osborn

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Neem mijn juk op u en leert van Mij' (Matteüs 11:29)

1. Carlos was opgetogen vanwege het kerstfeest. Dit jaar was er iets anders bij hem thuis. Er was een grote boom van glimmend groen papier aan de deur geplakt.

Mama, waarom hangt er een boom aan de deur?

We doen dit jaar iets anders voor Kerstmis.

2. Carlos vroeg zich af wat er anders zou zijn. Zijn zusje, Araceli, en zijn kleine broertje, Diego, vroegen zich het ook af.

4. Carlos vond dat een leuk idee. Araceli rende op de versieringen af en pakte een rode pen.

Jezus is gedoopt.

3.

Ik heb deze papieren versieringen gemaakt voor de boom. We schrijven elke dag iets over Jezus Christus op een versiering en doen die dan in de boom. Als het kerstavond is, zit de hele boom vol!

Dat is een goed begin.
Mag ik opschrijven dat Jezus een
heleboel wonderen deed?

Prima. Jullie hebben allebei
hele goede ideeën!

5.

6. Araceli en Carlos maakten elke dag na het avondeten een nieuwe versiering en deden die in de boom. Diego hielp ze door te zeggen dat hij van Jezus hield.

7. Toen het moeilijk was om
iets nieuws te bedenken,
keken ze in de Schriften.
Carlos wist niet dat er
zo veel verzen over
Jezus in stonden!

8. Op kerstavond zong de hele familie liedjes en ze lazen de teksten op de versieringen voor die ze in de boom hadden gehangen. Carlos was blij dat hij zo veel van Jezus wist. Hij wist dat hij dit jaar klaar was voor het kerstfeest.

ZOEK DE VERSCHILLEN OP

Deze kinderen leren over de geboorte van Jezus Christus door gebeurtenissen rond de geboorte

van Jezus na te spelen. Kijk eens of je de negen verschillen tussen de twee tekeningen kunt vinden.

KLEURPLAAT

HET KERSTVERHAAL

Ideeën voor ouders

Lees het kerstverhaal in Lucas 2 voor. Help uw kind tijdens het voorlezen om te letten op gebeurtenissen die te zien zijn in de twee afbeeldingen en geef het de tijd om de platen te kleuren.

Nieuwe zendingspresidenten gezegend voor het oefenen van geloof

Heather Whittle Wrigley

Kerkelijke tijdschriften

In juni woonden 128 nieuwe zendingspresidenten met hun vrouw instructiebijeenkomsten bij in het opleidingscentrum voor zendelingen in Provo (Utah, VS) alvorens naar hun zendingsgebied te vertrekken.

President Thomas S. Monson opende de vierdaagse instructieperiode, die van 22 tot en met 26 juni duurde, met de woorden: 'U bent gekozen uit de getrouwste leden van de kerk en krijgt nu de kans om op de akker van de Heer te oogsten. (...) Ik kan geen enkele akker bedenken die geuriger of overvloediger bloeiende rozen voortbrengt dan het zendingsveld waarnaar u bent geroepen.'

De echtparen kwamen uit de hele wereld — uit 22 verschillende landen — en besturen over de hele wereld zendingsgebieden in achttien talen. Ze hebben verschillende achtergronden, maar ze hebben ook meteen iets gemeen.

Door de offers die deze pasgeroepen zendingspresidenten en echtgenotes in materieel en geestelijk opzicht hebben gebracht, zijn ze door de oefening van hun geloof bijna onmiddellijk gezegend.

Opofferen

Het werk dat een zendingspresident drie jaar lang doet, is zowel moeilijk als geestelijk opwindend. Veel echtparen die toegewijd dit werk doen, zetten in feite tijdelijk hun privéleven opzij, inclusief hun werk en de omgang met hun familieleden.

In enkele gevallen kan de werkonderbreking een financieel verlies inhouden. Hoewel de kerk zendingspresidenten een basisvergoeding voor levensonderhoud biedt, kunnen de meeste echtparen dit aanvullen uit hun eigen middelen.

Toen Marcus Martins en zijn vrouw, Mirian, uit Laie (Hawaiï, VS) geroepen werden naar het

zendingsgebied São Paulo-Noord (Brazilië), werden ze door ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen gewaarschuwd dat ze wel offers zouden moeten brengen, maar dat ze niet teveel moesten opofferen.

Het echtpaar Martins ging naar huis en bad om te weten te komen of ze zich dit konden veroorloven. Ze verkochten alles. 'De zegening was dat we alles in één dag verkochten', zegt zuster Martins. 'We vonden het een wonder.'

Niet iedereen hoeft financiële offers te brengen, maar elke zendingspresident moet met zijn vrouw wel het een of andere geloofsbeproevende offer brengen.

Voor Gary en Pamela Rasmussen uit Tucson (Arizona, VS) hield het aanvaarden van de roeping naar het zendingsgebied Sendai (Japan) in dat ze hun zes kinderen en 23 kleinkinderen achterlieten.

'Ik weet dat onze hemelse Vader beter voor de kinderen kan zorgen dan ik', aldus zuster Rasmussen. 'En dus doen we dit graag, en ik vind het een grote zegen voor ze.'

Velen die de roeping als zendingspresident en diens vrouw aanvaarden, vertellen dat ze bereidwillig offers brengen.

'Soms vraag ik me af wat je nou eigenlijk als een offer moet beschouwen, want iets dat voor de een erg moeilijk is, kan voor iemand anders minder moeilijk zijn', zegt president Martins. 'We hebben al zo vaak gezegd dat we de Heer op de eerste plaats zetten en voor de Heer alles doen en overal heengaan. Dus ik zie het niet echt als een opoffering. (...) Het is een voorrecht, een eer om afstand te doen van alles.'

Vorbereid

In de tijd voorafgaand aan de dag waarop een zendingspresident met zijn vrouw aan hun zendingstaak begint, vindt er veel geestelijke en materiële voorbereiding plaats. Zendingspresidenten worden over het algemeen meer dan een half jaar van tevoren geroepen, maar soms hebben ze minder tijd om zich voor te bereiden. Brent en Anne Scott uit Eden (Utah, VS) werden slechts één week voor de instructiebijeenkomsten geroepen om leiding te geven aan het zendingsgebied Toronto (Canada), en twee maanden voor aanvang van hun zending.

In de periode waarin ze hun vrienden en familieleden vertelden over hun roeping en ze een regeling troffen voor hun woning, bestudeerden ze handboeken, luisterden naar cd's en troffen andere geestelijke voorbereidingen. Maar ze zeiden dat hun beste voorbereiding de bijeenkomsten in het opleidingscentrum waren.

'Je wordt gewoon ondergedompeld in geestelijke kennis', zegt president Scott. 'Deel uitmaken van een groep mensen die [offers hebben gebracht om de Heer te dienen] en onderricht te krijgen van profeten, zieners en openbaarders (...) is beslist een van de geweldigste ervaringen van ons leven geweest.'

Wijsheid

De zendingspresidenten en echtgenotes werden tijdens de vierdaagse instructie in juni geestelijk gevoed met boodschappen van het Eerste Presidium en enkele leden van het Quorum der Twaalf Apostelen.

'Toen we naar hen luisterden, toen zij ons instrueerden, [hadden we het gevoel] dat de Heer daar aanwezig was, dat Hij om ons gaf, dat dit zijn werk is, dat wij zijn dienstknechten zijn en dat we het voorrecht hebben om onze Heiland te vertegenwoordigen', aldus zuster Scott.

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen sprak zijn hoop uit voor de uit te sturen zendingspresidenten en echtgenotes.

'Moge u een goede lichamelijke, emotionele en geestelijke gezondheid hebben [alsmede] succes in het leren van, het onderrichten in en het toepassen van de leer van Jezus Christus', zei hij. 'Ik hoop ook dat u in staat zult zijn om de kracht van de leden in te zetten; om u te richten op de verordeningen; [en] één te zijn met de Heer, met de leden van de kerk, en met die dierbare zendingen die aan uw zorg worden toevertrouwd.' ■

Pasgeroepen zendingspresidenten wonen vier dagen lang instructiebijeenkomsten bij in het opleidingscentrum voor zendingen in Provo (Utah, VS) alvorens naar hun zendingsgebied te vertrekken.

Zeven zussen laten hun licht schijnen in het zendingsveld

De Pleiaden, oftewel de zeven zusters, is een sterrenbeeld van zeven sterren die zo ver weg staan dat hun licht er 350 jaar over doet om de aarde te bereiken.

Maar deze zussen, die in leeftijd variëren van begin twintig tot achterin de dertig, laten hun licht schijnen in hun familie en in het zendingsveld, verspreid over vijf landen, waar ze de bevolking over het evangelie vertellen.

Marisol (Osorno, Chili), Antonia (Resistencia, Argentinië), Daniela (San José, Costa Rica), Florencia (Comayaguela, Honduras), Verónica (Santiago-Oost, Chili), Anai (Guatemala-Stad-Noord) en Balbina Nava Aguilar (Bahía Blanca, Argentinië) uit Mexico vervullen allemaal tegelijk een zending voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De eerste keer dat de zussen met zendelingen van de kerk in contact

kwamen, was toen ze in een plaatselijk gebouw van de kerk gratis Engelse les gingen volgen. In 2006 lieten ze zich dopen, tegelijk met hun broer en een andere zus. Hun ouders, Albino Nava en Isidra Aguilar, die dertig jaar eerder lid van de kerk waren geworden, werden ook weer helemaal actief.

Zuster Aguilar zegt dat ze inziet hoe goed het is dat haar zeven dochters op zending zijn:

‘Ze zijn in handen van de Heer. Ze werken hard en verkondigen zijn evangelie om meer zielen [tot Hem] te brengen’, zegt ze.

‘Ik houd van dit evangelie en ik weet dat dit werk levens verandert’, zegt Florencia. ‘Het heeft mijn leven veranderd, en het zal het leven veranderen van de mensen die ik onderricht.’

De zussen komen vanaf het eind van 2011 weer thuis. ■

Algemene autoriteiten bezoeken geregeld leden van de kerk over de hele wereld. U vindt hier verslagen van op news.lds.org, en onder het kopje ‘Prophets and Apostles Speak Today’ op prophets.lds.org (beschikbaar in het Engels, Duits, Frans, Italiaans, Portugees en Spaans). Hier vindt u een kort overzicht van hun recente reizen.

- Op 26 mei 2011 sprak president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, achthonderd leiders van kerken, bedrijven en burgerorganisaties toe tijdens een vergadering van de Los Angeles World Affairs Council, een ongebonden organisatie die het wereldwijd bevorderen van onderling begrip tot doel heeft. President Uchtdorf vertelde over de groei van de kerk van 1830 tot heden. Zoek op news.lds.org naar ‘Uchtdorf, Los Angeles’.

- Op 5 juni 2011 richtte ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen in Moskou (Rusland) de ring Moskou op — het is de eerste Russische ring en de tweede in het gebied van de voormalige Sovjet-Unie. Meer dan elfhonderd mensen woonden de oprichting bij. Zoek op news.lds.org naar ‘Nelson, Moscow’.

- In mei bezocht ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen India, vervolgens Hongkong, waar ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen zich bij hem voegde, en daarna Mongolië. Zoek op news.lds.org naar ‘Holland, India’.

- Op 15 juni 2011 bezocht president bisschop H. David Burton Higashi Matsushima (Japan) om de toestand van het land te beoordelen na de aardbeving en tsunami van 11 maart, en de door de kerk geboden hulp in ogenschouw te nemen. Zoek op news.lds.org naar ‘Burton, Japan’. ■

Deze zeven zussen uit Mexico-Stad zijn tegelijkertijd op voltijdzending in verschillende delen van de wereld.

Jeruzalemfilmset ingewijd

De Jeruzalemfilmset die de kerk voor evangelische filmproducties heeft gebouwd, is ingewijd en is nu klaar om te filmen. Hij wordt eerst gebruikt voor het New Testament Scripture Library Project — een serie videofilmjes die belangrijke tafereel uit het leven van Jezus en de apostelen uitbeelden.

De set maakt deel uit van de LDS Motion Picture Studio South aan de Campus in Goshen (Utah, VS), een kleine honderd kilometer ten zuiden van de hoofdzetel van de kerk in Salt Lake City. Het is geen replica van heel Jeruzalem, maar bevat nagebouwde belangrijke locaties in de stad.

Het plaatsje Goshen is gekozen vanwege de gelijkenis die de omgeving vertoont met de geografie van de omgeving van Jeruzalem: golvende heuvels, woeste vlakten, groepjes cederbomen, zandduinen en een stroompje. Het nabijgelegen Utah Lake doet dienst als Meer van Galilea.

In sommige gevallen worden details die niet op de set voorhanden zijn, ingevuld met visuele computereffecten. ■

Beleid voor zendelingen op leeftijd gewijzigd

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen

De nieuwe filmset van de kerk in Goshen (Utah, VS) wordt gebruikt voor filmscènes over het nieuwtestamentische leven van Jezus Christus.

hebben onlangs hun goedkeuring gehecht aan wijzigingen in het beleid aangaande de zendingsduur voor zendelingen op leeftijd en hun behuizing. De bedoeling is meer echtparen aan te moedigen een voltijdzending te vervullen en om dit een prettiger ervaring te maken.

Vanaf 1 september 2011 kunnen echtparen een zending vervullen van 6, 12, 18 of 23 maanden. Daarnaast is er een maximum van veertienhonderd dollar vastgesteld voor

de maandelijkse kosten van de behuizing. Echtparen blijven zelf hun voedsel en andere persoonlijke uitgaven betalen.

In het verleden was het beleid dat een echtpaar dat een zending in het buitenland wilde vervullen voor minimaal 18 maanden werd geroepen. Het is nu toegestaan dat een echtpaar korter dan 18 maanden in het buitenland op zending gaat als het zijn eigen vervoerskosten van en naar het zendingsveld betaalt.

Vragen over een zending voor leden op leeftijd stuurt u naar seniormissionaryservices@ldschurch.org. ■

Kerk breidt online toegang tot vertaalde materialen uit

LDS.org breidt de toegang tot vertaalde materialen uit. Er zijn onlangs 48 taalindexpagina's bijgekomen op de officiële website van de kerk. Bezoekers die op een willekeurige pagina van LDS.org in de rechterbovenhoek op 'Languages' klikken en een taal kiezen, zien welke kerkmaterialen er momenteel in die taal online staan.

Uiteindelijk komen er verschillende onderdelen van LDS.org in tien tot vijftien talen. Vanaf dat moment wordt de taalpagina voor die talen opgeheven. (Er is bijvoorbeeld geen taalpagina voor Duits, Engels, Frans, Italiaans, Portugees of Spaans omdat veel van LDS.org al in die talen te gebruiken is.)

Kerkwerknemers werken er bovendien aan om tijdschriften en ander vertaald materiaal van LDS.org bruikbaar te maken voor mobiele apparatuur. ■

Open dagen en inwijding Quetzaltenangotempel aangekondigd

De jongeren van de kerk in Guatemala vieren op zaterdag 10 december 2011 de inwijding van de Quetzaltenangotempel met een cultureel muziek- en dansevenement.

Vervolgens wordt de tempel op zondag 11 december 2011 in drie diensten ingewijd. De diensten worden uitgezonden naar alle gemeentes en wijken in Guatemala.

De tempel is na de inwijding vanaf dinsdag 13 december 2011 open voor verordeningen.

Kerk hoopt in Frankrijk tempel te bouwen

President Thomas S. Monson heeft in juli aangekondigd dat de kerk hoopt op een stuk grond buiten Parijs een tempel te bouwen.

De kerk is al vele maanden lang in overleg met de plaatselijke overheid.

Er zijn verscheidene pogingen geweest om in Frankrijk een geschikte bouwplaats voor een tempel te vinden, maar dat is tot nu toe niet gelukt. De Franse leden van de kerk moeten voor hun tempelbezoek naar naburige Europese landen.

Nieuwe audioversie Schriften vergroot toegankelijkheid

De kerk heeft een audioversie van de standaardwerken uitgegeven die op iTunes in audioboekindeling ('enhanced audio content' genoemd op iTunes) of als mp3-bestanden te downloaden is.

Deze audioversie van de volledige standaardwerken is er in het Engels en het Spaans, en de tripelcombinatie is bovendien verkrijgbaar in het Japans, Portugees en Koreaans.

Voor deze nieuwe versies gaat u naar de schriftensectie van het kanaal van de kerk op iTunes.lds.org. ■

Audioversies van de standaardwerken zijn nu in meerdere talen beschikbaar op iTunes.lds.org.

Ik werd overspoeld met dankbaarheid

'Onder heiligen der laatste dagen' is altijd een van de eerste artikelen die ik opsla als mijn tijdschrift arriveert. Dat gold ook voor 'Jullie waren de engelen' (*Liahona*, december 2010, p. 38). Het had een sterke geestelijke uitwerking op me, en ik werd overspoeld door een gevoel van dankbaarheid voor de zending van onze Heiland en voor hen die zo onzelfzuchtig dienen in zijn naam. Ik ben Heidi Windish Fernandez erg dankbaar dat zij over haar verbazingwekkende ervaring verteld heeft.

Larry D. Kump, West Virginia (VS)

De *Liahona* heeft een goede invloed

Ik heb me altijd gesteund gevoeld door de boodschappen in de *Liahona* — als persoon, vader en leider. En de edities met toespraken van de algemene conferenties brengen een bijzondere geest in ons gezin. Ik bestel altijd extra conferentienummers voor mijzelf, mijn vrouw en ieder van mijn zoons, zodat we de boodschappen naar believen kunnen lezen en passages markeren, en we er niet om de beurt in hoeven te lezen. Aan het eind van het jaar binden we de tijdschriften in en geven we overblijvende nummers aan minderactieve leden of vrienden die geen lid van de kerk zijn. Ik getuig dat de *Liahona* een goede invloed op ons heeft.

Fabio Allegretti Cooper, Brazilië

Stuur reacties en suggesties naar liahona@ldschurch.org. Reacties kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden. ■

Deze uitgave bevat artikelen en activiteiten die gebruikt kunnen worden voor de gezinsavond. Hieronder staan enkele voorbeelden.

'Mijn kerkroeping als alleenstaand lid',

pagina 12: Lees het verhaal van zuster Burdett voor. U kunt daarna bespreken welke zegeningen we krijgen door ons in te zetten in de kerk. Vraag de gezinsleden of zij zinvolle ervaringen hebben gehad met het vervullen van een roeping.

'Weten dat de Heiland leeft, geeft ons gemoedsrust en vreugde',

pagina 18: Vraag de gezinsleden eventueel wat zij volgend jaar voor de Heiland kunnen doen. Lees de laatste alinea's van het artikel onder het kopje 'Ons geschenk aan Hem'. Wat is volgens ouderling Nelson het grootste geschenk dat we de Heer kunnen geven?

'O, laten wij aanbidden',

pagina 42: Kies na gebed de onderdelen uit die het meest van toepassing zijn op uw gezin. Als u het deel over de herders kiest, dan wilt u misschien de raad van president Monson doorgeven om 'nooit het opvolgen van

een ingeving uit [te] stellen' en kunt u met de gezinsleden bespreken wat die uitspraak inhoudt. Om dit duidelijk te maken aan jonge kinderen, fluistert u hun een instructie in en moedigt hen aan die op te volgen.

'Leer broeder Joseph kennen', pagina 58: Bij het oplezen van de lijst met feiten over Joseph Smith kunt u een afbeelding van hem laten zien. Misschien wilt u na de les een spelletje doen om te zien hoeveel feiten uw gezinsleden zich kunnen herinneren.

'Die woorden', pagina 60: Als u het verhaal samen hebt gelezen, kunt u bespreken wat de gezinsleden tegen iemand kunnen zeggen die ongepaste taal gebruikt. U kunt kleine kinderen uitleggen waarom ons in Exodus 20:7 wordt geboden om de naam van de Heer niet ijdel te gebruiken (zie ook LV 63:60–64). ■

Bekeringsverhalen en de Geest

Toen ik lid was van een jongvolwassenwijk, hield ik samen met mijn wijkgezin gezinsavonden. Een van de gedenkwaardigste gezinsavonden die ik ooit heb bijgewoond, was een avond waarop de voltijdzendingen de leiding hadden.

Ze nodigden enkele bekeerlingen in onze wijk uit om hun bekeringsverhaal te vertellen. Toen die bekeerlingen spraken, was de Geest duidelijk aanwezig.

Toen ik naar de verhalen had geluisterd, moest ik denken aan mijn eigen

zendingservaringen — als voltijdzending en als zending voor het leven. Ik evalueerde nog eens wat ik zelf dagelijks deed om anderen over het evangelie te vertellen en ik dacht daar nog wekenlang over na.

Toen ik later de leiding kreeg over de gezinsavonden in de wijk, besloot ik periodiek de 'bekeringsverhalenavond' te herhalen en verschillende bekeerlingen in onze wijk te vragen daar hun bijdrage aan te leveren. ■

Janna McFerson, Californië (VS)

HET LICHT VAN DE ZOON

Jeff S. McIntosh

Doordat ik enkele jaren herenkleding had verkocht in een warenhuis, werd ik erg goed in het uitzoeken van overhemden en stropdassen bij de kostuums die ik verkocht. Het gaf voldoening om de perfecte combinatie uit te zoeken, en mijn klanten waren doorgaans blij met de keuzes die ik ze voorlegde.

Maar in één bepaalde winkel hingen de kostuums op een plek die met fluorescerend licht werd verlicht, terwijl de overhemden en de stropdassen ergens hingen waar gewone verlichting was. Dit verschil in verlichting bleek erg lastig te zijn.

Het gebeurde maar al te vaak dat een klant een of twee kostuums uitkoos en ik een aantal overhemden en stropdassen uitkoos waarvan ik meende dat die goed bij elkaar pasten. Maar zodra de overhemden en de stropdassen van de ene plek naar de andere werden gebracht en naast de kostuums werden gelegd, was het resultaat verrassend: de kleuren ‘veranderden’ in het nieuwe licht en pasten helemaal niet bij elkaar.

Een kostuum meenemen naar de plek waar de overhemden en stropdassen waren, werkte beter. Maar zelfs met deze methode raakten de klanten vaak in de war omdat ze merkten dat de kostuums die we pakten niet leken op de kostuums die ze net hadden uitgekozen. Een kostuum dat er olijfgroen uitzag onder het fluorescerende licht leek ineens grijs, of taupe

*Door licht
zien we de
waarheid, en
zien we die
duidelijker.*

of bruin onder het gewone licht. Zwarte, antracietkleurige en marineblauwe kostuums ondergingen soortgelijke transformaties.

Meestal moest ik het probleem oplossen door de klanten mee te nemen naar een nabijgelegen deuropening om hun keuzes in daglicht te bekijken. In het licht van de zon konden we snel de ware kleur vaststellen en de juiste keuzes doen.

In de echte wereld buiten warenhuizen staan wij dagelijks voor keuzes. Soms verkleuren die keuzes door de denkbeelden van de mens. Andere worden versluierd door de verleidingen van de wereld. De mogelijkheden die ons worden voorgelegd, lijken misschien niet altijd wat ze zijn, of we raken in de war over de vraag wat echt is en wat niet. We kunnen ons dan afvragen hoe we de waarheid kunnen onderscheiden.

Ik heb ondervonden dat de oplossing is om de mogelijkheden te bekijken in het licht van het voorbeeld van de Zoon, want Hij heeft beloofd: ‘Ik zal ook uw *licht* in de wildernis zijn; en Ik zal de weg voor u uit bereiden indien gij mijn geboden onderhoudt; (...) en gij zult weten dat gij door Mij wordt geleid’ (1 Nephi 17:13; cursivering toegevoegd).

Als we ernaar streven om onze keuzes te doen met behulp van waar licht, zijn we beter in staat het goede te kiezen voor ons gezin en onszelf. En als we door de leiding van de Heilige Geest opzien naar God, worden we niet misleid, maar onderscheiden we goed van kwaad (zie Moroni 7:16).

Kiezen we ervoor om Hem te volgen, dan belooft onze liefhebbende Heiland zelfs om ons te laten delen in zijn licht: ‘Hetgeen van God is, is licht; en wie licht ontvangt en in God blijft, ontvangt meer licht; en dat licht wordt steeds helderder tot de volle dag toe’ (LV 50:24). ■

In Maria's armen, Simon Dewey

'Zie, Ik kom tot de mijnen om alle dingen te vervullen die Ik de mensenkinderen sedert de grondlegging der wereld heb bekendgemaakt, en om de wil te doen zowel van de Vader als

van de Zoon — van de Vader wegens Mijzelf, en van de Zoon wegens mijn vlees. En zie, de tijd is gekomen, en het teken wordt deze nacht gegeven' (3 Nephi 1:14).

'Ik getuig dat Jezus de Christus de goddelijke Zoon van de levende God is', schrijft ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen. 'Hij zal u liefhebben, opbeuren en Zich aan u openbaren als u Hem liefhebt en zijn geboden onderhoudt (zie Johannes 14:21). Wijze mannen en vrouwen bewijzen Hem nog steeds hulde.' Zie 'Weten dat de Heiland leeft, geeft ons gemoedsrust en vreugde', pagina 18.